Bătălii, jurăminte de răzbunare și un băiat menit să devină erou...

JUDSON ROBERTS

Cartea a doua din Saga ARCULUI LUNG

DRAGONII MĂRILOR

nemira junior

În Saga ARCULUI LUNG a apărut:
Războinicul viking

În curând:
Calea răzbunării

De-a lungul unei bogate şi interesante cariere, JUDSON ROBERTS a fost poliţist, agent federal, procuror împotriva crimei organizate şi detectiv particular. Fascinat încă din copilărie de vikingi şi iubitor înfocat de poveşti captivante, Judson a decis în 1999 să îşi combine pasiunile scriind un roman istoric plasat în lumea temuţilor luptători. Doi ani mai târziu, după mii de ore de cercetare, a luat naştere Saga ARCULUI LUNG. Combinând ficţiunea cu descrierile istorice detaliate, seria urmăreşte aventurile lui Halfdan Hroriksson în lumea vikingilor din secolul al IX-lea. Judson locuieşte în Houston, Texas, şi lucrează la următorul volum din Saga ARCULUI LUNG.

JUDSON ROBERTS

DRAGONII MĂRILOR

Danemarca şi Francia de Vest, 845 e.n.

Traducere din limba engleză

JULIA KRETSCH

Pentru Jeanette,
spre care m-a purtat soarta în cele din urmă

1. Hedeby

La începutul anului pe care creştinii îl socotesc 845 după naşterea zeului lor, Hristos cel Alb, soarta m-a condus până la marginea oraşului Hedeby, cel mai mare oraş din ţinutul danezilor. Am sosit acolo după-amiaza târziu, obosit, flămând şi cu dureri în tot trupul după ce mersesem călare câteva zile. Măcar nu suferisem foarte mult din pricina frigului în călătoria mea. Deşi după calendar ne aflam încă în ultimele săptămâni de iarnă, vremea fusese nefiresc de caldă începând cu festivalul Jul şi, în ziua în care am ajuns la Hedeby, în aer se simţea o prospeţime care sugera venirea primăverii.

Hedeby nu era doar un oraş. Era o fortăreaţă care se sprijinea, masivă şi solidă, de malul unui golf mic, de-a lungul unei laturi a Sliefjordului, o fâşie lungă şi îngustă de mare, care pătrunde adânc în coasta estică a Iutlandei. Un canal adânc se întindea între cele două maluri, înconjurând întregul oraş. Pământul scos din şanţ fusese aşezat în spate şi forma un zid care fusese acoperit cu o palisadă din lemn.

Mi-am oprit calul la marginea pădurii şi am privit câmpul deschis care se întindea între mine şi zidurile oraşului Hedeby. Dat fiind anotimpul, miriştile erau încă goale, acoperite doar cu rămăşiţele tocite ale holdelor din anul de dinainte, cenuşii precum barba abia crescută pe obrazul unui bărbat vârstnic.

Iapa mea smucea de hamuri, nerăbdătoare, îndemnându-mă să pornesc spre oraş, unde aveam să găsim hrană şi adăpost. Era a mea de doar câteva zile. O luasem de la un bărbat mort. De fapt, o mare parte dintre lucrurile mele – coiful de fier, scutul, vesta din piele şi securea, ba chiar şi bruma de bani de argint din punga de piele de la brâu – proveneau de la bărbaţi care erau morţi.

Bărbaţi pe care îi omorâsem. Doar hainele de pe mine, arcul lung şi greu pe care îl duceam şi pumnalul de la cingătoare erau cu adevărat ale mele. Pumnalul fusese un dar de la Harald, fratele meu vitreg şi profesorul meu. Mi-l dăruise atunci când împlinisem vârsta de cincisprezece ani şi devenisem bărbat. Îmi părea că trecuse atât de mult timp de atunci – să se fi întâmplat cu adevărat doar în urmă cu câteva zile? Pumnalul era unul dintre cele două daruri pe care mi le făcuse Harald în acea noapte. Celălalt era viaţa mea.

Încă ascuns de ultimul rând de copaci, am ignorat îndemnurile calului şi am rămas acolo, privind oraşul. Nu era prea târziu să mă întorc şi îmi doream foarte mult să fac asta, căci inima mea fusese cuprinsă brusc de frică. În parte era frică de necunoscut, pentru că nu mai văzusem niciodată un oraş atât de mare şi nici nu-mi imaginasem atâţia oameni într-un singur loc. Mai mult însă, mă temeam că nu mă voi putea ridica la înălţimea a ceea ce se afla în faţa mea.

Mă temeam de soarta pe care Nornele, cele trei surori care stabileau cursurile vieţilor tuturor oamenilor, mi-o ţeseau. Oare cum puteam să duc la îndeplinire cu succes sarcinile care mă aşteptau? La anii mei, eram considerat bărbat şi, într-adevăr, eram înalt şi puternic pentru vârsta mea. Dar eram singur, cât se poate de singur şi, în adâncul inimii, o parte din mine încă se simţea ca un copil care are nevoie de cineva care să-l oblăduiască. Dar nu aveam pe nimeni. Toţi cei care mă sprijiniseră la nevoie – mama, fratele meu, chiar şi oamenii lui – erau acum morţi. Ursitoarele tăiaseră firele vieţii lor şi mă lăsaseră să-mi întâmpin singur soarta.

Ruşinea faţă de propria mea laşitate m-a condus, în cele din urmă, înainte. Ştiam că trebuia să-mi înfrunt frica şi să o înving, altminteri aveam să mă dezonorez. Aveam o datorie de sânge. Jurasem să răzbun moartea celor dragi.

Am lovit cu călcâiele coastele iepei şi am pornit în jos, de-a lungul drumului care străbătea pajiştile şi câmpurile şi ducea până la poarta oraşului Hedeby, o deschidere care semăna cu un dinte lipsă în zidul care înconjura oraşul. În faţă, calea continua cu un pod din lemn peste un şanţ murdar şi dispărea într-o deschizătură din zid.

Apropiindu-mă, am zărit un războinic înarmat, care stătea de pază pe zidul de lângă poartă. M-a urmărit cum înaintez, privind apoi plictisit peste vârfurile ţepoase ale palisadei. Soarele după-amiezii era puternic, iar coiful său lustruit, cămaşa de zale şi lama ascuţită a suliţei sclipeau ca focul.

Copitele calului meu scoteau zgomot de tobă pe plăcile din care era construit podul. Când am ajuns la deschiderea din zid, am zărit alţi trei războinici, care stăteau pe bastion, în spatele paznicului, şi, aşezaţi pe vine, rostogoleau zaruri. Mi-am dat seama că erau războinici ai casei regale, luptători cărora stăpânul le ordonase să protejeze oraşul şi să strângă partea care se cuvenea regelui din marfa care trecea pe acolo, în drumul spre piaţa aglomerată.

Mă întrebam dacă erau în căutarea unui proscris şi ucigaş. Aceasta era minciuna pe care o spusese despre mine căpetenia oamenilor care îl omorâseră pe fratele meu, Harald. Oare ajunsese această poveste până aici, departe, în sud? Oare sosise la Hedeby înaintea mea?

M-am chinuit să-mi iau o expresie goală, nepreocupată când am trecut prin poartă, deşi simţeam un nod în stomac şi de-abia mai respiram. Eram pregătit să-mi întorc iapa şi să fug în pădure dacă paznicul avea să mă provoace, dar nu o făcu. Când am trecut pe lângă el, şi-a sprijinit suliţa de peretele din lemn al palisadei şi s-a lăsat pe vine, alăturându-se tovarăşilor săi care jucau zaruri. Am expirat lung, uşurat, şi am intrat în oraş.

Odată aflat în interiorul zidurilor, drumul prăfos pe care venisem s-a transformat într-un drum pavat, acoperit cu

scânduri groase, aşezate una lângă alta în pământ. La mică distanţă de drum, în şanţul care înconjura oraşul în interiorul perimetrului zidului, doi porci mâncau dintr-o grămadă de gunoi. Au ridicat privirea spre mine când m-am apropiat, apoi şi-au băgat râturile înapoi. Un băieţel care îi păzea a întors capul spre mine când am trecut, urmărindu-mă cu privirea.

După multe zile petrecute sub cerul liber în călătoria mea prin Iutlanda, traversând pârloage bătute de vânt şi păduri întunecate, mirosul oraşului era copleşitor. Izul gunoiului care putrezea, al bălegarului şi al reziduurilor umane se amesteca neplăcut cu arome de mâncare. Fumul care ieşea pe nenumărate hornuri acoperea totul. În plus, un vuiet puternic îmi asalta simţurile. Câinii lătrau, porcii guiţau, puii cotcodăceau, vacile mugeau, iar bărbaţii şi femeile străbăteau drumul în lung şi în lat, vorbind unii cu alţii.

Deşi îmi păruse mare atunci când îl văzusem de la marginea pădurii, acum, când mă aflam în interiorul zidurilor, oraşul mă intimida şi mai mult. Mă simţeam de parcă aş fi mers printr-un uriaş labirint. Aleile porneau adesea în mănunchiuri dintr-o parte şi din alta a drumului principal. Erau pline de case, şiruri-şiruri, toate mai mici decât casa căpeteniei în care crescusem.

Nu înţelegeam cum suportau oamenii să trăiască astfel. De ce şi-ar dori aşa ceva?

Într-un final, am ajuns în centrul oraşului. Drumul se deschidea acolo într-un spaţiu în formă de pătrat. După mulţimea de oameni care mişunau înăuntru, era clar că aceea era faimoasa piaţă a oraşului Hedeby, unde bunuri din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii puteau fi vândute sau cumpărate.

Piaţa pătrată era înconjurată de ţarcuri mici, îngrădite, în care se aflau oi, vite şi porci care guiţau. După aceste ţarcuri, pe o platformă joasă erau expuse spre vânzare un alt fel de animale. Trei copii, doi băieţi de vreo zece ani şi

o fetiţă mult mai mică, stăteau pe vine în centrul platformei. Erau murdari şi păreau flămânzi. Purtau doar nişte tunici zdrenţăroase. Mizeria îmbibase ţesătura din lână aspră. Erau sclavi. Era limpede după sforile subţiri legate în jurul gâturilor lor, care îi ţineau împreună. Chiar şi fără să fie legaţi mi-aş fi dat seama. Recunoşteam privirea ştearsă, resemnată din ochii lor. Oare de unde fuseseră luaţi? De prin ce ţinut fuseseră răpiţi? Ce se întâmplase cu familiile şi casele lor?

Întorcându-mă, am rămas în şa, privind piaţa. Cu siguranţă, aproape orice şi-ar fi dorit sau ar fi avut cineva nevoie se putea găsi aici, în Hedeby. Ceea ce nu vedeam însă era ceea ce sperasem cel mai mult să găsesc. Trebuia să-mi vând iapa şi harnaşamentul. Nu mai aveam nevoie de cal, căci venisem la Hedeby ca să intru în echipajul unui vas, de preferinţă un vas viking. Dar nici unul dintre ţarcurile din jurul pieţei nu avea cai şi nimeni nu părea să se tocmească pentru aşa ceva. De fapt, nici nu prea erau cai în piaţă, iar cei pe care îi vedeam păreau să fie mai degrabă pentru transport decât pentru vânzare.

Nu ştiam încotro să o iau. Ar fi trebuit să fie simplu. Piaţa era plină cu oameni. Trebuia doar să întreb pe cineva unde aş putea găsi un cumpărător pentru calul meu, dar mă temeam că voi părea un idiot. Mă temeam că voi părea exact ceea ce eram: un tânăr nepriceput de la ţară.

Pe când aruncam o ultimă şi descurajată privire către piaţă, am zărit, printre oameni, un bărbat angajat într-o activitate pe care o făcusem de multe ori şi eu. Era scund şi suplu, cu faţa îmbătrânită. Stătea pe un scăunel şi ţinea în poală o doagă îngustă. Trecea o bucată subţire şi plată de oţel de-a lungul lemnului, cu mişcări ample, cioplind aşchii ondulate, în căutarea arcului ascuns în lemn. Făcusem şi eu aceleaşi mişcări de nenumărate ori, în atelierul lui Gudrod, tâmplarul de pe proprietatea tatălui meu.

Văzând pe cineva care făcea o muncă atât de familiară mie, oraşul mi s-a părut mai puţin ciudat şi ameninţător. Am coborât de pe cal şi m-am apropiat de bărbatul care lucra. Am văzut grămezi de săgeţi şi un arc terminat – mărfurile pe care le oferea spre vânzare – aşezate pe pământ, la picioarele lui.

Bărbatul a ridicat ochii, a văzut că îl privesc şi m-a studiat, apoi s-a uitat la calul pe care îl trăgeam după mine.

— Numele meu este Raud, a spus, şi dacă eşti în căutarea unui arc sau a unor săgeţi, ai venit în locul potrivit. Cu toate că, din câte văd, ai deja unul, adăugă, arătând spre cel din mâna mea.

— Nu am nevoie de un arc, am recunoscut. Dar te-am văzut lucrând cu lemnul. Este primul lucru familiar pe care îl întâlnesc de când am venit în oraşul acesta.

Raud a rânjit auzindu-mi confesiunea, dar mi-a vorbit cu o voce blândă:

— Da, Hedeby poate părea ciudat pentru cineva de la ţară. De ce ai venit aici?

— Ca să intru în echipajul unei nave şi să-mi caut norocul. Dar mai întâi trebuie să vând calul acesta.

Raud a încuviinţat.

— Poţi să foloseşti arcul acela? Un căpitan înţelept primeşte întotdeauna arcaşi pricepuţi în echipajul său.

— Pot să-l folosesc, am răspuns.

Mă simţeam nesigur în multe privinţe, în special de când sosisem la Hedeby, dar la trasul cu arcul mă pricepeam, asta era adevărat.

A lăsat jos doaga la care lucra.

— Pot să-ţi văd puţin arcul? m-a întrebat. Pare de calitate.

I l-am întins. Şi-a trecut mâinile de-a lungul lemnului, mângâindu-l, şi a examinat îndeaproape agăţătoarele ascuţite, decorate cu benzi înguste de bronz, care prindeau fiecare capăt al arcului. În tot acest timp, a

strâns din buze şi a încuviinţat apreciativ. În cele din urmă, şi-a întins braţul şi a lăsat arcul să se balanseze în palma lui.

— Pot să-i pun coarda? m-a întrebat.

Am încuviinţat. S-a ridicat, a fixat arcul de picior şi l-a îndoit, glisând bucla corzii în agăţătoarea din vârf. Cu o singură mişcare, a împins arcul în faţă cu braţul stâng, trăgând în acelaşi timp coarda înapoi cu mâna dreaptă. A ţinut arcul aşa şi a studiat curba lemnului, apoi a împins coarda înainte. Fără să scoată nici un cuvânt, a eliberat-o şi mi-a înapoiat arcul.

— Cine l-a făcut? a întrebat.

— Eu, am răspuns.

— Eşti prea tânăr ca să te pricepi la aşa ceva. Un arc lung ca ăsta este mult mai greu de făcut decât un arc obişnuit, iar acesta este unul dintre cele mai bune pe care le-am văzut. Nici eu nu l-aş fi făcut mai bine, iar aceasta este cea mai mare laudă pe care Raud Făuritorul de Arcuri o va rosti vreodată despre arcul altcuiva.

A privit spre cer.

— Curând se va lăsa înserarea. Dacă tocmai ai sosit aici, în Hedeby, presupun că nu ai unde să stai peste noapte.

Am scuturat din cap.

— Sunt pe drum de multe zile şi am dormit sub cerul liber. Aş putea să o fac din nou, am răspuns.

— Nu este nevoie, m-a contrazis Raud. Nu aş refuza un alt făuritor de arcuri, cu atât mai puţin unul atât de priceput. Oricum mă gândeam să plec din piaţă în curând. Dă-mi voie să-ţi ofer ospitalitatea casei mele în această noapte. Mâncarea va fi simplă, dar măcar ai să dormi sub un acoperiş. Calul tău se va afla în siguranţă, în spatele casei, şi în zori am să te duc la un bărbat care poate va dori să-l cumpere. Ţine un grajd cu cai. Nu este ceva neobişnuit, a adăugat Raud, ca un călător să ajungă la Hedeby pe vas şi apoi să trebuiască să-şi continue

călătoria pe uscat. Acest bărbat vinde cai acestor călători şi întotdeauna caută să cumpere animale bune la preţuri rezonabile.

— Îţi mulţumesc, i-am spus. Îţi apreciez bunătatea.

Şi, într-adevăr, gândul că voi dormi din nou înăuntru, cu mai mult decât o pelerină şi un foc plăpând care să alunge frigul nopţii, mă bucura mult.

Raud s-a aplecat, şi-a ridicat mănunchiul de săgeţi şi mi le-a dat ca să le car.

— Poftim. Am să te fac să câştigi acest favor. Dar, înainte să te las să intri în casa mea, va trebui să-mi spui cum te cheamă.

M-am înroşit, jenat pentru că-mi uitasem bunele maniere.

— Numele meu este Halfdan, am spus.

Raud m-a condus prin piaţa pătrată şi apoi pe nişte alei din ce în ce mai înguste. Într-un sfârşit, s-a oprit în faţa unei case micuţe şi a descuiat poarta gardului care o înconjura. În curte erau un ţarc cu o scroafă şi cinci purceluşi şi o grădină în care nişte pui vânau gândaci printre răsadurile de varză.

Uşa bordeiului era deschisă. Raud a păşit în curte şi a spus:

— Asa, avem un invitat la cină.

Soţia lui Raud, Asa, era o femeie grăsună, cu păr şaten, prins în două cozi. Hainele ei, ale lui Raud, precum şi casa lor sugerau faptul că erau oameni săraci. Femeia avea un chip prietenos şi un zâmbet cald, aşa că m-a făcut să mă simt imediat bine-venit.

Înăuntru, casa lui Raud şi a Asei avea doar o cameră cu o vatră în mijloc şi bănci scunde din lemn şi chirpici aşezate de-a lungul a trei dintre pereţi. Un război de ţesut era sprijinit de cel de-al patrulea perete, împreună cu două cufere din lemn, unul mare şi unul mic.

În timp ce Asa făcea ultimele pregătiri pentru cină, Raud m-a prezentat celorlalţi membri ai familiei. Hake, fiul

lor, era încă la vârsta la care învăţa să meargă. Thora, fiica lor, avea zece ani.

M-a mirat diferenţa de vârstă dintre cei doi. Ca şi cum mi-ar fi auzit gândurile, Raud mi-a spus:

— Am mai avut un fiu, Gif. Ar fi avut şapte ani. A murit din cauza febrei, acum două ierni.

Am luat cina pe o măsuţă pe care Asa şi Thora o dăduseră jos de pe peretele pe care era prinsă şi o aşezaseră pe cel mai mic dintre cufere. Thora s-a hotărât să fie singura care mă serveşte şi a stat lângă mine la masă, ascultând cu atenţie fiecare cuvânt pe care îl rosteam. Atenţia ei mă stânjenea cumplit, iar Raud şi Asa s-au veselit teribil.

Cina a fost compusă dintr-o tocană groasă, cu orz, ceapă, morcovi şi bucăţi de peşte, toate gătite într-un vas din fier agăţat deasupra focului. Mă hrănisem prea multe zile doar cu animalele mici pe care reuşeam să le vânez şi apoi le frigeam sau cu carne de porc uscată şi sărată, atunci când nimic nu se ivea în calea arcului meu. Deşi tocana era simplă, mie mi se părea că are un gust minunat.

Pe când mâncam, Raud i-a povestit Asei cum m-a întâlnit.

— Halfdan, aici de faţă, este şi el creator de arcuri, a explicat. L-am întâlnit în piaţă. A trecut pe lângă mine şi i-am observat arcul. Este un arc minunat şi l-a făcut el însuşi.

Asa m-a privit şi mi-a zâmbit.

— Trebuie să fie un arc foarte bun, dacă Raud te laudă, a spus ea, dând din cap. Toată lumea din Hedeby ştie că Raud face arcurile cele mai bune din sudul Ribului.

— N-o crede, a spus Raud. Fac cele mai bune arcuri şi din nordul Ribului. Apoi s-a întors spre Asa: Halfdan speră să facă parte din echipajul unui vas.

Thora m-a privit făcând ochii mari.

— Eşti un războinic? m-a întrebat ea, cu surprinderea citindu-i-se în voce.

Reacţia ei m-a descurajat. Dacă nu semănăm a războinic nici măcar în ochii unei fetiţe de zece ani, atunci cum puteam convinge căpetenia unui vas?

Şi Asa a părut surprinsă.

— Mama ta ce părere are despre asta?

Întrebarea ei m-a luat prin surprindere în aşa măsură încât am înghiţit prost nişte supă şi m-am înecat. Am început să tuşesc, iar fiertura îmi ţâşnea pe nas. Raud părea jenat în locul meu.

— Asa, a dojenit-o el, un bărbat nu are nevoie de permisiunea mamei sale ca să meargă pe mare. S-a întors apoi spre mine, cerându-şi scuze din privire. Fratele Asei a făcut parte dintr-un asemenea echipaj, pe când era foarte tânăr. Avea doar cu doi ani mai mult decât Thora. I s-a permis să facă această călătorie doar pentru că am garantat eu pentru el. Eram căpetenia arcaşilor de pe vapor. Am plecat într-un atac în Anglia şi el a fost ucis acolo. Asa încă îl mai plânge, cu toate că au trecut mai bine de cinci ani de atunci.

— Gisli îl chema. Era atât de tânăr, şi-a amintit Asa. Prea tânăr pentru război. Prea tânăr ca să moară. Nu a avut ocazia să trăiască. Şi tu pari foarte tânăr, a adăugat.

Nu ştiam ce să spun. Dacă pierderea ei încă îi provoca durere, nu voiam să risc a-i stârni încă şi mai mult amintirile. Am ales să răspund întrebării pe care mi-o pusese mai devreme.

— Mama nu ştie de planurile mele, i-am spus. Nu are cum să ştie. Este moartă. Întreaga mea familie a murit.

De fapt, sora mea vitregă, Sigrid, încă trăia, dar era ca şi moartă pentru mine. Se afla acum în puterea duşmanului meu, bărbatul care ne omorâse fratele, pe Harald.

— Mulţi tineri care pornesc în viaţă cu nimic ajung să-şi cunoască norocul ca vikingi, a spus Raud. Cred că ai luat o decizie înţeleaptă.

— Şi mulţi tineri au murit încercând, a pufnit Asa. Slavă zeilor, Raud, că tu ţi-ai venit în fire după ce Gisli a fost ucis. Nu avem avere, dar măcar nu sunt văduvă, iar copiii noştri au un tată.

Era rândul meu să mă simt jenat pentru Raud. Nici unui bărbat nu-i place să fie cicălit de nevastă în faţa invitaţilor. Raud era roşu la faţă. Şi-a pus vasul cu mâncare pe masă, s-a ridicat şi a traversat camera, apropiindu-se de doaga la care lucrase în piaţă şi care era acum sprijinită de perete.

— Am să ies niţel, a anunţat el. Mai e destulă lumină cât să urmăresc textura lemnului.

După ce a plecat, Asa mi-a vorbit.

— Mergi cu el, Halfdan. Nu avem invitaţi prea des şi îi lipseşte compania bărbaţilor. A renunţat la viaţa de războinic pentru mine. Îi sunt recunoscătoare. Nu ar fi trebuit să vorbesc aşa în faţa unui străin.

Când am ieşit după el, Raud a scuturat din cap.

— Nu da importanţă vorbelor Asei, a spus el. Viaţa de viking e o viaţă bună pentru un bărbat. Mie îmi lipseşte. Dar atunci când fratele ei, aflat în grija mea, a murit, am simţit că-i sunt dator. Este o soţie devotată. Am aflat în piaţă că mai multe vase vikinge au ajuns în Hedeby astăzi, a continuat el. Probabil că cel puţin una va avea nevoie de membri pentru echipaj. Vom vinde calul tău de dimineaţă, apoi îi vei căuta pe căpitanii vaselor pe mal. E o viaţă bună, a repetat el. Bărbaţii pot muri şi acasă. Aş prefera să mor rapid şi curat în bătălie decât bolnav şi slăbit în pat.

Mă întrebam dacă fratele Asei ar fi fost de acord cu asta.

2. Nobilul

În dimineaţa următoare, după o masă simplă – fiertură de orz –, Raud m-a dus la bărbatul despre care îmi vorbise, cel care avea un grajd cu cai. Părul negru şi barba proprietarului grajdului păreau unsuroase, iar bărbatul mirosea de parcă ar fi dormit cu animalele sale. După ceva tocmeli, m-a plătit în argint pentru cal şi pentru şa. După rânjetul de pe faţa lui şi după expresia mirată a lui Raud atunci când am convenit asupra unui preţ, mi-am dat seama că mă înşelase. Habar nu aveam cât valora un cal sau cât făceau monedele de argint pe care mi le dăduse. Totuşi, m-am gândit că am ieşit în câştig, pentru că nu plătisem nimic pentru cal.

Era timpul să ne despărţim. Raud şi cu mine ne-am strâns mâinile.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor şi pentru ospitalitatea casei tale, i-am spus. Şi mulţumeşte-i din nou Asei din partea mea.

— A fost plăcerea noastră, a replicat. Aş fi vrut să pot merge cu tine. Mi-e dor de mare. Mi-e dor să văd alte tărâmuri. Este o viaţă bună pentru un bărbat, în special dacă nu ai o familie care să te aştepte acasă. M-a bătut cu palma pe umăr. Eşti foarte tânăr, dar sunt sigur că te vei descurca. Succes în găsirea unui vas. Mult noroc în călătorie şi în viaţă.

Raud s-a întors şi a pornit înapoi spre casa şi familia lui. Nu mă cunoscuse şi, cu toate acestea, fusese generos şi îmi oferise prietenia lui. L-am privit cum pleacă, o parte din mine dorindu-şi să-şi schimbe viaţa cu a lui. El tânjea după o viaţă de viking pentru că nu o mai avea. Eu tânjeam după o familie şi o casă pentru că ale mele se spulberaseră. Totuşi, era soarta mea să devin războinic.

Pentru asta, trebuia să intru în echipajul unui vas. Calea pe care trebuia să o urmez ducea către mare.

Am mers pe aleile din Hedeby până când am ajuns în port. Era prima oară de când făcusem rost de scut, de vesta de piele şi de coif când trebuia să le duc singur în spate, împreună cu restul lucrurilor. Mi s-a făcut repede dor de micuţa iapă.

După ce am ajuns la mal, am rămas acolo pentru o vreme şi am privit agitaţia din port. Patru vase lungi erau ancorate lângă un dig de care se spărgeau valurile, construit din trunchiuri de copaci traşi până în golf, care protejau corăbiile de furia mării. O barcă mică era legată de o latură a unuia dintre vasele scunde de război. Mai aproape, un doc din lemn fusese construit de-a lungul malului. Câteva debarcadere înguste porneau dinspre acesta, intrând în mare. De mai multe erau legate knarre, vase cu pânze mai scunde şi mai late decât vasele lungi. Unul dintre knarre trebuie să fi sosit recent, pentru că membrii echipajului încă îl descărcau, cărând baloţi cu piei de animale până la un şopron şi depozitându-i la adăpostul acestuia. Un bărbat stătea alături, făcând semne pe un băţ ori de câte ori un balot nou era livrat. Alţi doi bărbaţi stăteau lângă el, întinzând mâna din când în când ca să pipăie pieile atunci când o nouă încărcătură era aşezată în şopron. M-am apropiat de ei şi am încercat să zâmbesc încrezător.

— Îi caut pe căpitanii acestor vase lungi, am spus. Ştiţi unde i-aş putea găsi?

Cei trei bărbaţi s-au întors şi m-au privit. După o clipă, bărbatul care ţinea evidenţa mărfii a privit în zare, expresia lui plictisită trădând lipsa de interes pentru întrebarea mea. Dar nepoliteţea lui m-a înfuriat şi am simţit cum faţa mi se încinge şi se înroşeşte.

Ceilalţi doi bărbaţi au studiat felul în care arătam, analizându-mă din cap până în picioare. Expresia lor şi hainele fine pe care le purtau m-au făcut să-mi dau seama

de propria-mi condiţie. Şi ale mele fuseseră de calitate cândva, dar acum erau pătate şi foarte uzate.

Unul dintre bărbaţi a zâmbit. Nu era un zâmbet neprietenos. M-am simţit încurajat.

— Ce treabă ai cu căpitanii? m-a întrebat el.

— Sper să mă alătur unui echipaj. Echipajul unei corăbii lungi, am răspuns.

Atunci a vorbit cel de-al doilea bărbat:

— Eşti războinic? m-a întrebat surprins.

— Da, sunt, am declarat pe un ton care se dorea convingător.

Auzind acest răspuns, amândoi bărbaţii au părut amuzaţi. Eu nu. Oare era chiar atât de neverosimil? De ce anume era nevoie pentru ca un bărbat să fie războinic, în afară de îndemânare şi de dorinţa de a lua viaţa altor bărbaţi? Mai omorâsem înainte.

Bărbatul care îmi vorbise primul mi s-a adresat din nou:

— Căpitanii celor două vase lungi îl servesc pe nobilul Hastein. Şi-a ridicat braţul şi a arătat undeva în spatele meu. Iată vasul lui acolo, pe plajă.

M-am întors şi am privit în direcţia în care îmi arăta. Dincolo de docuri, pe o bucată liberă de plajă, fusese tras un vas lung, cu pupa în faţă, pe jumătate pe uscat. Am dat din cap drept mulţumire şi am pornit pe plajă înspre vas.

Când m-am apropiat, am văzut că mai mulţi buşteni fuseseră aliniaţi ca nişte tăvălugi de la marginea apei până la locul în care se afla pupa, iar chila navei fusese trasă peste aceştia. Alţi buşteni erau proptiţi de cala corăbiei, de fiecare parte, pentru a o stabiliza. Cele trei file de bordaj din partea de sus a laturii dinspre mine fuseseră desprinse ceva mai încolo de mijlocul vasului. O bucată de pânză fusese bătută în cuie de-a lungul lemnelor sparte, pentru a împiedica apa să pătrundă. Doi tâmplari, unul pe punte şi altul pe o scară scundă sprijinită de latura vasului, munceau împreună ca să repare spărtura, tăind peticul din cârpă şi scoţând niturile care fixau plăcile lungi, sparte.

Nu mai văzusem o asemenea corabie. Liniile erau atât de graţioase, încât părea vie. Cala, lată în mijloc şi conică la pupa şi la prora, se curba dramatic în fiecare capăt. Etravele, precum şi filele de bordaj la îmbinarea cu etravele, erau acoperite cu sculpturi complicate, pictate în roşu aprins şi auriu. Capul de dragon sculptat, aşezat la prora, era de asemenea auriu.

Am înconjurat corabia, admirându-i curbele.

Tatăl meu, Hrorik, avusese un vas lung, *Vulturul Roşu*. Nu avusesem niciodată ocazia să călătoresc cu el, deşi, pe când tatăl meu era încă în viaţă, iar eu încă eram sclav, îi spălasem puntea şi cala atunci când fusese scos din debarcader, la sfârşitul iernii, şi ajutasem la vopsirea lui. *Vulturul Roşu* era un vas bun, dar nu avea graţia celui pe care îl studiam acum. Această corabie părea netedă, sinuoasă, de parcă ar fi putut să înoate prin mare, nu să plutească deasupra ei.

— E frumoasă, nu-i aşa?

Vocea venea din spate.

— Da, am răspuns. Cel care a construit-o a adus lemnul la viaţă.

M-am întors să-l privesc pe cel care îmi vorbise. Doi bărbaţi stăteau în spatele meu. Cel aflat mai aproape îşi ţinea mâinile în şolduri şi privea admirativ corabia. Era îmbrăcat în haine scumpe – o tunică vişinie, tivită în jurul gâtului, la mâneci şi pe margini cu benzi verde-închis, în care fusese împletit fir auriu. Ţesătura era foarte fină şi cădea în valuri care se unduiau la cea mai mică mişcare a celui care o purta. Mi-am dat seama că trebuie să fie mătase. Fratele meu, Harald, şi tatăl meu, Hrorik, îşi decoraseră unele dintre cele mai bune tunici ale lor cu benzi de mătase la mâneci şi pe margini. Mama mea, care le cususe veşmintele, mă lăsase să le ating şi să simt cât de moale şi de uşor era acest material preţios. Niciodată nu mai văzusem o tunică făcută în întregime din ţesătura

aceea. Era minunată. Nu-mi puteam imagina cât trebuia să fi costat.

Restul veşmintelor bărbatului erau la fel de scumpe. O capă scurtă, bleumarin, tivită cu blană albă de vulpe îi atârna pe umeri, prinsă cu o broşă mare din argint. Picioarele îi erau acoperite cu pantaloni din lână verde închis, vopsiţi astfel încât să se asorteze cu tivul tunicii. Era încălţat cu cizme din piele maroniu închis. La brâu îi atârna o sabie cu plăselele şi măciulia din argint, gravată cu modele argintii şi cu rune.

Cel de-al doilea bărbat, care stătea în spatele lui, avea de asemenea o înfăţişare remarcabilă, dar nu datorită felului în care era îmbrăcat. Era cea mai înaltă persoană pe care o văzusem vreodată. Îl întrecea cu un cap şi jumătate pe tovarăşul său, care era la rândul său un bărbat de statură apreciabilă. Hainele gigantului erau şi ele bine croite, dar mult mai simple decât cele ale camaradului. Părul lung şi întunecat îi trecea de umeri, dar era pieptănat pe spate şi prins la ceafă cu un inel gros de argint. Asemenea celuilalt bărbat, uriaşul avea o sabie la brâu, neobişnuit de lungă.

— Numele meu este Hastein, a spus bărbatul cu veşminte bogate. Arătând spre uriaşul de lângă el, a adăugat: Iar acesta este Torvald, numit şi Starki cel Puternic. Este cârmaciul meu. Vasul pe care îl admiri îmi aparţine. Se numeşte *Pescăruşul,* pentru felul în care îşi croieşte drum prin valuri.

Bărbatul care îmi arătase acest vas spusese că proprietarul era nobilul Hastein. În ciuda bogăţiei reflectate de hainele sale preţioase, m-a surprins că era căpetenie. Părea să aibă puţin peste douăzeci şi cinci de ani, niţel mai mare decât fratele meu, Harald. Supleţea trupului şi părul blond, pieptănat cu grijă, până şi înfăţişarea lui îmi aminteau de Harald. Cum poate cineva atât de tânăr să conducă un întreg ţinut pentru rege?

— Ai dreptate, a spus. Nu ştiam la ce se referea. În ce privinţă aveam dreptate? Bărbatul care a construit această corabie a creat o făptură vie, a continuat el. A adus lemnul la viaţă. Când era nevoie de reparaţii, aduceam vasul aici, la Hedeby, la maestrul care l-a construit. Nu l-aş încredinţa nimănui altcuiva.

— Ce s-a întâmplat cu vasul? am întrebat.

— Urmăream un vas franc dincolo de coasta Frisiei. Când ne-am apropiat de el şi ne-am aruncat cângile, căpitanul a încercat să intre în noi. L-am omorât chiar eu pentru că a lovit *Pescăruşul*. Ai spirit de observaţie bun pentru că ai văzut viaţa din *Pescăruş*, chiar dacă acum este andocat, a continuat Hastein. Frumuseţea liniilor nu este greu de observat, dar atunci când se află în apă viaţa lui devine evidentă. Te pricepi la corăbii?

— Nu, am recunoscut. Dar mă pricep la lemn.

Auzindu-mi remarca, Hastein şi-a mutat privirea spre arcul pe care îl ţineam în mână.

— Ţi-am observat arcul când am ajuns în spatele tău, a spus. Este o armă foarte frumoasă. Tu ai făcut-o?

— Da, eu, am răspuns, încuviinţând din cap.

— Trebuie să fii foarte priceput dacă ai reuşit să creezi un asemenea arc.

A zâmbit şi a dat din cap, apoi el şi uriaşul au trecut pe lângă mine şi s-au apropiat de muncitorii care scoteau plăcile sparte dintr-o latură a vasului.

Ce bine ar fi dacă aş putea lucra pentru un asemenea om, m-am gândit eu. Dacă se ocupa de ţinut la vârsta aceea însemna că era o căpetenie grozavă. Dintr-un impuls, am strigat:

— Nu mă pricep doar să confecţionez arcuri, ştiu să şi trag cu ele!

Nobilul s-a oprit şi s-a întors cu faţa spre mine, amuzat.

— Şi cât de bine ştii să tragi cu arcul? a întrebat.

Pentru o clipă, am rămas fără cuvinte. Voiam să-l impresionez, dar fără să pară că mă laud.

— Este dificil să răspund la această întrebare, am răspuns. Pot spune că trag foarte bine, dar de unde să ştiu că avem aceleaşi standarde? Ceea ce mie mi se pare o dovadă de măiestrie ar putea ca dumneavoastră să vi se pară doar acceptabil. Sau, dimpotrivă, eu aş putea fi dezamăgit de felul în care am tras, dar, după standardele altcuiva, ar fi o lovitură excelentă. Nu aveţi de unde să ştiţi cât de bine trag cu adevărat dacă nu mă supuneţi unui test.

Un licăr de interes s-a ivit în ochii lui Hastein, iar pe buze i-a înflorit un zâmbet.

— Mi-ai transformat simpla întrebare într-o explicaţie elevată. Dacă tragi cu precizia cu care foloseşti cuvintele, voi fi impresionat.

— Îmi doresc mai mult decât să vă impresionez, domnule, am spus, uimit de propria-mi îndrăzneală. Am venit la Hedeby cu speranţa de a găsi un loc pe un vas de război şi de a face avere. Vreau să mă alătur echipajului şi să lucrez pe această corabie. Daţi-mi voie să vă arăt cât sunt de priceput la trasul cu arcul. Alegeţi o ţintă şi testaţi-mă.

Uriaşul, Torvald, a pufnit indignat:

— Ce puşti obraznic! Nici nu i-au dat tuleiele! Bărbatul căruia îi vorbeşti este căpetenie peste toate ţinuturile din nordul Iutlandei. Echipajul lui este format doar din războinici aleşi cu grijă şi experimentaţi. Copiii nu au ce căuta pe *Pescăruşul.*

— Nu sunt un copil! m-am stropşit. După cum nici dumneavoastră nu sunteţi un copac vorbitor, deşi aveţi dimensiunea unuia. Sunt bărbat.

Torvald a deschis gura, fără îndoială ca să mă insulte din nou, dar Hastein şi-a ridicat mâna, făcându-l să tacă.

— Nu ştii ce îmi ceri, mi-a spus. Chiar dacă nu ai fi atât de tânăr, nu aş lua pe vasul meu un om despre care nu ştiu nimic. Îmi cunosc foarte bine oamenii din echipaj. Curajul, loialitatea şi priceperea lor în folosirea armelor au fost

dovedite. Despre tine nu ştiu nimic, nici măcar cum te cheamă, cine a fost tatăl tău sau de unde vii.

„Halfdan, fiul lui Hrorik” era să încep eu, dar m-am oprit. Dacă nobilul acesta îl cunoscuse pe tatăl meu? Atunci ar fi ştiut de fratele meu, Harald, dar nu şi de mine. Cum îi puteam explica? Ar fi trebuit să dezvălui faptul că am fost sclav pe proprietatea tatălui meu. Ce şansă aveam atunci să mă alătur echipajului vreunui vas, ca să nu mai vorbim de cel al acestui nobil?

— Pe tatăl meu îl chema Eric, am minţit. A fost un simplu fermier. A murit de febră. Locuiam lângă Ribe. Dacă nobilul Hastein administra nordul Iutlandei, atunci speram să nu cunoască oamenii din Ribe, aflat în mijlocul teritoriului. Numele meu este Halfdan, am spus.

Măcar atâta lucru era adevărat.

Nobilul m-a privit în tăcere câteva clipe, cu o expresie din care nu puteam citi nimic. I-am întâmpinat privirea, fără să clipesc sau să mă uit în altă parte.

— Ei bine, Halfdan, a spus într-un final, m-ai făcut curios. Vreau să văd cât de bine ştii să tragi cu arcul.

Hastein a vârât mâna în punga de la brâu şi a scos o monedă de argint.

— Nu îţi voi oferi un loc pe corabia mea, chiar dacă mă impresionezi cu măiestria ta. Dar dacă reuşeşti să nimereşti ţinta, îţi dăruiesc acest ban de argint, ca să te recompensez pentru strădanie şi pentru distracţia pe care mi-ai oferit-o.

Hastein s-a întors, a aruncat o scurtă privire asupra portului, apoi a arătat înspre capătul digului din buşteni.

— Vezi pilonul acela, ceva mai înalt decât celelalte? a întrebat.

Îl vedeam. Am încuviinţat surprins. Ţinta pe care mi-o propunea nu era foarte departe.

— Pilonul acela are un nod, la o palmă distanţă de vârf, a continuat el. Îl vezi? Eşti destul de priceput cât să nimereşti nodul acela cu arcul tău?

Nodul nu era mai mare decât palma mâinii mele. Era o ţintă pe care doar un arcaş foarte priceput putea fi sigur că o nimereşte. Totuşi, nu aveam nici cea mai mică îndoială că voi reuşi. Învăţasem să trag cu arcul ţintind veveriţe, păsări şi alte animale mici. Frecvenţa cu care acest vânat apărea la masa tatălui meu era dovada abilităţii mele de a nimeri chiar şi cele mai mici ţinte.

Dacă ţinteam nodul acela, arătam că sunt un arcaş priceput, dar eu voiam să dovedesc mai mult decât atât. Voiam să-l uimesc pe nobil. Poate că atunci avea să se răzgândească. Am căutat o ţintă mai dificilă. Departe, pe mal, într-un tufiş de lângă zidul oraşului, am văzut ceva mişcând.

Era prostesc să încerc o asemenea ţintă. Totuşi, dacă reuşeam să o nimeresc, cu siguranţă impresionam pe oricine. Pe de altă parte, dacă ratam, păream doar un lăudăros şi un prostănac.

Venisem la Hedeby ca să-mi încerc norocul. Mai degrabă câştigi prin îndrăzneală decât prin precauţie. M-am hotărât să risc.

— Nu aţi prefera o raţă proaspătă pentru masa de prânz, nobil Hastein? am întrebat.

Vocea mea părea calmă, deşi eu nu prea eram.

— Poftim? a întrebat el confuz.

Torvald şi-a dat ochii peste cap.

— Nu poate nimeri ţinta pe care i-ai propus-o, a murmurat el. Vrea să aleagă alta.

— Sunt nişte raţe de mlaştină care şi-au făcut culcuş în iarba aceea înaltă, am spus, arătându-i locul cu pricina. Vedeţi că una tocmai a ieşit pe mal? Dacă vă place carnea de raţă, pot omorî una pentru dumneavoastră.

Ţinta pe care i-o propuneam se afla de două ori mai departe decât cea pe care mi-o indicase el.

Hastein m-a privit pătrunzător câteva clipe.

— Unii sunt de părere că raţa de mlaştină are un gust prea puternic de peşte, a spus. Dar, dacă poţi nimeri acea

ţintă, atunci o voi mânca la prânz, iar tu te vei alătura echipajului meu.

Mi-am întins arcul, apoi am dat jos ambele tolbe de pe umăr şi am ales o săgeată pe care o făcusem eu şi ştiam că ţinteşte bine. Pe când îmi aşezam săgeata în arc, Torvald a spus:

— Hei, băiete, ai arginţi ca să-ţi susţii lăudăroşenia? Pariez doi bănuţi de argint că nu nimereşti ţinta.

— Pun eu pariu cu tine, Torvald, a spus nobilul Hastein, iar cârmaciul său a făcut ochii mari. Dacă nimereşte, îmi vei da mie banii. Acum taci şi lasă-l să tragă.

Cuvintele nobilului m-au mirat. De ce ar fi pariat în favoarea mea?

Raţa se plimba pe marginea apei, ciugulind nisipul, oprindu-se şi mişcându-se, fără să stea nemişcată mai mult de o secundă. Am privit-o, cu arcul pregătit, dar nu întins şi m-am mustrat în tăcere. De ce fusesem atât de prost? De ce îmi încredinţam viitorul unei raţe? Dacă nu stătea nemişcată, trebuia să încerc să anticipez încotro o va lua în răstimpul dintre momentul în care săgeata pornea şi cel în care ajungea la destinaţie. Creatura aceea putea să o ia în orice direcţie.

Începeam să întind arcul când o a doua raţă a ieşit dintre ierburi, şi-a zbârlit penele pentru o clipă, apoi s-a aşezat în căldura nisipului şi a început să-şi aranjeze penele.

— A doua raţă, i-am murmurat lui Hastein şi am tras de săgeată.

Pe când priveam dincolo de vârful ei, malul s-a întins în faţa mea, oraşul, casele şi atelierele de o parte şi marea de cealaltă. Imaginea s-a îngustat, până când am zărit cu claritate doar fâşia de plajă pe care se afla raţa. Am lăsat orice altceva să se disipeze din imagine şi din minte. În cele din urmă, am văzut doar raţa, apoi punctul în care gâtul i se unea cu spinarea. În clipa aceea, am ţintit.

„Odin, ghidează-mi săgeata”, m-am rugat eu, şi aceasta a pornit în viteză. „Şi nu lăsa raţa să se mişte!”

Săgeata s-a arcuit şi a pornit spre mal, apoi a început să o ia în jos, traiectoria ei formând o curbă graţioasă, la fel ca unduirile arcului. Asemenea unui fulger aruncat de Thor, a căzut din cer şi a străpuns raţa într-o parte, doborând-o şi lipind-o de nisip. Cealaltă raţă a măcănit îngrozită şi şi-a luat zborul.

— Remarcabil, a murmurat Hastein. A fost de-a dreptul remarcabil. Nu am mai văzut o asemenea lovitură.

S-a întors spre mine şi m-a privit.

— Când tragi la o asemenea distanţă, cum măsori cât de sus să ţinteşti pentru ca săgeata să cadă unde trebuie?

Am scuturat din cap.

— Când trag, privesc doar la ţinta mea şi aleg unde vreau s-o lovesc. Când văd doar acel unic punct, eliberez săgeata.

— Remarcabil, a spus Hastein din nou. Apoi s-a întors spre Torvald. Îmi datorezi doi bani de argint. Şi, pentru că ai pierdut pariul, vei merge să iei raţa.

— De ce aţi pariat pe mine? am întrebat, în timp ce îl priveam pe Torvald cum străbate malul până în locul în care se afla raţa doborâtă de săgeata mea. Nu m-aţi văzut niciodată ţintind.

— Am pariat pe încrederea ta, a răspuns Hastein. Nu ai părut a te teme că vei rata şi, cu toate că eşti tânăr, nu pari genul de nesăbuit care se laudă cu lucruri pe care nu le poate face. Sigur, aş fi putut să mă înşel în privinţa ta, a continuat, dar consider că mă pricep la oameni. Nu aş fi în viaţă astăzi şi nici nu aş deţine această poziţie dacă nu ar fi aşa. Şi dacă m-aş fi înşelat, nu m-ar fi costat decât doi peni de argint. Nu mi-am câştigat averea şi puterea temându-mă să risc.

Mă întrebam dacă nobilul Hastein ar mai fi pariat pe mine dacă şi-ar fi dat seama că aveam inima cât un purice în clipa când am ţintit.

3. Spune-mi povestea ta

Cât timp *Pescăruşul* era andocat pentru reparaţii, nobilul Hastein şi echipajul său locuiau în corturi aşezate de-a lungul malului. Cortul nobilului era dungat, făcut din benzi roşii şi albe de pânză de vele, cusute unele de altele. Vârfurile buştenilor înalţi, încrucişaţi pentru a susţine acoperişul, erau sculptate cu capete de dragoni, asemănători celui de pe vasul lui Hastein.

Un foc mic ardea într-un cerc din pietre, în faţa cortului nobilului. Două ţepe din fier, bifurcate în vârf, fuseseră înfipte în pământ, de o parte şi de alta. O vergea lungă de fier, sprijinită de aceste ţepe şi aşezată deasupra focului, era acoperită cu şiruri de cârnaţi din care curgea grăsime.

Când ne-am apropiat, un omuleţ ciudat a ieşit din cort şi a împuns unul dintre cârnaţi cu un cuţitaş. Purta doar o tunică lungă din lână aspră, maronie, iar capul îi era ras în vârf, deşi în părţile laterale şi la ceafă avea destul păr cât să-şi poată face o coadă împletită.

— Acesta este Cullain, mi-a spus Hastein, dând din cap spre omuleţ. Este sclavul meu. Este priceput la multe, printre care şi la gătit. Dă-i raţa şi o s-o pregătească.

Cullain. Sunetul acelui nume a stârnit în mintea mea amintirea vocii mamei, poveştile pe care mi le spunea despre casa ei îndepărtată din Irlanda. Îmi plăcea felul în care rostea numele regilor şi ale eroilor irlandezi din poveştile ei.

— Cullain este din Irlanda? am întrebat.

— Da, mi-a răspuns Hastein. L-am capturat în timpul unui atac la o abaţie de acolo. L-aş fi putut înapoia pentru răscumpărare, căci creştinii plătesc de obicei pentru a-şi recăpăta preoţii capturaţi, dar mi s-a părut prea util. Pe lângă faptul că este un bucătar excelent, se pricepe să facă

bere şi mied. În plus, este un tămăduitor bun şi ştie să trateze rănile şi să vindece bolile.

Mama mea îşi pierduse casa şi viaţa din Irlanda din pricina frumuseţii. Acest omuleţ le pierduse din cauza îndemânării. Era ciudat că ceea ce ar fi trebuit considerate daruri de la zei se transformaseră în blestemul vieţii lor.

— *Chiar dacă ai un drum lung şi singuratic, îţi doresc să găseşti pacea la sfârşit*, i-am spus lui Cullain în latină, atunci când i-am întins raţa.

S-a holbat la mine, uluit, apoi a întrebat:

— *Cum de vorbeşti limba oamenilor civilizaţi?*

— *Mama mea era irlandeză,* i-am răspuns, *şi a învăţat limba vechilor romani*.

Cuvintele lui Cullain mi-au recreat în minte o imagine a mamei. „Ar trebui să înveţi latina, Halfdan”, îmi spusese ea, atunci când protestasem în faţa eforturilor ei de a îmi preda. „Este limba civilizaţiei.” Mi se păruse un motiv neconvingător pentru ca un sclav al danezilor să înveţe limba aceea ciudată, de vreme ce, după cum recunoscuse şi ea, nu îi considera civilizaţi pe oamenii tatălui meu.

— Ce spuneţi voi doi acolo şi de unde cunoşti tu limba preoţilor creştini? a întrebat Hastein.

— Îl salutam doar. Cunosc latina de la mama. Era irlandeză, i-am spus lui Hastein, încă purtând în minte imaginea mamei. A învăţat să vorbească şi să citească în latină într-o mănăstire din apropierea casei.

— Am petrecut mult timp în Irlanda, a spus Hastein. Doar câţiva dintre preoţii şi călugării de acolo – şi foarte puţini dintre nobili – pot vorbi şi citi latineşte. Este foarte neobişnuit ca o femeie să deţină asemenea cunoştinţe.

— Da, am continuat, fără să mă gândesc. Tatăl ei a fost rege, iar mănăstirea se afla lângă pământurile lui. Iată de ce preoţii au învăţat-o latina.

Hastein m-a privit cu atenţie preţ de câteva clipe.

— Foarte ciudat, a spus în cele din urmă. Mama ta a fost fiica unui rege irlandez, dar tatăl tău a fost un biet

fermier din Ribe? Pentru o vreme, comentariul lui m-a zăpăcit. Mi-am amintit prea târziu minciuna pe care i-o spusesem despre tatăl meu. Înainte să apuc să inventez o poveste, Hastein a vorbit din nou: Am bănuit mai devreme că minţi. Nici un bărbat nu trebuie să stea pe gânduri atunci când spune numele tatălui sau unde s-a născut, dar tu ai ezitat când ţi-am pus aceste întrebări. Adevărul este ca o cărare bine cunoscută, pe care paşii tăi o urmează fără să te mai gândeşti. Minciunile însă nu sunt la fel de familiare. Vocea te-a trădat atunci şi chipul te trădează acum. Expresia asta e mult mai sinceră decât a fost limba ta mai devreme.

Faţa mea, care părea să gândească singură, confirma într-adevăr acuzaţiile lui Hastein, căci era roşie ca focul.

Cullain, care aşezase raţa lângă foc şi intrase în cort, se clătina acum aproape ascuns sub o grămadă mare de lână maronie – blana unui urs uriaş – pe care a întins-o apoi pe pământ. După ce a terminat, Hastein s-a aşezat pe ea, cu picioarele încrucişate. Torvald a luat loc alături de el, în dreapta. Hastein a arătat spre locul gol din stânga sa.

— Stai jos, mi-a spus.

Aş fi preferat să fug de ruşine, dar vocea lui avea un ton de poruncă pe care nu îndrăzneam să nu o ascult. Deja dădusem dovadă de lipsă de respect minţindu-l. Dacă îi întorceam spatele şi fugeam, mă temeam că avea să pună uriaşul pe urmele mele.

— Va dura ceva până când Cullain va pregăti raţa. Cât timp aşteptăm, vom sta de vorbă. Ai grijă să nu mă mai minţi, pentru că sunt mai isteţ decât majoritatea oamenilor. Vreau să ştiu cine eşti şi de ce ai simţit nevoia să-mi ascunzi adevărul despre tine însuţi. Acum spune-mi povestea ta.

Nu îndrăzneam să-i spun nimic altceva decât adevărul. Dar viaţa mea avusese un drum sinuos şi nu ştiam de unde să încep. Simţindu-mi ezitarea, Hastein m-a îndemnat:

— Cine este tatăl tău? Cine sunt oamenii tăi?

Cine erau oamenii mei? Îmi aduceam aminte ziua în care fratele meu, Harald, mă dusese să văd mormintele strămoşilor noştri.

— Tatăl meu se numea Hrorik, am început. Era fiul lui Offa, care era fiul lui Gorm, care era fiul lui Haldar Greycloak. Tatălui meu i se spunea Secure-Puternică şi era căpetenie.

— Îl cunosc, a spus Hastein. L-am întâlnit şi am participat la atacuri împreună cu el. Am auzit un zvon cum că ar fi murit.

— Este adevărat. A fost grav rănit într-o bătălie din Anglia. Fratele meu, Harald, l-a adus acasă. Hrorik a murit în noaptea în care s-au întors.

— Ştiu şi de Harald, a spus Hastein, dând din cap. Îmi aduc aminte un proces intentat împotriva lui la Adunarea de la Limfjord, când a fost acuzat că a omorât un bărbat. Am ajutat la judecarea lui. S-a hotărât că a avut dreptul să-l ucidă. Totul s-a terminat cu un duel, din câte îmi amintesc. Hastein mă privi în ochi. Dar nu-mi aduc aminte ca Hrorik să mai fi avut vreun fiu. Cine eşti tu?

Cu toate că era dificil, i-am susţinut privirea.

— Numele meu este Halfdan, după cum v-am spus. Hrorik a fost tatăl meu. Mama mea a fost fiica unui rege irlandez, dar Hrorik a capturat-o în timpul unui atac şi a păstrat-o drept amantă. A fost sclava lui.

— Deci eşti şi tu un sclav? a întrebat Hastein. Poate un fugar? Cu toate că a început să crească, părul tău încă este mai scurt decât al unui om liber.

Am scuturat din cap.

— Nu, am răspuns. Este adevărat că am fost cândva sclav. Dar în noaptea în care s-a întors acasă, înainte să moară, Hrorik m-a eliberat.

— Iar mama ta? Mai trăieşte? a întrebat Hastein.

Acum am privit în altă parte. Nu voiam ca nobilul să vadă lacrimile care apăruseră în ochii mei.

— Nu, am răspuns. A murit şi ea. Trupul ei a fost ars împreună cu cel al lui Hrorik, pe rugul mortuar al acestuia. Mama a acceptat să-l acompanieze pe tata în călătoria lui spre cealaltă lume cu condiţia să fiu eliberat şi recunoscut ca fiu al lui.

Îmi era dor de mama, dar nu de asta aveam lacrimi în ochi. Încă mă durea faptul că murise pentru mine. Că îmi dăruise libertatea cu preţul morţii ei. N-ar fi trebuit să-i dau voie.

— De ce ai încercat să-mi ascunzi toate astea? a întrebat Hastein. Şi de ce te afli aici, în Hedeby, în căutarea unui echipaj căruia să i te alături? Dacă Hrorik te-a recunoscut ca fiu al său, n-ar trebui să rămâi pe proprietatea lui? Oare Harald nu doreşte să-şi împartă moştenirea cu tine?

— Nu, nu este adevărat, nici pe departe, am spus bâlbâindu-mă. Nu voiam ca vreo persoană să gândească ceva rău despre Harald. Fratele meu vitreg a fost cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. M-a învăţat arta războiului şi obiceiurile unui om liber.

— Dacă vorbeşti despre el la trecut, înseamnă că a murit, a intervenit Hastein.

— Într-adevăr, am confirmat. Gândul la moartea lui Harald mi-a adus din nou lacrimi în ochi. A fost ucis. Iată de ce mă temeam să vă spun cine sunt. Bărbatul care l-a omorât pe Harald mă urmăreşte şi pe mine. Şi a răspândit minciuni despre mine, pentru a-şi ascunde ticăloşiile. Pretinde că eu am făcut parte dintre cei care i-au ucis pe Harald şi pe oamenii săi.

— Harald Hroriksson este mort? a întrebat Hastein. Ucis? Nu am auzit despre aşa ceva. Am fost plecat în recunoaştere, pe coasta Franciei. Astea sunt ştiri grave. Cum s-a întâmplat?

— Harald şi cu mine călătorisem, împreună cu vreo câţiva dintre oamenii săi, până la proprietatea mai mică de la nord de Limfjord, i-am explicat. Acolo s-a întâmplat.

Ferma a fost atacată în timpul nopţii. Am încercat să ne luptăm cu ei, dar erau prea mulţi. La sfârşit, toţi cei de la fermă – chiar şi femeile, copiii şi sclavii – au fost masacraţi. Toţi în afară de mine.

— Cum ai scăpat?

— În timpul ultimului atac, Harald şi-a dat viaţa, croind un drum printre inamici, astfel încât să pot fugi. Nu am vrut să-l părăsesc, dar mi-a ordonat să fug. A spus că cineva trebuia să scape. Cineva trebuia să trăiască pentru a răzbuna morţii.

— Iar tu spui că aceşti oameni care l-au ucis pe Harald te urmăresc şi pe tine? a întrebat Hastein. Cine sunt?

— Şeful lor se numeşte Toke, i-am spus. Este fiul vitreg al lui Hrorik.

Am putut citi surpriza pe chipul lui Hastein.

— Îl ştiu pe Toke. Este o căpetenie. L-am întâlnit odată în Dublin. Nu am participat niciodată la atacuri împreună cu el, dar se spune că este un războinic fioros şi care nu se teme în bătălie. Nu este un om pe care l-aş bănui de perfidie. Şi de ce şi-ar omorî propriul frate vitreg?

— Este berserk, am spus. Când locuia în casa noastră, era adesea posac şi violent. Nimeni, cu excepţia lui Hrorik şi a lui Harald, nu se afla în siguranţă atunci când îl apucau crizele şi, într-un final, a încercat să pună la îndoială chiar şi autoritatea lui Hrorik. Până la urmă, Hrorik l-a alungat. Dar, după ce Hrorik a murit, Toke s-a întors pentru partea lui de moştenire. S-a înfuriat peste poate când a aflat că Hrorik nu i-a lăsat nimic.

— Dar dacă Harald este mort şi nu mai există nici un alt moştenitor bărbat, atunci Toke poate nutri încă speranţa de a deveni moştenitor, a sugerat Hastein.

Am încuviinţat.

— Cred că acesta este planul lui. El şi Harald s-au certat violent, iar Harald i-a ordonat lui Toke să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată. Am crezut că va fi vărsare de sânge în noaptea aceea, dar Toke şi echipajul său au

plecat paşnici. Acum ştiu că nu a făcut altceva decât să aştepte momentul prielnic.

— Iar tu spui că Toke i-a ucis pe Harald şi pe toţi oamenii săi?

Am încuviinţat din nou.

— Toţi cei care erau cu noi. Nu ştiu cum a aflat Toke că plecasem la proprietatea din Limfjord în număr mic, dar el şi echipajul său au ajuns la ţărm în acea noapte şi au înconjurat casa cea lungă. Harald ştia că suntem prea puţini. A negociat pentru ca femeile şi copiii să plece în siguranţă, dar, odată scoşi din casa cea lungă, Toke şi oamenii lui i-au omorât pe toţi. Voiau să nu existe martori ai ticăloşiei lor. Au dat foc casei. Noi am încercat să ieşim şi să ne luptăm cu ei, retrăgându-ne spre pădure, dar erau prea mulţi.

Hastein a scuturat din cap.

— A ucis femeile şi copiii? După ce li s-a promis siguranţa? Şi şi-a omorât propriul frate vitreg? Aduci o acuzaţie foarte gravă. Este greu să crezi aşa ceva despre o căpetenie precum Toke.

Ştiam ce lăsase Hastein nerostit. Toke era o căpetenie, un războinic respectat şi un şef, în timp ce eu eram doar un fost sclav. De ce să aibă încredere în cuvintele mele? Am simţit cum mi se înroşeşte faţa de furie.

— Faptul că te-ai născut nobil garantează că vei face fapte nobile?! am exclamat. Îl vedeţi pe Toke ca pe o căpetenie, dar îl cunoaşteţi doar după reputaţie. Eu ştiu de ce este capabil cu adevărat, pentru că l-am văzut. Este un Nithing, un bărbat fără onoare. Am jurat să-i omor pe el şi pe toţi războinicii care au ajutat la uciderea lui Harald şi aşa voi face sau voi muri încercând.

Torvald, care fusese tăcut până atunci, a pufnit dispreţuitor.

— Cred că ultima variantă este cea plauzibilă, a spus. Toke a omorât mulţi oameni. Eu însumi l-am văzut ucigând

un bărbat într-un duel, în Dublin. Nu ai nici o şansă împotriva lui.

— Nu-ţi aduci aminte că oamenii spuneau asta cândva şi despre mine? l-a întrebat Hastein pe Torvald cu voce scăzută. Pe când mă luptam cu Grim Ormsson pentru dreptul de a conduce nordul Iutlandei? Hastein s-a întors spre mine şi a continuat: Tatăl meu a fost căpetenie înaintea mea, mi-a explicat, dar când a murit, eu eram foarte tânăr. Grim, o căpetenie şi un războinic experimentat, s-a gândit că este mai potrivit să conducă decât mine, un băiat căruia nici nu-i dăduseră încă tuleiele. Probabil că regele era de aceeaşi părere, căci nu a intervenit atunci când Grim şi oamenii săi au pornit împotriva mea. Oamenii tatălui meu m-au sprijinit din loialitate pentru memoria lui, dar puţini alţii mi-au fost alături. Am fost sfătuit să-i cedez lui Grim dreptul de a conduce şi să jur a mă supune lui. Mi s-a spus că nu voi avea nici o şansă împotriva lui. Şi, cu toate acestea, astăzi sunt nobil, iar oasele lui Grim putrezesc în mormânt. Sunt nobil pentru că am avut îndrăzneala de a înfrunta soarta pe care mi-au ţesut-o Nornele, în ciuda faptului că puţini în afară de mine au crezut că am sorţi de izbândă. Hastein a tăcut pentru o vreme. Conduc pământurile din jurul Limfjordului pentru rege, a spus într-un final. Sunt responsabil pentru menţinerea păcii acolo. Dacă toţii locuitorii unei proprietăţi sunt ucişi, aceasta este preocuparea mea. Trebuie să mă gândesc la asta. Hastein s-a lăsat pe spate, într-un cot, şi-a întins picioarele în faţa lui, apoi a strigat: Cullain!

Micul sclav, care stătuse pe vine lângă cort, scoţând măruntaiele şi smulgând penele raţei, a ridicat privirea.

— Adu-ne nişte vin! a ordonat Hastein. Şi ceva de mâncare cât aşteptăm să pregăteşti raţa aia. Sunt hămesit.

Şi mie îmi era foame. Cullain ne-a adus o farfurie de lemn pe care se aflau o bucată mare de brânză, o pâine proaspăt coaptă, trei potire de argint şi un ulcior de lut. A

pus tava jos, în faţa lui Hastein, apoi a scos un cuţit din bucata de brânză şi l-a folosit ca să taie trei cârnaţi din şirul care se frigea la foc.

După ce a adăugat cârnaţii bucatelor de pe platou, Cullain a ridicat ulciorul şi a turnat lichidul în cele trei potire.

Hastein a luat un potir şi mi l-a dat, spunând:

— Eşti invitatul meu la această masă. Sănătate!

Cullain i-a întins cel de-al doilea potir lui Hastein, care a sorbit prelung şi apoi a oftat mulţumit. În timp ce Hastein bea, Torvald a întins mâna şi a apucat cel de-al treilea potir. Şi el a băut cu poftă şi a râgâit apreciativ apoi.

Am privit neîncrezător la lichidul din potirul meu, apoi am sorbit cu precauţie. Lichidul era de un roşu aprins, aproape de culoarea sângelui, deşi mai diluat. Hastein a rânjit la mine.

— Nu ai mai băut vin până acum?

Am scuturat din cap. Mai băusem bere şi, de câteva ori, mied, dar niciodată vin.

— Pe ăsta l-am găsit pe vasul pe care l-am prădat în Francia. Cel care a lovit *Pescăruşul.* Preoţii Hristosului Alb beau vin în ritualurile lor. Ei cred că se transformă în sângele zeului lor şi îi protejează de moarte. Din câte am văzut eu, nu are nici o putere în acest sens, dar este o băutură foarte bună.

Hastein s-a aplecat, a tăiat o bucată de pâine şi a acoperit-o cu felii de cârnat şi cu brânză, apoi s-a sprijinit din nou într-un cot.

— Serveşte-te, mi-a spus, arătându-mi spre tava cu mâncare.

Torvald a scos un cuţit de la brâu şi l-a înfipt într-un cârnat. L-a dus la gură şi a rupt o bucată mare dintr-un capăt. Am aşteptat să mă asigur că a terminat cu merindele din tavă înainte să-mi tai şi eu nişte pâine,

brânză şi carne. M-am gândit că n-ar fi înţelept să mă aşez între un uriaş şi mâncarea lui.

— Ai spus că bărbaţii care l-au ucis pe fratele tău Harald te urmăresc şi pe tine, a zis Hastein. Ce ai vrut să spui?

— La sfârşitul luptei, am scăpat în pădure. Când a venit dimineaţa, Toke a trimis războinici, ajutaţi de oameni cu câini dintr-un sat apropiat, ca să mă vâneze.

— De ce l-au ajutat sătenii? a întrebat Hastein.

— Toke le-a spus căpeteniei lor că bandiţii au atacat casa şi i-au măcelărit pe cei dinăuntru. A zis că el avea tabăra prin preajmă şi a văzut flăcările, dar că a ajuns prea târziu ca să mai facă altceva decât să se răzbune. Toke a pretins că el şi bărbaţii lui au omorât toţi bandiţii, mai puţin unul care a scăpat. Se referea la mine, desigur.

— Iar căpetenia ţăranilor a crezut povestea asta?

— Ca şi dumneavoastră, îl cunoştea pe Toke, am răspuns. Presupun că şi lui i se părea greu de crezut că o asemenea căpetenie ar omorî toţi oamenii dintr-o fermă, inclusiv pe propriul frate vitreg.

— Toke nu te poate lăsa să trăieşti, a spus Hastein cu un zâmbet trist. Poţi să depui mărturie despre minciuna şi trădarea lui. Este cale lungă de la Limfjord până la Hedeby, a continuat. Cum ai scăpat de urmăritori? Sau sunt încă pe urmele tale?

— În pădure mă simt ca acasă, am zis. Mai mult decât oricine altcineva. Avantajul lor nu a fost atât de mare pe cât şi-au închipuit şi asta i-a făcut să dea dovadă de nesăbuinţă. Nu i-am omorât pe cei doi săteni, pentru că nu m-am luptat cu ei. Dar nici unul dintre oamenii lui Toke din acea primă vânătoare nu mai trăieşte. Sunt sigur însă că Toke va trimite alţii.

— Povestea ta este greu de crezut. Puţini oameni ar supravieţui dacă ar fi vânaţi după cum spui, şi cu siguranţă n-ar fi victorioşi. Iar tu nu eşti decât un băiat, fără experienţă în bătălie şi, până de curând, un sclav.

A luat o înghiţitură de vin, apoi m-a privit cu atenţie, fără să spună nimic.

Mă simţeam bine spunându-i povestea lui Hastein. Era ca şi cum m-aş fi uşurat întrucâtva de povara pe care o purtam, acum că şi altcineva ştia de trădarea lui Toke. Dar, cum tăcerea lui Hastein se prelungea, m-am întristat. Nu mă credea.

În cele din urmă a vorbit:

— Povestea ta este greu de crezut, a repetat el. Cu toate acestea, există nişte semne care mă fac să cred că spui adevărul. Felul în care arăţi se potriveşte cu ce mi-ai spus. Părul scurt şi timpul necesar pentru a creşte corespund poveştii tale. Se vede că hainele tale, chiar dacă acum sunt pătate şi rupte, au fost cu siguranţă de calitate cândva şi sunt pe măsura ta, nu par a fi furate. Poate cuvintele mint, dar asemenea lucruri – nu. Poţi să-mi mai spui şi alte lucruri care să susţină povestea ta?

Mi-am lăsat mintea să revadă evenimentele la care luasem parte în ultimele zile.

— Ştiu numele şefului satului, cel care a vorbit cu Toke. Îl cheamă Hrodgar.

Hastein a încuviinţat.

— Îl cunosc, a spus. Este un om bun.

— Iar sătenii pe care Hrodgar i-a trimis să-l ajute pe Toke se numesc Einar şi Kar, am continuat. Într-un final, Einar şi-a unit forţele cu ale mele şi m-a ajutat să-l înving pe ultimul om al lui Toke. El cunoaşte adevărul. L-a auzit pe omul lui Toke confesându-se înainte de a muri. Şi am acestea.

Am vârât mâna într-o tolbă şi am scos două beţe, pe care erau săpate rune. Hastein le-a luat.

— Ce sunt astea? m-a întrebat.

— Sunt numele oamenilor lui Toke care au atacat ferma. Einar le-a gravat pe aceste beţe pentru mine. L-am forţat pe omul lui Toke să ni le spună înainte să-l ucidem.

Nu i-am spus lui Hastein că nu ştiam să citesc runele, aşa că nu ştiam ce scria pe beţe. Era o problemă pe care aveam să o rezolv la timpul ei.

— Dacă Einar l-a auzit pe unul dintre oamenii lui Toke confesându-se, după cum ai spus, atunci este un martor important, a zis Hastein. Aş dori să discut cu el. Bărbatul a tăcut o vreme, apoi a scos un oftat adânc. Nu am reuşit niciodată să ignor crima, trădarea şi faptele unui Nithing, a spus. Este o slăbiciune de-a mea. Dar nu am timp să mă ocup de asta acum. Chestiuni mult mai importante sunt pe cale să înceapă, iar eu iau parte la ele. Cu toate acestea, mă întreb dacă Nornele au făcut ca drumurile noastre să se încrucişeze. Atunci când ţes soarta oamenilor, rareori cele trei surori unesc firele unor vieţi separate fără un motiv anume. Am învăţat să urmăresc cărarea pe care viaţa mea o urmează, ca să văd semnele sorţii. Mă întreb dacă felul în care te-am văzut ţintind astăzi nu a fost un semn pentru mine – un semn că soarta ta a fost atinsă de zei. Şi, dacă a fost astfel, nu cred că ne-am întâlnit din întâmplare. A oftat din nou. Nu există altă cale. Trebuie să te ţin cu mine pentru moment, până când am timp să investighez acuzaţiile tale împotriva lui Toke şi să decid ce trebuie făcut. În ciuda tinereţii tale şi a lipsei de experienţă, te vei alătura echipajului *Pescăruşului*.

4. Pescăruşul

Am fost surprins când am auzit cuvintele lui Hastein. Torvald a fost mai mult decât surprins. A fost indignat.

— Stăpâne, a exclamat, acesta este doar un copil căruia nici nu i-a dat barba! Nu se poate alătura echipajului *Pescăruşului!* Suntem cu toţii aleşi pe sprânceană.

— I-ai auzit povestea, a răspuns Hastein. Are mai multă experienţă de luptă decât te-ai aştepta la vârsta lui. Şi l-ai văzut trăgând cu arcul. Nici un arcaş de pe *Pescăruşul* nu ar putea trage astfel, nici măcar Tore. Hastein s-a întors apoi spre mine: Dar Torvald are dreptate. Membrilor echipajului nu le va plăcea. Cu toţii au participat la multe campanii, care le-au dovedit meritele. Nu te aştepta ca acceptarea să vină repede din partea lor. Va trebui să o câştigi.

— Vor apărea resentimente, a zis Torvald, scuturând din cap. Este o greşeală.

— Eu decid cine serveşte pe corabia mea, i-a replicat Hastein. Echipajul îmi va respecta decizia şi la fel vei face şi tu. Şi eşti secundul meu. Mă aştept să te asiguri că nu vor exista probleme din această pricină.

Torvald s-a întins pe spate, pe pielea de urs, sprijinit într-un cot, încruntat şi fioros. A luat potirul şi a băut îndelung, fără să mai spună nimic.

— Ca membru al echipajului *Pescăruşului*, mi-a spus Hastein, vei avea dreptul la o parte din felag, proprietatea comună a celor care lucrează pe cele trei corăbii ale mele. Asta înseamnă că vei avea o parte din orice pradă pe care o vom captura împreună. Orice pradă individuală va fi a ta. Am văzut că eşti un arcaş priceput. Îmi spui că te descurci în pădure şi că ai învăţat limba latină, ceea ce se pare că ne va fi de folos în această călătorie. Mai ai şi alte talente pe care nu le cunosc?

— Pot să fac arcuri şi săgeţi, i-am răspuns, şi de la vârsta de zece ani am lucrat ca ajutor de fierar pe proprietatea tatălui meu.

Un zâmbet larg a apărut pe faţa lui Hastein.

— Acesta este un alt semn pentru mine, a zis. Fierarul de pe proprietatea mea din Limfjord a alunecat pe gheaţă în această iarnă şi şi-a rupt piciorul. Nu s-a vindecat şi nu a putut merge pe mare. *Pescăruşul* nu a avut un fierar în călătoria aceasta... Până acum. S-a întors spre cârmaciul său: Vezi, Torvald, aşa e scris să fie. Iar acest lucru va ajuta ca oamenii să-l accepte.

Torvald a mormăit doar. Avea îndoieli.

Hastein aştepta privindu-mă, dar n-am spus nimic. Cu siguranţă nu aveam să protestez pentru că urma să lucrez ca fierar pe corabie. Eram bucuros că făceam parte din echipaj.

— Ca fierar, măiestria ta o depăşeşte pe cea a unui membru oarecare al echipajului, mi-a spus într-un final. Un războinic experimentat s-ar tocmi pentru părţi adiţionale din câştig. Eu nu voi profita de lipsa ta de experienţă. Vei avea dreptul la o parte şi jumătate, nu doar la una.

Hastein a privit lucrurile pe care le adusesem cu mine în tabăra lui. Pe lângă arc, două tolbe, securea şi pumnalul de la brâu, aveam un scut, un coif, un balot rulat în care se aflau două pelerine, o vestă din piele cu ţinte metalice, punga cu mâncare şi plosca pentru apă. Era tot ce deţineam pe lumea aceasta.

— Este clar că nu ai nici un fel de unelte pentru fierărit, a observat.

A vârât apoi mâna în punguţa de piele de la brâu şi a scos mai multe monede de argint. Întinzându-mi-le, mi-a spus:

— Foloseşte-le ca să cumperi uneltele de care ai nevoie. La sfârşitul călătoriei, mă poţi plăti înapoi dacă doreşti să le păstrezi. Foloseşte banii care îţi rămân ca să cumperi fontă brută.

Am luat monedele, dar am rămas cu ele în palmă, privindu-le, fără să spun nimic. Am simţit că faţa mi se înroşeşte.

— Ştiu de ce unelte am nevoie, am spus privind în pământ, nu în ochii lui. Dar am fost sclav aproape întreaga mea viaţă, nu cunosc valoarea adevărată a lucrurilor pe care trebuie să le cumpăr ori valoarea acestor arginţi. Nu ştiu cum să cumpăr ceea ce îmi trebuie.

— Eşti un copil ciudat, într-adevăr, a spus Hastein, însă ceea ce îmi spui se potriveşte cu ce mi-ai povestit. Torvald, acompaniază-l pe Halfdan şi asigură-te că nu îl va înşela nimeni.

Torvald şi-a dat ochii peste cap, dar nu a spus nimic. Simţeam că scad şi mai mult în ochii lui.

— Cât despre tine, a spus Hastein privindu-mă din nou, ai procedat înţelept spunându-mi întregul adevăr. Nu am nimic împotriva ta pentru că te-ai născut sclav. Dar ar trebui să ştii că mulţi oameni te vor judeca mai degrabă pentru ceea ce ai fost decât pentru ceea ce eşti. Este mai bine să ţii secret acest lucru.

După ce am mâncat, Torvald şi cu mine am pornit prin oraş. Am sugerat să găsim un fierar şi să vedem dacă are unelte în plus pe care este dispus să le vândă, însă Torvald a insistat să mergem întâi în piaţă.

— Dacă într-adevăr nu ştii nimic despre valoarea argintului sau despre târguială, trebuie să înveţi, a insistat. Altminteri, te vei face de râs în faţa echipajului. Şi aşa va fi greu să te accepte. În special lui Tore nu îi va plăcea.

— Cine este Tore? l-am întrebat.

— Este şeful arcaşilor de pe corabia *Pescăruşul.* În bătălie, vei lupta de obicei sub comanda lui. Dacă te acceptă el, ceilalţi membri ai echipajului măcar îţi vor tolera prezenţa. Dar Tore nu va fi încântat să aibă sub comandă un om atât de tânăr şi de lipsit de experienţă.

Torvald a oftat. Este caracteristic lui Hastein, a adăugat, să ia asemenea decizii, apoi să lase totul în seama mea. Trebuie să mă gândesc la un plan. A oftat din nou. E norocos că mă are pe mine ca om de bază.

Când am ajuns în piaţă, ne-am plimbat printre mărfurile care fuseseră expuse spre vânzare. Torvald se oprea adesea şi se târguia la sânge pentru câte ceva. Deşi nu a cumpărat nimic, negocierile sale cu negustorii m-au ajutat să încep să înţeleg valoarea pe care o aveau monedele de argint pe care le aveam la mine. Spre surpriza mea, nu tipul de monedă – peni englezesc, denier franc sau monedă ştanţată în Hedeby – impunea valoarea. Cantitatea de argint conta. În singura ocazie cu care Torvald chiar a făcut o achiziţie – o ploscă plină cu vin franc, pe care am purtat-o cu rândul în timp ce mergeam – nu a folosit o monedă pentru a plăti. În schimb, a scos o bucată subţire şi răsucită de argint, care arăta de parcă ar fi făcut cândva parte dintr-un colier de metal, şi a tăiat cu cuţitul o bucată mică din ea.

În ciuda mormăielilor iniţiale la adresa nobilului Hastein pentru că mă adusese printre membrii echipajului *Pescăruşului*, am descoperit că Torvald era un tovarăş plăcut şi amuzant. Zâmbea adesea, râdea uşor şi părea să se bucure că are un ascultător doritor să-i audă poveştile despre Hastein şi despre echipajul de pe corabie.

Am aflat că Torvald nu era doar cârmaciul vasului lui Hastein, ci şi un războinic care purta stindardul nobilului în bătălie şi lupta alături de el. Hastein şi Torvald fuseseră prieteni încă din copilărie şi – cel puţin conform spuselor lui Torvald – o mare parte din succesele nobilului nu ar fi existat fără ajutorul lui. M-am întrebat dacă Hastein împărtăşea acest punct de vedere.

Îmi înclinam capul ca să mai sorb o dată din plosca plină cu vin, când Torvald mă împunse cu cotul. Un ghiont din partea lui Torvald era ca o lovitură din partea unui om

mai mic de statură, aşa că m-am clătinat, iar vinul mi s-a răspândit pe faţă în loc să-mi curgă în gură.

— Priveşte acolo, mi-a spus. Bărbatul acela vinde cufere. Ştiam că trebuie să le vândă cineva într-un oraş-port precum Hedeby. Acum este rândul tău. Târguieşte-te pentru un cufăr şi cumpără-l.

Am privit în direcţia în care arăta Torvald. La mică distanţă în faţa noastră, un bărbat în vârstă, cu barbă albă, stătea pe un cufăr lung şi jos din lemn. Un altul se afla alături, iar capacul era deschis. Bărbatul, care purta o tunică simplă şi pantaloni din lână aspră, gri, cioplea un băţ gros cu un cuţit cu lama subţire.

Nu îmi trecuse prin minte că voi avea nevoie de un cufăr până când Torvald îmi vorbise despre acesta, şi mi-am amintit de îndată cum îi priveam pe tata şi pe echipajul său pregătindu-se pentru călătoriile cu *Vulturul Roşu*. Fiecare membru al echipajului avea un asemenea cufăr, pentru a-şi depozita armamentul şi a-l folosi drept scaun atunci când vâslea.

— Cât ar trebui să plătesc pentru unul? l-am întrebat pe Torvald.

A ridicat din umeri.

— Află cât cere, mi-a sugerat. Apoi oferă-i ceva mai puţin.

Când ne-am apropiat, bărbatul cu barbă albă şi-a ridicat privirea de la băţul pe care îl cioplea.

— Dumneata ai făcut toate aceste cufere? l-am întrebat.

A încuviinţat. Am privit cufărul de lângă el. Era măiestrit lucrat. Plăcile erau dintr-un lemn tare, întunecat, pe care nu l-am recunoscut. Era neted ca oţelul şi sclipea de parcă ar fi fost frecat cu ulei. Balamalele erau din bronz strălucitor şi două benzi din acelaşi material înfăşurau cufărul pe fiecare margine, ca să-l fixeze mai bine. O plăcuţă din bronz ornamentată, pe care era gravat un şarpe încolăcit, fusese prinsă de lemnul din partea frontală a cufărului, iar în mijloc se afla o fantă pentru o cheie.

— Cât ceri pentru cufărul ăsta? am întrebat.

Nu aveam nevoie de un cufăr atât de măiestrit lucrat, dar frumuseţea lui a stârnit în mine dorinţa de a-l avea.

— Ăsta? a întrebat bătrânul şi a făcut o pauză cât să mă studieze din cap până în picioare. E cel mai bun cufăr al meu. Îl vând pentru trei peni de argint – peni de greutatea obişnuită în Hedeby, a adăugat el.

Preţul şi înfăţişarea bătrânului m-au trezit la realitate. Cufărul era minunat, dar nu era pentru cei ca mine. L-am privit pe cel pe care era aşezat bătrânul. Deşi era de dimensiuni similare celuilalt, era mult mai simplu. Plăcile erau din pin, iar balamalele şi încuietoarea erau din fier.

— Pot să mă uit la acesta? am întrebat.

Bătrânul s-a ridicat, îndreptându-şi spinarea încet, de parcă l-ar fi durut. Am deschis capacul. Balamalele se mişcau uşor, iar capacul se îmbina cum trebuie cu cutia. Plăcile erau strânse bine una de alta.

— Pentru acesta cât ceri?

— Un peni de argint, a răspuns bătrânul.

Torvald a pufăit şi a început să privească spre piaţă, de parcă ar fi căutat un alt neguţător de cufere. Am apreciat insinuarea.

— Îţi dau jumătate din preţ, am spus.

— Peni de Hedeby? m-a întrebat.

Graba cu care mi-a acceptat oferta mi s-a părut un semn că, până şi la jumătate de preţ, plăteam prea mult, dar am încuviinţat şi am scos din punga de la brâu unul dintre penii englezeşti pe care îi luasem de la oamenii lui Toke atunci când îi ucisesem. Bătrânul a scos o balanţă mică din punga de la brâu, a cântărit moneda, apoi a aşezat-o pe un bloc din lemn şi a aşezat lama unui cuţit la mijlocul ei.

— Consideri că această împărţire este dreaptă? a întrebat.

Am încuviinţat din nou. A lovit lama cuţitului cu lemnul la care cioplise şi treaba a fost încheiată.

Aşa cum bănuisem, a trebuit să dăm de fierar ca să găsesc uneltele care îmi trebuiau. Am descoperit că la Hedeby erau doi fierari. Primul nu avea unelte de vânzare, dar al doilea, un bătrân, avea un set în plus, pe care îl purtase pe vremuri în călătoriile sale pe mare: un ciocan de dimensiuni medii, al cărui cap era plat la un capăt şi în formă de furcă la celălalt; un set de cleşti din fier; un bloc de oţel călit, cam de dimensiunea unuia dintre pumnii lui Torvald, de folosit drept nicovală; nişte foale făcute din piele şi lemn. I-am plătit cât a cerut, fără să mă târguiesc, şi m-am considerat norocos.

Mi-am încărcat noile unelte în cufăr şi l-am suit pe umăr. Am folosit restul de argint de la Hastein ca să cumpăr cinci bare de fontă brută, pe care Torvald le-a aruncat pe umăr de parcă ar fi fost lemne de foc pe care şi le-a cărat depunând considerabil mai puţin efort decât mine, care duceam cufărul.

Când ne-am întors în tabără, Hastein era plecat, iar Cullain era ocupat cu cina pentru Hastein şi căpitanii celorlalte două vase ale sale, care aveau să i se alăture. Torvald m-a invitat imediat să iau cina cu el în acea seară.

— Poţi să împărţi şi cortul cu mine în noaptea asta, mi-a zis, arătând spre o bucată mare de pânză aşezată peste nişte beţe încrucişate, un adăpost simplu, aşezat lângă cortul lui Hastein. Avem un cort mare lângă mal, pentru restul echipajului, dar, de vreme ce ei nu ştiu că nobilul Hastein te-a invitat să ni te alături, nu vei fi bine primit acolo. Cullain! a strigat înainte ca micuţul irlandez să apuce să scape. Când găteşti masa din seara asta pentru nobil şi invitaţii săi, asigură-te că pregăteşti merinde şi pentru Halfdan, şi pentru mine.

Cullain, al cărui cap de-abia ajungea la pieptul lui Torvald, l-a privit urât, dar nu a rostit nici un cuvânt.

— Când i se va vorbi echipajului despre mine? l-am întrebat pe Torvald.

— Cred că este mai bine să nu afle până când vom fi pregătiţi să navigăm, mi-a răspuns el. Am un plan.

În timp ce îmi aranjam coiful, pelerinele, tolbele şi restul de echipament în cufăr, Torvald a dispărut. S-a întors cu o bucată dintr-o placă de stejar, lungă cât braţul unui bărbat şi lată de o palmă. Mă întrebam dacă fusese tăiată din vreo doagă scoasă din cala *Pescăruşului*, căci era tocită şi pătată de vopsea, iar la un capăt avea o gaură pentru nit. Două găuri noi fuseseră date într-un capăt al plăcii şi o bucată de sfoară, înnodată la un capăt, era trecută prin una dintre ele.

— Pentru ce este asta? l-am întrebat.

— Ai să vezi, mi-a răspuns zâmbind. Cu timpul.

În timpul ultimei ore de lumină şi mai târziu, la lumina focului din faţa adăpostului, Torvald a lucrat la placa aceea, găurind-o cu vârful cuţitului.

Când l-am întrebat ce face, a răspuns doar:

— Cu timpul.

Îl priveam cu interes când Hastein s-a întors, însoţit de căpitanii celorlalte două corăbii. Ambii bărbaţi păreau să fie cu zece ani mai în vârstă decât Hastein, dacă nu cu mai mult. Tunicile lor erau de calitate, din olandă viu colorată – material scump, chiar dacă nu la fel de fin precum mătasea cu care era îmbrăcat Hastein – şi săbii măiestrit lucrate le atârnau la brâu. Torvald mi-a spus numele lor: Svein era căpitanul *Lupului de Mare*, iar Stig, al *Şarpelui*. Amândoi păreau să fie ceea ce Harald ar fi numit „bărbaţi importanţi” şi, cu toate acestea, erau mulţumiţi să-l urmeze pe Hastein, care era mult mai tânăr decât ei. Tânjeam să aflu mai multe despre acest nobil pe care şi eu eram acum decis să-l urmez.

Am mâncat şi am băut bine în noaptea aceea, căci ni s-au servit din bucatele pe care Cullain le pregătise pentru Hastein şi căpitanii săi – un privilegiu, am presupus, pentru Torvald, cârmaci şi gardă personală pentru nobil.

Am descoperit că îmi plăcea foarte mult vinul, în ciuda neîncrederii mele iniţiale. Torvald m-a distrat în timpul cinei cu poveşti despre aventurile sale cu Hastein.

După ce am terminat, Torvald a început din nou să lucreze la placa de lemn. A continuat să-i găurească mijlocul cu vârful cuţitului – un cuţit mare, deloc potrivit pentru această muncă – până când gaura aceea a devenit aproape de grosimea degetului meu. În cele din urmă a scos o monedă de argint din pungă, a aşezat-o peste gaură, a încuviinţat şi a bătut-o cu mânerul cuţitului până când s-a aşezat ferm în interiorul lemnului.

Torvald a părut foarte mulţumit când a terminat şi a ridicat placa să o văd şi eu.

— Ce părere ai? m-a întrebat.

— Dacă trebuie să fie o monedă de argint prinsă într-o placă, este o lucrare măiestrită, într-adevăr. Altminteri, nu sunt sigur.

Torvald a râs.

— La ce foloseşte? l-am întrebat.

— Cu timpul, mi-a răspuns.

Reparaţiile *Pescăruşului* au fost încheiate la mijlocul dimineţii următoare. Hastein şi Torvald au chemat echipajul şi, după multe strădanii, au împins corabia înapoi pe buşteni până în apă. Când vasul a început să plutească, ancora a fost aruncată pentru a-l ţine paralel cu malul.

Peste tot în jurul meu, membrii echipajului şi-au scos hainele, le-au aşezat în cufere şi au început să-şi croiască drum prin apa care le ajungea până la brâu, ca să-şi încarce echipamentul la bordul vasului. Proviziile – butoaie cu carne de porc sărată, pui vii în cuşti, butoiaşe cu bere, saci de orz şi butoaie cu apă proaspătă – erau aduse la mal şi urcate în bărcuţa *Pescăruşului*.

Torvald se repezea de la un vas la altul, supraveghind echipajul care încărca proviziile şi echipamentul. În

calitate de cârmaci, era responsabilitatea lui să se asigure că greutatea era distribuită în mod egal pe vase.

Hastein, care privise cum vasul se dezlipeşte de mal, s-a apropiat de locul în care stăteam, privind încărcarea vaselor.

— De ce nu ţi-ai urcat lucrurile la bord? m-a întrebat el.

— Torvald mi-a spus să n-o fac, i-am răspuns. A spus să aştept până când îmi spune el.

Hastein s-a încruntat auzindu-mi răspunsul.

— De ce? m-a întrebat.

— Nu ştiu, i-am zis.

Mă întrebam şi eu acelaşi lucru.

— Trebuie să terminăm de încărcat vasul şi să pornim. Urcă-ţi echipamentul la bord. Şi găseşte-ţi o poziţie lângă pupa. Dacă ne luptăm pe mare, probabil că te vei afla acolo. Îmi place să am cei mai buni arcaşi lângă mine, ca să-i pot direcţiona.

Îmi adusesem cufărul şi bucăţile de fier pe plajă, ca să le pot încărca la bord atunci când Torvald îmi făcea semn că este timpul. M-am aplecat am ridicat două lingouri şi le-am pus pe umăr.

Hastein părea amuzat.

— Ce faci?

— Duc fonta pe vas, am răspuns.

După cum îmi ordonase. M-a mirat faptul că acest lucru nu era evident.

— Ai de gând să intri cu hainele în apă?

De fapt, chiar aşa intenţionasem. Deja îmi făceam griji cu privire la reacţia echipajului. Nu credeam că mi-ar fi ajutat la ceva să fiu dezbrăcat atunci când îi întâlneam pentru prima oară. Contrastul dintre trupul meu tânăr şi muşchii lor căliţi şi plini de cicatrice n-ar fi făcut altceva decât să scoată şi mai mult în evidenţă vârsta mea fragedă şi lipsa de experienţă. Dar nu voiam ca Hastein să mă considere un prostănac.

Şovăitor, mi-am scos hainele şi le-am pus în cufăr, apoi am început să duc fonta pe vas. Apa era extrem de rece, iar lingourile aspre de metal, lipite de piele, mă oboseau şi mă stânjeneau. De fiecare dată când ajungeam lângă vas, Torvald se apleca şi ridica barele greoaie, de parcă n-ar fi cântărit nimic.

Când am făcut ultimul drum, mi-am cărat cufărul pe un umăr şi scutul şi coiful, care erau prea mari ca să încapă în cufăr, în cealaltă mână. Odată ajuns lângă corabie, am văzut că Torvald nu mai era acolo, ci în capăt. Am rămas în picioare, cu dinţii clănţănindu-mi, întrebându-mă cum aveam să ajung la bord. În cele din urmă, o pereche de mâini mi-a luat arcul şi scutul. Am aşteptat, dar nu s-au întors după cufăr.

— Nişte ajutor! am strigat şi un bărbat s-a aplecat peste marginea vasului.

— Te-ai rătăcit, micuţule?

Mi-a luat cufărul de pe umăr şi l-a aşezat pe punte, apoi a întins un braţ şi m-a ajutat să urc la bord.

— Mulţumesc, i-am spus, odată urcat.

— N-ai pentru ce. Îmi place să pescuiesc, a răspuns, iar tu eşti cel mai mare peşte pe care l-am prins în ultima vreme. Deşi eşti cam mic pentru vasul ăsta.

Bărbaţii din jurul nostru au râs. Cu toţii aveau barbă, iar feţele li se înăspriseră din cauză că petrecuseră atâta timp afară. Până şi cei mai tineri dintre ei păreau mai în vârstă decât erau cu adevărat.

Pe când stăteam acolo, dezbrăcat, înfrigurat şi tremurând, mi-am dat seama în mod dureros că pentru aceşti bărbaţi nu păream mai mult decât un băieţel. Efectul apei reci accentuase această impresie. Mi-am găsit cufărul, m-am îmbrăcat cât am putut de repede, apoi m-am întors să-mi caut arcul şi scutul.

Un bărbat stătea pe un cufăr din apropiere şi ţinea arcul meu în poală. Îi pusese coarda. Când a văzut că îl privesc, m-a întrebat:

— Cum te numeşti, băiete?

Nu era înalt. De fapt, era mai scund decât mine, dar sub barba aceea groasă şi neagră se iţea un trunchi masiv, de două ori cât al meu, iar braţele, care ieşeau dintr-o tunică cu mâneci scurte, erau foarte musculoase.

— Halfdan, am răspuns, sperând că nu mai doreşte şi altceva de la mine.

Avea sprâncene groase, apropiate de ochi, iar acum se încruntau la mine.

— Eu sunt Tore, a spus. Îţi priveam arcul.

Văzând că nu spun nimic, a continuat: Este bine lucrat şi are forţă. Puţini bărbaţi aleg să tragă cu un arc atât de puternic. Eu sunt singurul membru al echipajului *Pescăruşului* care o face.

„Nu mai eşti”, mi-am spus în gând.

— Este un arc foarte frumos pentru un băieţaş aşa, ca tine, a continuat el.

M-a înfuriat faptul că îşi permisese să pună coarda la arcul meu. Tonul vocii şi dispreţul de pe chipul lui mă înfuriau încă şi mai mult.

— Sunt de acord, am spus. Este un arc foarte frumos pentru oricine. Dar este al meu. Şi nu sunt un băieţaş.

Am întins mâna, dar nu mi-a înapoiat arcul.

— Cum se face că un *băieţaş* aşa ca tine a ajuns în posesia unui arc atât de bine făcut şi ce cauţi cu el pe această corabie?

— Eu l-am făcut, am răspuns printre dinţi. Arcul meu şi cu mine ne aflăm pe această corabie pentru că sunt arcaş şi membru al acestui echipaj.

Auzind acestea, faţa lui Tore s-a înroşit de furie.

— Eu sunt căpetenia arcaşilor de pe acest vas, a spus. Nu ştiam că mai primim un arcaş în echipaj.

Vocea lui Torvald s-a auzit de lângă mine:

— Iar eu nu ştiam, Tore, că nobilul Hastein trebuie să îţi ceară permisiunea înainte de a aduce un nou arcaş la

bord. Cred că nici el nu ştie acest lucru, dar iată-l la proră chiar acum. Hai să mergem să-l întrebăm, dacă vrei.

— Nobilul alege pe cine doreşte, a spus Tore ursuz. Dar aici suntem cu toţii războinici experimentaţi. Un băiat ca acesta nu are ce să caute în echipaj.

Torvald şi-a frecat bărbia şi a părut uluit.

— Îţi mărturisesc, mi se pare şi mie ciudat faptul că nobilul l-a invitat să ni se alăture. Cu toate acestea, este fierar şi deocamdată noi nu avem nici unul. Poate că de aceea nobilul i-a oferit un loc. Şi înţeleg că are ceva îndemânare cu arcul.

— Ceva îndemânare! a mugit Tore. Vocea lui puternică i-a făcut pe bărbaţii de pe vas să se întoarcă şi să-l privească. Mulţi oameni au ceva îndemânare. Cu toate acestea, puţini au dreptul de a face parte din echipajul *Pescăruşului*.

Torvald a ridicat din umeri.

— Poate că are mai mult decât ceva îndemânare, a sugerat.

M-am întrebat care era planul lui Torvald şi când aveam să-l aflu. Până acum, lucrurile nu păruseră a merge bine.

Hastein şi-a croit drum până în capătul navei.

— E vreo problemă aici? a întrebat. Torvald, tu trebuie să ai grijă ca totul să meargă bine pe corabia mea.

— E vorba despre acest băiat, stăpânul meu, s-a plâns Tore. Ne dezonorează pe toţi ca un om atât de tânăr şi de lipsit de experienţă să servească împreună cu noi. Cu toţii ne-am dovedit valoarea.

Mai mulţi membri ai echipajului se adunaseră în jurul nostru şi murmurau, aprobând cuvintele lui Tore. Nu am văzut nici o expresie prietenoasă pe chipurile care mă priveau.

— Ai grăit adevărul, Tore, a spus Torvald. Cu toţii ne-am dovedit valoarea, iar acest băiat nu a făcut-o. Nu este doar o insultă să facă parte din echipajul nostru. Este

şi periculos. Nu ştim dacă ne putem baza pe el într-o bătălie.

— Da, da.

Murmurul bărbaţilor din jurul nostru se intensificase, iar privirile lor deveneau tot mai ostile. L-am privit pe Torvald, uimit de cuvintele sale. Şi Hastein părea surprins... în mod neplăcut. Muşchii fălcilor i se încleştaseră, iar faţa începea să-i devină roşie, culoarea urcând dinspre gât, precum o maree.

— Tore, poate că ar trebui să-l testăm chiar acum, a sugerat Torvald. Am putea alege o ţintă, iar tu ai putea trage contra lui. Un băieţandru nu ar trebui să aibă speranţe să facă parte din echipaj dacă nu îi întrece pe cei mai buni oameni ai noştri. Doar dacă trage mai bine decât tine ar trebui să rămână. Dacă tu eşti cel care câştigă, îl poţi arunca peste bord.

Nobilul Hastein şi cu mine l-am privit pe Torvald, dar el ne-a răspuns cu un zâmbet larg.

— Îmi place planul acesta, a zis. Cred că este un plan bun.

Şi lui Tore părea să-i placă planul.

— Vrei să pleci acum de bunăvoie, băiatule? m-a întrebat râzând batjocoritor. Sau vrei să fii aruncat de pe vas?

Torvald se apropiase de cufăr şi îl deschisese.

— Aceasta ar fi o ţintă bună, a spus şi a scos plăcuţa cu moneda înfiptă înăuntru.

Torvald a străbătut corabia până la proră şi, folosind sfoara ataşată de placă, a legat ţinta de vârful etravei, sub capul de dragon. Apoi s-a întors fluierând în locul în care stăteam. Deja toţi membrii echipajului erau curioşi să vadă ce avea să se întâmple.

— Moneda aceea este o ţintă mică, a zis Tore. De unde propui să tragem?

— De la pupă, bineînţeles, i-a răspuns Torvald. Eşti un maestru al arcului. O lovitură prea uşoară te-ar insulta.

Câte o săgeată de fiecare. Cel care nimereşte cel mai aproape de monedă câştigă acest concurs.

Am întins mâna către Tore.

— Ce doreşti, băiete? s-a răţoit.

— Nu pot să trag fără arcul meu, am răspuns.

A întors capul şi a scuipat.

— Îţi închipui că ai vreo şansă ca să mă învingi? m-a întrebat.

Nu am răspuns nimic, dar i-am înfruntat privirea fără să clipesc şi am sperat să par mai încrezător decât eram. În cele din urmă, Tore mi-a pus arcul în mâna întinsă şi apoi şi-a ridicat propriul arc de unde era aşezat, într-o piele de căprioară, în spatele cufărului său. L-a scos din înveliş, s-a ridicat în picioare şi i-a pus coarda.

Eu mi-am deschis cufărul şi am ales cu grijă o săgeată dintr-o tolbă. Am verificat pana şi am netezit-o, apoi am privit de-a lungul ei, ca să mă asigur că nu se îndoise de când trăsesem ultima oară cu ea.

Tore, care nu părea genul care să cugete prea mult înainte de a acţiona, a păşit pe o mică platformă de lângă cârma vasului şi a aşezat o săgeată în arc.

— Voi trage eu întâi, a anunţat.

— Tore, a zis Torvald, pun pariu pe trei peni de argint la unul că acest băiat te învinge.

Tore şi-a lăsat arcul jos şi l-a privit.

— Să te ia naiba, Torvald. Chiar crezi că pot fi intimidat atât de uşor? Accept pariul şi îl voi câştiga.

De-a lungul şi de-a latul vasului, oamenii începuseră să strige.

— Accepţi şi pariul meu, Torvald?

— Pariez trei peni la unul pe Tore, Torvald.

— Îţi iau şi ţie arginţii.

O umbră de îngrijorare a trecut pe faţa lui Torvald, ca şi cum ar fi regretat cuvintele pe care le rostise, apoi a ridicat din umeri şi a spus:

— Foarte bine. Cine mai vrea să parieze?

Cu totul, treisprezece bărbaţi pariară – paisprezece, dacă îl punem la socoteală şi pe Tore. Torvald avea să câştige paisprezece peni de argint dacă îl întreceam pe Tore. Dar, dacă pierdeam, avea să plătească patruzeci şi doi. M-am întrebat dacă mai era mulţumit de planul său.

Tore şi-a ridicat din nou arcul şi a întins coarda. Bărbaţii s-au îndepărtat din centrul punţii şi din calea săgeţii. Vasul se legăna blând din pricina valurilor care îi loveau cala. L-am privit pe Tore cum şi-a flexat genunchii, în timp ce trunchiul său rămânea nemişcat. A ţinut săgeata pe coardă mult timp înainte de a trage.

Când a dat drumul săgeţii, într-un final, toate capetele s-au întors, urmărindu-i zborul. A străbătut lungimea corăbiei şi s-a înfipt cu putere în placa de stejar, la două degete de ţintă şi niţel la stânga. Dacă nu ar fi fost trimisă prea jos, săgeata lui ar fi atins marginea monedei.

Eram impresionat. Judecând după rânjetul larg de pe chipul lui, Tore era şi el. S-a dat jos de pe platformă şi a trecut ţanţoş pe lângă Torvald, întinzând o mână şi zornăind punga pe care cârmaciul o avea la brâu.

— Curând va fi mai uşoară, a spus cu un zâmbet încrezut.

Am păşit pe platformă şi m-am întors ca să studiez ţinta pe care trebuia să o nimeresc.

Săgeata mea trebuia să treacă pe lângă catarg şi peste şirul de vâsle. Mi-am privit ţinta, încercând să-mi dau seama cum să compensez legănatul vasului. Eram obişnuit să am pământ stabil sub picioare. L-am blestemat în şoaptă pe Torvald. Era clar că nu era arcaş şi nu îşi dădea seama cât de greu era testul pe care îl propusese.

Hastein era aşezat pe fila de bordaj din vârf, la mică distanţă, şi mă privea. Furia îi dispăruse de pe chip şi fusese înlocuită de curiozitate. Poate că vedea toate acestea ca pe o altă şansă de a cântări dacă soarta ţesută de Norne era să mă alătur acestui echipaj. Dar nu

ursitoarele trebuiau să tragă cu arcul. Depindea doar de mine dacă nimeream sau ratam.

Torvald îşi muta privirea de la săgeata lui Tore, înfiptă în placă, la mine, iar pe chip i se citea îngrijorarea. Asta nu mă făcea câtuşi de puţin mai încrezător.

Torvald a mers cu spatele până când a ajuns chiar în faţa mea, a inspirat adânc, apoi a expirat cu un oftat zgomotos, prelung, de parcă deja i-ar fi părut rău că a pierdut atâţia arginţi. Apoi, în timp ce încă stătea cu spatele la ceilalţi membri ai echipajului, mi-a făcut semn din ochi.

— Paisprezece peni de argint, mi-a şoptit. Te-am întâlnit într-o zi norocoasă.

— Mă bucur că eşti atât de mulţumit de planul tău, i-am murmurat, prefăcându-mă că-mi examinez arcul. Eu nu sunt. Dacă Tore mă învinge, voi fi aruncat peste bord. Dacă reuşesc, tu vei câştiga o mulţime de arginţi pe spinarea mea, iar eu nu mă voi alege decât cu ura celorlalţi de pe vas, care îşi vor pierde banii în favoarea ta.

— Nu-ţi face griji pentru asta, m-a asigurat Torvald. Oamenii din acest echipaj sunt de treabă, în cea mai mare parte. O vor lua ca pe o glumă bună.

O glumă bună? Şi dacă Torvald calculase greşit, iar eu nu îl puteam întrece pe Tore? Clocoteam de mânie, iar asta nu mă ajuta să mă concentrez asupra loviturii.

De pe punte, Tore mă lua în derâdere:

— Ai de gând să tragi sau vrei să sari singur peste bord şi să mă scuteşti pe mine de efort?

— O, da, văd că acest echipaj este compus din oameni de treabă, am şoptit. Probabil că Tore are dreptate. Poate că ar fi mai bine să renunţ şi să nu trag deloc. Mulţumită planului tău, indiferent de rezultatul acestui test, nu pot decât să pierd.

Torvald m-a privit alarmat şi s-a apropiat mai mult de mine.

— Nu poţi face asta. Voi pierde patruzeci şi doi de peni de argint. Şi voi ajunge de râsul tuturor. Tore va avea grijă să nu mă lase să uit asta.

Preocuparea lui Torvald mi-a ridicat moralul în mod considerabil. Măcar acum nu eram singurul îngrijorat pentru rezultatul acestui plan prost conceput.

— Ce faci, Torvald? s-a stropşit Tore. Dă-te de acolo şi lasă-l să tragă!

— Jumătate, am murmurat.

Torvald s-a încruntat, confuz. I-am explicat:

— Jumătate din argintul pe care îl vei câştiga va fi al meu. Îndemânarea mea merită măcar atâta lucru.

O privire mânioasă a apărut pe chipul lui Torvald, apoi a dispărut la fel de repede cum apăruse, asemenea fumului în zare. A râs zgomotos, apoi mi-a şoptit:

— S-a făcut, Halfdan. De fapt, e foarte bine. Ai învăţat să te târguieşti.

Torvald s-a dat deoparte. Mi-am ridicat ochii şi i-am lăsat să găsească moneda de argint, care strălucea în soare, în celălalt capăt al corabiei. Am lăsat furia şi frica să mă părăsească. Sunetul valurilor care se izbeau de cală şi fluierăturile lui Tore şi ale camarazilor săi se estompau, pe măsură ce imaginea monedei creştea în mintea mea, umplând-o. Cu o mişcare iute, mi-am ridicat arcul, am întins coarda şi am eliberat săgeata.

Zborul săgeţii mi-a părut interminabil, de parcă zeii ar fi încetinit timpul. Săgeata a trecut peste şirul vâslelor şi apoi pe lângă catarg. Când s-a apropiat de proră, timpul s-a întors. Săgeata a izbit mijlocul monedei cu atâta forţă încât, în urma impactului, placa de stejar s-a spart. Cele două jumătăţi s-au desprins, iar săgeata, cu vârful ieşit prin monedă, a căzut pe punte zornăind.

Pentru o clipă, s-a lăsat tăcerea. După aceea toţi membrii echipajului, chiar şi cei care pierduseră pariul, au urlat uluiţi.

Când zgomotul s-a potolit, nobilul Hastein a făcut un pas în faţă şi şi-a pus mâna pe umărul meu.

— Acesta este Halfdan, a anunţat cu voce puternică. L-am invitat să facă parte din echipajul nostru. După cum aţi observat, este foarte tânăr comparativ cu voi, ceilalţi. Totuşi, este fierar şi vom avea nevoie de unul în această călătorie. Şi cred că mai are şi alte câteva calităţi care s-ar putea dovedi folositoare. Ceilalţi au râs. Hastein a continuat să vorbească. Atunci îl acceptaţi pe Halfdan în felagul nostru?

Bărbaţii au mormăit şi au scuturat din cap. Ideea tot nu îi mulţumea, dar măcar expresiile de pe feţele lor nu mai erau ostile.

— Tore, a zis Hastein, privindu-l pe învinsul mânios. Halfdan este arcaş. Tu eşti conducătorul arcaşilor mei. Va lupta sub comanda ta. Îl accepţi acum?

Tore arăta de parcă tocmai ar fi înghiţit ceva foarte neplăcut, dar a încuviinţat la rândul său. Acceptase testul, iar acesta îl obliga acum.

— Da, a spus.

— Atunci haideţi să pornim *Pescăruşul!* a strigat Hastein. Am pierdut destulă vreme cu jocurile lui Torvald. Regele m-a convocat la consiliu.

5. Consiliul regelui

Părăsind Hedeby, am călătorit către insula Sjaelland, unde regele Horik avea o mare proprietate. Potrivit lui Torvald, regele alegea de obicei să îşi petreacă iarna acolo. Era prima mea călătorie pe mare într-un vas viking.

Testul de tragere pregătit de Torvald îmi asigurase acceptarea din partea echipajului *Pescăruşului*, dar numai atât. Nu mi-a luat mult să îmi dau seama că, pentru aceşti bărbaţi, care călătoriseră şi se luptaseră împreună de atâtea ori, eram încă un intrus. În bătălie sau în alte situaţii periculoase, ştiau că se pot baza unii pe alţii. Nu ştiau însă dacă îmi pot încredinţa mie vieţile lor.

Tore, pe care îl biruisem cu arcul meu, părea hotărât să afle cât de multe putea despre mine. A început chiar înainte să pornim pe mare.

— Pune-ţi cufărul aici, mi-a ordonat cu asprime, arătându-mi a doua gaură pentru vâsle din spate, de pe partea cârmei. Eu sunt la ultima vâslă de pe partea asta. Dacă ai de gând să lupţi sub comanda mea, vreau să fiu cu ochii pe tine.

Mă întrebam dacă spera să mă prindă făcând greşeli, gândindu-se că putea încă să mă scoată din echipajul *Pescăruşului*. Dacă lucrurile stăteau aşa, performanţa mea iniţială trebuie să-l fi încurajat.

Când ni s-a ordonat să ne dăm vâslele jos din rastelul unde erau aşezate, am ales-o pe cea greşită – una dintre cele scurte, pentru că îmi închipuiam că este mai uşor de mânuit. Tore m-a corectat.

— Nu aia, mi-a spus, luându-mi vâsla din mâini şi punând-o la loc în rastel. La prora şi la pupa, unde cala este mai îngustă, folosim vâslele mai lungi, pentru ca mişcarea noastră să se potrivească cu cea a bărbaţilor

care ocupă poziţiile din mijloc. Cele scurte sunt pentru ei. Nu ai mai fost niciodată pe un vas viking?

Roşu la faţă, am scuturat din cap.

— Nu, am răspuns.

Şi-a dat ochii peste cap.

La scurt timp după aceea, când ne-am strecurat vâslele prin găurile laterale ale calei şi am început să vâslim în ritmul cântecului lui Torvald, mi-am demonstrat încă o dată lipsa de experienţă. Nu era lucru uşor să foloseşti o vâslă atât de lungă şi de grea. Lama vâslei mele a rămas prinsă după ce am ridicat-o din apă şi am împins-o înainte. A opus o rezistenţă la care nu mă aşteptasem şi vâsla aproape că mi-a fost smulsă din mâini, stricându-mi ritmul. A fost nevoie de două mişcări întregi ca să ajung să mă mişc din nou la fel cu echipajul.

Tore, care stătea chiar în faţa mea, vâslea ţinându-şi capul într-o parte, ca să-mi privească vâsla. A scuturat din cap, iar faţa mea a devenit din nou roşie ca racul.

L-am studiat pe Tore în timp ce vâslea. Făcea ca totul să pară uşor. Se mişca înainte şi înapoi pe cufăr, cu picioarele fixate în faţă. Spinarea şi umerii trăgeau şi împingeau, cu mişcări lungi, line. Am început să-mi măsor propriile mişcări după cele ale spinării lui şi, până când am ajuns la gura fiordului, am început să mă simt în largul meu în privinţa ritmului. Totuşi, am fost recunoscător atunci când Torvald a dat ordinul de a scoate vâslele şi de a ridica vela.

Dincolo de gura Schliefjordului, vântul bătea constant, într-o direcţie favorabilă. Pânza cu dungi roşii şi albe a *Pescăruşului* se umfla, iar vasul înainta prin valuri. Simţeam cala cum se îndoaie şi se mişcă sub picioarele mele, asemenea unei creaturi vii.

Vântul a fost constant întreaga zi. Mi-am dat seama că aveam timp liber şi că nu aveam cu ce să-l umplu. Eram obişnuit să am de lucru. Un sclav are foarte rar timp de

odihnă şi, chiar şi după ce fusesem eliberat, zilele îmi fuseseră ocupate cu lecţiile lui Harald. M-am trezit că meditez. Indiferent încotro încercam să-mi îndrept gândurile, ele continuau să se întoarcă la moartea lui Harald şi a mamei mele. Feţele lor îmi bântuiau mintea şi îmi îndurerau inima.

Aveam nevoie să lucrez cu mâinile. Poate dacă le dădeam lor de lucru, mintea mea ar fi renunţat la gândurile negre. Deschizându-mi cufărul, am scos vesta din piele cu ţinte. În partea din faţă avea o gaură, deasupra burţii. Aveam să folosesc acest timp pentru a o repara.

Tore şi mai mulţi membri ai echipajului care stăteau întinşi prin preajmă discutau despre cea mai bună cale de a doborî o palisadă din lemn. Tore susţinea că cel mai bine este să stivuieşti mărăcini lângă buşteni şi să încerci să creezi o deschizătură dându-le foc. Odd, un alt arcaş, care vâslea vizavi de mine, a batjocorit ideea.

— Şi dacă focul se răspândeşte? a întrebat el. Vei arde tot ce e de valoare înăuntru. Cel mai bine este să te urci pe îngrăditură... noaptea, când majoritatea celor dinăuntru dorm.

Ascultându-i, m-am simţit singur. Aş fi vrut să mă alătur împunsăturilor lor prieteneşti. Era o dorinţă prostească. Era mai sigur să fiu ignorat, după cum mi-am dat seama atunci când Tore s-a întors brusc spre mine şi m-a întrebat:

— Iar tu, Halfdan? Spune-ne, cum ai doborî o palisadă?

Cum puteam răspunde la o asemenea întrebare? Fratele meu Harald mă învăţase cât putuse de multe despre calea unui războinic înainte de a muri, dar nu fusesem niciodată la război şi nici în vreun raid.

— Nu am asaltat niciodată o palisadă.

Tore s-a prefăcut a fi surprins şi i-a privit pe Odd şi pe ceilalţi, ca să le vadă reacţiile. Acum mă priveau toţi

curioşi. Am simţit că se întrebau de ce mă invitase Hastein să mă alătur echipajului lor.

— Nu ai asaltat niciodată o palisadă? a continuat Tore. Presupun că nu este un lucru chiar atât de ciudat, la urma urmelor. Cu siguranţă te-ai luptat, totuşi. Sau eşti prea tânăr şi pentru asta?

— Da, am răspuns. Am luptat. Am ucis oameni şi am văzut cum camarazi de-ai mei au fost ucişi. Tore şi ceilalţi m-au privit, aşteptându-mă să povestesc mai departe, dar nu am făcut-o. Trecutul meu nu îi privea. Am încercat să schimb subiectul. Ai un ac? am întrebat. Trebuie să-mi repar vesta.

— Dă-mi să văd, a spus Tore şi a întins mâna.

Şovăielnic, i-am înmânat veşmântul. L-a examinat îndeaproape, studiind în special cele două pete întunecate, una sub deschizătura de la gât şi cealaltă în dreptul burţii, în jurul găurii pe care voiam să o repar.

— Pare sânge, a spus.

— Da, aşa este, am recunoscut.

— E al tău?

Am scuturat din cap.

Tore şi-a vârât degetele prin gaura vestei şi le-a mişcat.

— E mică. De dimensiunea unui vârf de săgeată, a adăugat.

Era adevărat, dar nu am comentat. Tore nu voia să renunţe însă.

— Tu ai tras săgeata?

Nu voiam să port această discuţie, dar Tore îmi pusese o întrebare directă. Ar fi fost nepoliticos să-l ignor şi nu-mi doream să-l insult.

— Da, am răspuns.

Din nou, Tore şi cu ceilalţi m-au privit în tăcere, ca şi cum s-ar fi aşteptat să le spun mai multe. Din nou, n-am făcut-o.

— Aşadar, ai luat vesta de la un mort? m-a întrebat Tore. De la un bărbat pe care l-ai ucis?

Mi-am amintit cum scosesem vesta de pe cadavrul din vârful dealului – trupul unuia dintre bărbaţii care mă urmăriseră. Am încuviinţat încet.

— Da.

— Am luat şi eu o cămaşă de zale de la un franc pe care l-am ucis, a spus Tore, ridicându-şi sprâncenele şi strângând din buze.

Era pentru prima oară când era cât de cât de acord cu mine.

— Cum s-a întâmplat? Cum ai ajuns să-l omori pe omul care purta această vestă?

Mă săturasem. Am întins mâna spre haină.

— Este o chestiune personală, i-am spus lui Tore. Între bărbatul mort şi mine. Între ceilalţi morţi şi mine. Nu doresc să vă împărtăşesc această poveste.

Am rulat vesta şi am pus-o la loc în cufăr, apoi m-am întors cu spatele şi m-am îndepărtat, mânat de dorinţa de a scăpa de tirul de întrebări ale lui Tore. În spatele meu, am auzit un fornăit dispreţuitor.

N-ar fi trebuit să le întorc spatele lui Tore şi celorlalţi. Era o jignire, de parcă ei nu ar fi meritat atenţia mea. „N-au să te accepte niciodată”, mi-am spus, „dacă îi insulţi”. M-am oprit, am slăbit sfoara cu care îmi legasem pantalonii şi m-am apropiat de marginea vasului. Nu aveam nevoie cu adevărat să-mi golesc vezica, dar îmi justifica onorabil plecarea. Am privit înapoi spre pupa. Tore mă urmărea.

— Noul nostru tovarăş este timid, a spus el.

Nu cred că se referea la faptul că mă îndepărtasem ca să mă uşurez.

Proprietatea regelui Horik de pe insula Sjaelland dădea spre un mic golf, la marginea căruia era o plajă. În după-amiaza celei de-a treia zile după plecarea de la Hedeby, am ajuns la gura golfului, am coborât vela *Pescăruşului* şi ne-am pregătit să vâslim pe ultima

porţiune de apă. Celelalte două vase ale lui Hastein, *Lupul de Mare* şi *Şarpele*, ne însoţeau de o parte şi de alta, cu velele strânse şi ele. Când toate cele trei echipaje s-au aflat pe poziţie, pregătite, Torvald şi-a început cântecul cadenţat pentru vâslire. Vâslele celor trei corăbii se mişcau în sus şi în jos în acelaşi timp, înaintând prin apă şi apropiindu-se de ţărm.

— Trageţi, trageţi, trageţi, trageţi! striga Torvald.

Cântecul lui îşi găsea ecoul în respiraţia obosită a oamenilor, care săltau vâslele cu putere.

Trei corăbii vikinge se grăbeau să ajungă la mal, una lângă alta, în cadenţă perfectă, mişcându-se ca un singur trup. Chiar şi eu am reuşit să menţin ritmul.

Torvald stătea pe platforma mică de la pupa, cârmind nava şi estimând apropierea de pământ. Brusc, şi-a ridicat pumnul deasupra capului.

— Ridicaţi! a strigat.

Am continuat să tragem la vâsle, menţinând ritmul pe care îl stabilisem prin cântecul lui, dar acum îl priveam cu toţii pe Torvald. Pumnul lui a coborât, iar vocea a bubuit din nou:

— Vâslele!

Cele treizeci de vâsle ale *Pescăruşului* s-au ridicat din mare la unison. De-o parte şi de alta, echipajul *Lupului de Mare* şi cel al *Şarpelui* şi-au ridicat de asemenea vâslele, ţinându-le întinse în lateral în timp ce parcurgeam ultima porţiune până la mal.

Torvald a dat drumul cârmei, a ajuns în spate şi a tras cu ambele mâini de funia legată de vâsla de cârmire, pivotând-o şi desprinzând-o de jos.

Simţeam cum *Pescăruşul* începe să şteargă nisipul şi, câteva clipe mai târziu, ne-am oprit, iar prora a înaintat pe plajă.

Torvald şi-a ridicat din nou pumnul deasupra capului. În jurul meu, bărbaţii de pe cele trei corăbii au strigat în cor:

— Hastein!

Nobilul ajunsese la consiliul regelui.

În timp ce Hastein şi căpitanii săi, Svein şi Stig, au plecat să îşi anunţe sosirea, noi, ceilalţi, am rămas să pregătim tabăra pentru noapte.

Nori negri acopereau cerul, ameninţând cu ploaia, iar vântul care venea dinspre mare în după-amiaza aceea era rece, aşa că am coborât catargul şi am întins pânza peste punte, astfel încât să formeze un cort care să ne protejeze pe timp de noapte.

Alte vase vikinge, opt în total, ancoraseră lângă mal, cu prora pe nisip şi velele strânse. Torvald a arătat înspre cea mai apropiată de cele trei corăbii ale noastre. Avea şaisprezece perechi de vâsle, cu una mai mult decât *Pescăruşul*, iar cala era vopsită în negru.

— Acela este Corbul, a spus el. Este vasul lui Ragnar Logbrod.

Ştiam că auzisem acest nume în poveştile care se spuneau în nopţile lungi de iarnă, în jurul vetrelor din casa tatălui meu. Totuşi, acum nu-mi mai aminteam nimic din ce auzisem, exceptând porecla ciudată: Pantaloni Păroşi.

— Cine este? am întrebat.

— Este o căpetenie, a răspuns Torvald. Poate cea mai mare care a trăit vreodată, un adevărat stăpân al lupilor. Nu conduce ţinuturi în numele regelui, asemenea nobilului Hastein, chiar dacă este rudă de sânge cu regele. Ragnar nu deţine decât o proprietate modestă la Vik, deasupra Iutlandei. Totuşi, la război sau în timpul unui atac, dacă Ragnar este prezent, bărbaţii îl vor urma pe el.

Un deal abrupt se ridica deasupra golfului. Puteam zări silueta casei lungi a regelui proiectată pe cer, înconjurată de clădiri mai mici. O procesiune pornise dinspre vârf către mal.

Sclavii regelui mânau căruţe conduse de boi, unele pline cu lemne de foc şi altele cu butoaie cu bere. Le duceau până jos, pe plajă, şi le descărcau în faţa vaselor. În spatele căruţelor, alţi sclavi mânau o mică cireadă de

vite. Două dintre animale au fost alocate celor trei vase ale noastre. Regele dădea o petrecere – deşi una simplă, doar cu bere şi carne de vită – pentru echipajele căpitanilor pe care îi chemase la consiliu.

Am măcelărit vitele pe plajă şi am făcut focuri, apoi am petrecut restul după-amiezii privind cum carnea se rumenea pe ţepuşele uriaşe aşezate deasupra flăcărilor. Sclavul lui Hastein, Cullain, supraveghea mâncarea, testând carnea periodic sau dând instrucţiuni membrilor echipajului care stăteau lângă foc şi întorceau frigările. Nimeni nu era deranjat că primeşte ordine de la un sclav micuţ, căci ne era tuturor foame şi aşteptam ca el să ne-o ostoiască.

Pe când aşteptam, unul dintre butoiaşele cu bere a fost desfăcut. Bărbaţii şi-au scos cupele din cufere şi s-au adunat în cerc. Eu nu aveam nici o cupă – era un obiect pe care trebuia să-l adaug agoniselii mele, dar Torvald avea una de rezervă şi mi-a împrumutat-o. În timp ce aşteptam să se frigă carnea, am băut.

La puţină vreme după lăsarea serii, Cullain a anunţat că cina era pregătită.

Am tăiat o halcă de carne de vită, mare cât pumnul meu, şi am înfipt-o în vârful pumnalului, de vreme ce nu aveam nici farfurie şi nici măcar o bucată de pâine pe care s-o aşez. Torvald, care stătea lângă mine, nu şi-a făcut griji pentru asemenea amănunte. După ce a atacat friptura cu cuţitul şi şi-a tăiat o bucată de dimensiunea unei pisici, a înfipt cuţitul în teacă şi a ţinut carnea în pumn, rupând din când în când cu dinţii din ea, pe când ne înapoiam în locul unde ne lăsasem pelerinele întinse pe jos şi cupele alături.

Am înghiţit primele îmbucături fără să le mestec, dar odată potolite primele junghiuri ale foamei, m-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă într-un cot. Am mestecat încet, cu ochii închişi, savurând gustul cărnii. Mi se părea ciudat să pot mânca bucata mea de carne de vită. Nu puteam uita anii de sclavie, când nu puteam decât să mă uit la cei care

se îmbuibau în rarele ocazii în care se sacrifica o vacă sau un taur, sperând cel mult la nişte rămăşiţe.

Era limpede că Torvald, care stătea cu picioarele încrucişate lângă mine, se bucura şi el de acest ospăţ. Mormăia de plăcere ori de câte ori muşca din halca lui, mesteca cu zgomot, plescăind din buze, şi ofta de plăcere ori de câte ori uda îmbucăturile cu câte o sorbitură prelungă de bere. Barba îi era plină de grăsime, la fel şi mâneca cu care îşi ştergea din când în când bărbia.

Tore şi Odd, care îşi întinseseră mai devreme pelerinele lângă noi, s-au apropiat puţin mai târziu cu bucăţi de carne şi cupe pline cu bere. Aflasem în timpul călătoriei de la Hedeby că Tore şi Odd erau tovarăşi apropiaţi, care puteau fi adesea găsiţi unul în compania celuilalt. În aparenţă, constituiau o pereche ciudată. Tore, cel mai tânăr dintre ei, era scund şi avea picioarele crăcănate, pieptul rotund şi mare cât un butoi şi braţele masive, musculoase. Mă făcea să mă întreb dacă nu cumva existase vreun pitic printre strămoşii lui.

Odd, cel mai vârstnic membru al echipajului *Pescăruşului*, era înalt şi deşirat. Dacă Tore avea părul negru şi des, al lui Odd era şaten cu fire albe, subţire, atârnând în şuviţe, şi atât de rar în creştet încât îşi acoperea de obicei capul cu un capişon cu blană pe margini. Tore avea o barbă neagră, atât de lungă şi de deasă încât îi ascundea gâtul şi aşa scurt – avea capul aproape lipit de trunchi. Odd purta o mustaţă lungă, atârnândă, dar o dată la câteva zile se chinuia să-şi radă barba cu ajutorul unui cuţitaş.

Spre uşurarea mea, Tore nu mă necăjise cu întrebări în timpul după-amiezii petrecute pe mal în aşteptarea cinei. Poată că berea din belşug îl înmuiase temporar.

— Ai văzut, Torvald? a întrebat Odd, aşezându-se pe pelerină. Unul dintre vasele de aici este Corbul. Vasul lui Ragnar.

Torvald a încuviinţat. La fel şi Tore.

— Da, a zis Tore. Dacă Ragnar este aici, atunci consiliul discută cu siguranţă despre război. E nevoie de miros de sânge ca să-l atragi pe Ragnar la un consiliu.

— Hastein îţi face destăinuiri, Torvald, a spus Odd. Regele doreşte oare să conducă danezii într-un război contra francilor? De-asta ne-a dus Hastein să cercetăm coasta Franciei?

Torvald nu a răspuns imediat. Şi-a lăsat capul pe spate, de parcă ar fi examinat stelele care străluceau deasupra noastră, printre norii răzleţi, apoi şi-a împins bărbia înainte, întinzând gâtul. Abia după ce eforturile sale au fost răsplătite cu un râgâit zgomotos a răspuns la întrebarea lui Odd.

— Uneori stăpânul Hastein îmi face destăinuiri, iar alteori alege să ţină lucrurile pentru sine. Totuşi este stăpânul meu, am încredere în el şi am jurat să-l urmez. La fel şi tu, Odd, împreună cu restul luptătorilor. Ne va spune ceea ce trebuie să ştim atunci când va fi cazul.

— Oamenii spun că Ragnar a ucis un dragon cândva, a spus Tore, schimbând subiectul. Un şarpe uriaş, care scuipa flăcări şi împroşca venin.

Atunci mi-am amintit ce auzisem în urmă cu multă vreme despre Ragnar. Era o istorisire pe care bătrânul Ubbe, supraveghetorul de pe proprietatea tatălui meu, o spunea uneori, atunci când tata şi oamenii lui se adunau la căldura vetrei, bând şi spunând poveşti, ca să le treacă mai uşor lungile nopţi de iarnă.

— Da, a fost de acord Odd. Am auzit că respiraţia dragonului a prefăcut în scrum scutul lui Ragnar, atunci când s-a apropiat să îl atace.

— Da, a adăugat Tore. Iar Ragnar purta pantaloni speciali, făcuţi din piele de urs cu blana încă pe ei. Îi fiersese în smoală şi apoi îi rostogolise prin nisip, ca să-şi protejeze picioarele de foc şi de otravă. De asta i se spune Pantaloni Păroşi.

Torvald a pufnit şi şi-a dat ochii peste cap. Mi-a aruncat o privire, de parcă s-ar fi aşteptat să fiu de acord cu el. Am fost surprins. Ceea ce spunea Tore se potrivea cu povestea pe care o auzisem.

— Îl iei în derâdere? a întrebat Tore. A fost un plan înţelept şi o acţiune curajoasă, demnă de un mare erou. Nu cred că tu ai putea înfrânge un dragon.

— Ar fi greu, a fost de acord Torvald. Mai întâi ar trebui să găsesc unul. N-am văzut niciodată un dragon, deşi am călătorit aproape prin întreaga lume. Nu cred că există aşa ceva.

— Dragonii sunt creaturi rare, a sugerat Odd. Puţini oameni au avut norocul – sau nenorocul — să vadă unul. Asta nu înseamnă că nu există. Sunt prea multe poveşti. Trebuie să existe ceva adevăr la baza lor.

— Nu ai văzut niciodată zeii, nu-i aşa? l-a provocat Tore. Asta înseamnă că nu există?

— Am simţit puterea zeilor, a răspuns Torvald. Nu am nevoie să îi văd. În plus, ştiu adevărul despre originea poreclei lui Ragnar. Nu a existat nici un dragon. În schimb, au existat pantalonii făcuţi din piele de urs.

Acum a fost rândul lui Tore să devină circumspect.

— Prin urmare, tu, Torvald Starki, ştii „adevărata” poveste a lui Ragnar Logbrod şi felul în care şi-a dobândit numele? Oare însuşi măreţul om ţi-a împărtăşit povestea?

— Nu, a răspuns Torvald. L-am auzit pe fiul lui, Bjorn Coaste de Fier, spunându-i-o lui Hastein. Conform spuselor lui Bjorn, tot aşa şi-a dobândit şi el numele şi la fel s-a ales fratele său, Ivar, cu porecla de Cel fără Oase.

Odd a rânjit.

— Multă vreme m-am întrebat cum şi-a dobândit Ivar numele acela. Povesteşte-ne!

Torvald a scuturat din cap.

— Nu pot s-o spun.

— De ce nu? a întrebat Tore.

Mă întrebam dacă nu cumva Torvald jurase să păstreze secretul. Şi-a ridicat cupa şi a oftat.

— Pentru că povestea este lungă, eu am gâtul uscat, iar cupa mea este goală. Nu aş putea termina povestea în vecii vecilor. Cu siguranţă că vocea mea ar ceda... Asta dacă nu îmi mai aduceţi de băut.

Odd a dat să se ridice.

— Îţi umplu eu cupa, s-a oferit el.

Tore l-a împins la loc, privindu-l mânios.

— Ba nu vei face aşa ceva, a mârâit. Este sub demnitatea ta să-l serveşti pe Torvald. Eşti egalul lui. Eu sunt egalul lui. Cu toate astea, mereu încearcă să pună pe câte unul dintre noi să muncească pentru el. Nu-i vom face jocul. Nu suntem servitorii lui. Îşi poate lua bere şi singur.

— Dar vreau să aud povestea, s-a plâns Odd.

Torvald s-a întins pe spate, cu un braţ sub cap, şi a început să-şi cureţe dinţii cu degetul. Părea dispus să îndure setea.

Şi eu voiam să ascult povestea lui Torvald despre Ragnar. Nu era o jignire adusă demnităţii mele să îi umplu cupa lui Torvald în schimbul acestei poveşti. Fusesem sclav şi eram obişnuit să-i servesc pe alţii. Am sorbit ultimele înghiţituri din cupa mea şi m-am ridicat.

— Cupa mea este goală, i-am spus. Mă duc s-o umplu. Torvald, pot să umplu şi cupa ta, dacă tot m-am ridicat?

Când m-am întors şi-a început povestea.

— Ragnar a avut mulţi fii de la cele două neveste şi mai multe concubine. Patru dintre aceşti fii mai trăiesc încă şi sunt războinici faimoşi: Ubbe Frisianul, născut de Thora, prima nevastă a lui Ragnar, Ivar Cel fără Oase şi Bjorn Coaste de Fier, născuţi de a doua soţie, Kraka, şi Sigurd Ochi de Şarpe, născut de o femeie pe care Ragnar a luat-o captivă într-un atac asupra slavilor.

Când copiii erau mici, Ivar era mereu favoritul, pentru că avea mintea ascuţită. Asemenea tatălui său, era născut să conducă oamenii în bătălie. Se spune că, atunci când

avea opt ani, nu mai exista nimeni în afară de Ragnar care să-l învingă pe băiat la hnefatafl, iar când a devenit bărbat putea, ca şi Ragnar, să plănuiască mutarea corăbiilor şi a războinicilor mai uşor decât pot majoritatea oamenilor să mute piesele de joc pe o tablă.

În iarna în care Ivar avea zece ani, el şi Bjorn, care avea doar opt ani la momentul respectiv, l-au acompaniat pe Ragnar în pădure, ca să verifice o capcană pe care o pusese tatăl lor, sperând să prindă un lup care vâna periculos de aproape de casa lor.

Când au ajuns la capcană, au descoperit că îşi făcuse bine treaba. Măreţul lup era mort, cu spinarea frântă de buşteanul căzut.

În timp ce Ragnar jupuia animalul, cei doi băieţi hoinăreau prin pădure. Lângă un deal pietros, au găsit o gaură în pământ. Bjorn i-a spus lui Hastein că el şi Ivar au crezut că este vizuina unui trol. Încurajaţi de faptul că tatăl lor era prin apropiere, s-au hotărât să exploreze peştera, sperând să dea peste comoara trolului. Pentru că era cel mai mare, Ivar s-a strecurat în vizuină, în timp ce Bjorn a aşteptat afară, ca să pândească întoarcerea trolului.

Torvald a făcut o pauză şi şi-a privit cupa.

— Este goală din nou, a spus şi l-a privit pe Tore, zâmbindu-i cu subînţeles.

— A mea este încă plină, am zis şi i-am întins-o, înainte ca Tore să înceapă din nou gâlceava.

— Era bârlogul unui trol? a întrebat Odd.

Şi eu mă întrebam acelaşi lucru.

— Nu, a răspuns Torvald. Era peştera pe care o ursoaică uriaşă o alesese pentru odihnă. Avea un pui în burtă. Ursoaica era adormită, parţial acoperită de frunze. În lumina difuză, Ivar n-a văzut decât o mare movilă. Fără să-şi dea seama ce era, a făcut prostia să verifice împungând-o cu suliţa. Fără îndoială, aţi auzit că nu este înţelept să trezeşti un urs care doarme. Ivar a învăţat

acest lucru foarte repede. A fugit din peşteră cu ursoaica pe urme. Afară, stratul gros de zăpadă i-a încetinit mişcările, iar ursul l-a lovit cu laba, doborându-l.

Auzind mormăiturile şi strigătele lui Ivar, Ragnar a alergat în direcţia din care veneau sunetele. Chiar când a ajuns şi a văzut ursoaica deasupra lui Ivar, rostogolindu-l cu labele ei uriaşe, Bjorn a fugit spre bestie şi i-a înfipt suliţa în trup, încercând s-o îndepărteze de fratele lui. Ursoaica s-a întors şi i-a dat o lovitură care l-a făcut pe Bjorn să zboare prin aer.

Bjorn i-a spus lui Hastein că lovitura l-a lăsat fără viaţă pentru câteva clipe. Când s-a întors în lumea viilor, tatăl său stătea în genunchi lângă el. Ceva mai încolo, ursoaica zăcea moartă în zăpadă, lângă trupul rănit şi însângerat al lui Ivar.

Ragnar şi-a dus băieţii acasă. Deşi Bjorn era rănit grav şi avea mari dureri, ursoaica nu îi rupsese nici un os. Ragnar a spus că avea pesemne coaste de fier dacă rezistase unei asemenea lovituri... Iar urmele i-au rămas de atunci, aşa că este cunoscut drept Bjorn Coaste de Fier.

Totuşi, Ivar a fost grav rănit. Scalpul, faţa şi spatele i-au fost jupuite de ghearele ursoaicei, iar din pricina forţei loviturilor acesteia avea braţele, un picior şi multe alte oase rupe. Curând, a făcut febră şi nimeni nu se aştepta să mai trăiască mult. Dar voinţa băiatului era puternică şi a refuzat să renunţe la viaţă.

Trupul lui Ivar a ars de febră vreme de zece zile. Când aceasta a cedat, în cele din urmă, casa s-a înviorat. Toţi au crezut că ce era mai greu trecuse. Cu toate acestea, Ragnar şi Kraka nu reuşeau să-l trezească. Bjorn a spus că era ca şi cum trupul fratelui său încă trăia, dar spiritul plecase.

O vrăjitoare trăia în pădure, la o zi de mers călare de proprietatea lui Ragnar. Oamenii ţinutului credeau că îşi poate schimba forma şi se temeau foarte tare de ea.

Trecuseră patru zile de când febra lui Ivar cedase, iar el încă nu se trezea, aşa că Ragnar a trimis după femeie.

O vrăjitoare care îşi putea schimba forma! M-a mirat faptul că Ragnar îndrăznise să aibă de-a face cu o asemenea fiinţă, chiar şi pentru a-şi salva fiul.

Torvald a continuat:

— Bjorn a spus că trupul lui Ivar nu mai avea culoare şi slăbise atât de mult, încât i se vedeau toate oasele, inclusiv cele rupte. Vrăjitoarea a stat deasupra lui, incantând într-o limbă ciudată, şi a scrijelit o vrajă în rune pe pieptul lui Ivar, cu un cuţit din os. A lins sângele care curgea din răni şi şi-a pus gura asupra gurii lui Ivar, ca să-i respire suflul. Apoi i-a dezvăluit lui Ragnar ce aflase.

Vrăjitoarea a spus că ursoaica fusese un şaman printre fiinţele de felul ei şi că moartea puiului nenăscut o înfuriase. Fantoma sa furase spiritul lui Ivar şi îi cerea viaţa drept plată. I-a zis lui Ragnar că singura speranţă pentru Ivar era să convingă spiritul ursoaicei să accepte o altă viaţă în schimbul celei a fiului său.

Dintre pieile de animale care îi acopereau patul, Ragnar a luat-o pe cea a unui urs şi a croit din ea pantaloni, o manta cu tăieturi pentru braţe şi o glugă cu care să-şi acopere faţa. Purtând aceste haine păroase, a mers în pădure, acompaniat de vrăjitoare şi de un sclav, un băiat cam de vârsta lui Ivar.

Mai târziu în acea noapte, când Ragnar şi vrăjitoarea s-au întors, au adus cu ei craniul însângerat al ursoaicei, un simbol al înţelegerii făcute de Ragnar. Pantalonii de blană aspră pe care îi purtase erau pătaţi de sânge. Băiatul sclav nu a mai fost niciodată văzut.

M-am întrebat ce făcuse Ragnar. Ce fel de pact malefic încheiase? Oare îşi schimbase şi el forma, devenind parte om, parte bestie?

— Ivar s-a trezit chiar în dimineaţa următoare. A fost însă nevoie de multe luni ca oasele lui sfărâmate să redevină întregi. A trecut mult timp până când a reuşit să

se hrănească. Vara a sosit şi el tot nu căpătase destulă forţă încât să părăsească patul şi să meargă. Cele două servitoare care au avut grijă de el în această perioadă l-au numit Cel fără Oase. Acum este bărbat şi şi-a revenit complet, cu excepţia unui uşor şchiopătat, dar este cunoscut şi acum drept Ivar Cel fără Oase, deşi puţini mai cunosc adevăratul motiv astăzi.

— Dacă povestea aceasta este adevărată, atunci de ce se vorbeşte despre Ragnar şi dragon? a întrebat Odd.

— Aşa sunt poeţii vikingi, a răspuns Torvald. Îşi câştigă faima şi câştigă recompense de la regi şi alţi oameni mari compunând poveşti frumoase despre fapte răsunătoare. Uciderea unui dragon care aruncă flăcări şi scuipă otravă este genul de poveste pe care vor oamenii să o audă. Pactul malefic cu o vrăjitoare care îşi schimbă forma nu este o poveste la fel de grozavă.

Povestea lui Torvald m-a tulburat. Ce fel de om era Ragnar? Şi ce se întâmplase cu bietul băiat sclav care murise? Ce se întâmplase cu familia lui? Nu era ceva care să-i preocupe pe oameni ca Torvald, Tore sau Odd. Dar eu fusesem sclav, şi o văzusem pe propria mea mamă sacrificându-şi viaţa, oferind-o pentru că era doar o biată sclavă. Nu credeam că Ragnar era genul de căpetenie pe care mi-aş fi dorit să o urmez.

Gândurile mi-au fost întrerupte de Hastein, care se apropia cu paşi mari de cercul de lumină din jurul focului, urmat de Svein şi Stig. Nobilul a privit în stânga şi în dreapta, cercetând feţele bărbaţilor care stăteau în lumină şi ale celor din umbră. Stig i-a atins braţul şi a arătat în direcţia noastră.

Hastein s-a apropiat şi i-a vorbit lui Torvald:

— Plecăm mâine dimineaţă, la ivirea zorilor. Ai grijă ca echipajul şi vasul să fie gata. Torvald, care avea gura plină de carne, a încuviinţat din cap şi a ridicat potirul, în semn că a înţeles. Hastein l-a privit câteva clipe, apoi a scuturat din cap: Mă bucur să văd că nu ai flămânzit în această

noapte, cât timp eu am fost la consiliu, în casa din vârful dealului a regelui, a spus el. Am cinat şi noi bine, deşi, în prezenţa regelui, este considerat nepotrivit să ai mâncare pe faţă şi pe haine.

Hastein s-a întors şi a pornit spre prora *Pescăruşului*, care se odihnea pe nisip, la marginea apei. A urcat pe pasarela pentru îmbarcare, apoi a păşit pe marginea filei de sus şi a rămas în echilibru, cu o mână pe gâtul dragonului sculptat.

— Războinici! a strigat cu putere. Fraţii mei într-ale armelor! Tocmai m-am întors din casa regelui. Am venit să vă spun ce s-a hotărât în consiliul regelui danezilor.

Bărbaţii aşezaţi în jurul focului au încetat să mai vorbească şi şi-au îndreptat atenţia spre Hastein.

— După cum ştiţi cu toţii, pământurile de la sud de regatul nostru sunt conduse de franci. Ţinutul lor este vast şi bogat şi totuşi aceşti oameni sunt lacomi şi caută tot timpul mai mult. Odată, pământurile care se învecinează cu sudul Iutlandei au fost casa triburilor saxone, un popor care venera aceiaşi zei ca şi noi. Dar în vremea străbunilor noştri, regele franc Carol, pe care francii l-au numit „cel Mare”, a început să dorească pământurile saxonilor. Vreme de mulţi ani a purtat războaie împotriva lor. Saxonii au rezistat cu mult curaj, dar francii au fost prea puternici. Regele franc a dat foc satelor saxonilor şi le-a măcelărit oamenii cu miile. După bătălia finală, când puterea saxonilor a fost, în sfârşit, înfrântă, zece mii de oameni au fost vânduţi, iar pieţele de sclavi de la Hedeby până în ţinuturile arabe au fost umplute cu femei şi copii saxoni. Puţinii care nu au fost ucişi sau vânduţi au fost luaţi de pe pământurile lor şi răspândiţi prin regiunile sălbatice din estul îndepărtat. Este important ca aceste fapte să nu fie uitate, căci arată natura duşmanului nostru.

Apoi, regele franc Carol a pus ochii pe pământurile noastre. Dar noi, danezii, suntem oameni liberi şi vom rămâne aşa întotdeauna. Godfred, care conducea pe

vremea aceea ca rege, nu a fost intimidat de puterea francilor. La chemarea lui, oamenii au răspuns şi au construit Danevirke. Atunci când regele Carol a pornit înspre nord împotriva noastră, cu o armată impresionantă, regele Godfred a luat-o spre sud cu o flotă puternică şi s-a năpustit asupra Frisiei, aducând moarte şi distrugere pe flancul forţei france.

Auzind cuvintele lui Hastein, mi-am adus aminte că auzisem poveşti despre regele Godfred şi felul în care chemase poporul danez să învingă invazia francilor şi să construiască Danevirke, marele zid estic ce străbătea baza peninsulei Iutlanda. Godfred fusese un adevărat erou. Nu era nevoie să se scornească poveşti false. Adevărul faptelor sale era suficient pentru a da naştere unor poveşti minunate.

— Regele Carol al francilor şi regele Godfred au semnat un tratat, aducând pace între popoarele noastre, a continuat Hastein. Dar francii nu şi-au onorat înţelegerea multă vreme. În timpul domniei lui Ludovic, fiul lui Carol, francii au atacat din nou de-a lungul Danevirkului. Dar şi de data aceasta s-au izbit de curajul şi de puterea danezilor, aşa că au fost alungaţi de pe pământurile noastre.

De atunci, multă vreme, între danezi şi franci a fost pace. Dar la fel cum lupii simt mirosul de la mare distanţă, la fel şi noi, danezii, putem simţi slăbiciunea duşmanului. Regele Ludovic nu a fost la fel de puternic precum tatăl său. Acum, Ludovic este mort, iar cei trei fii ai lui sunt încă şi mai slabi şi se războiesc între ei. Imperiul franc s-a împărţit în trei regate, potrivnice unul altuia. Atâta timp cât francii sunt divizaţi, sunt slabi.

Deja, în ultimii ani, noi, danezii, le-am testat apărarea şi ne-am umplut pungile pe seama lor. Le-am atacat oraşele Dorestad, Ruda, Quentovic şi Nantes. Am simţit gustul averii francilor şi am descoperit că este coaptă, numai bună de cules.

În această primăvară, a continuat Hastein, vom porni atacuri puternice împotriva francilor. Vom duce focul şi securea războiului în inima ţinutului lor. Francii îşi vor aminti multă vreme de Anul Danezilor.

Simţeam că mi se învârteşte capul, atât de emoţie, cât şi din pricina băuturii. Nu-mi venea să cred că puteam fi atât de norocos. Aveam să mergem la război. Ce aventură!

Hastein a vorbit mai departe:

— Însuşi regele Horik va conduce un atac împotriva francilor şi a fortăreţei lor din Hamburg. O a doua flotă va ataca ţinutul din vest al francilor. Ragnar Logbrod va conduce această armată, iar noi îl vom însoţi. Vom ataca Ruda, lângă gura râului Sena, apoi vom urca râul, distrugând fiecare oraş, sat şi mănăstire din drum, până când îl vom forţa pe regele franc să-şi cheme armata împotriva noastră. Iar atunci îi vom nimici.

Hastein şi-a scos sabia şi a fluturat-o puţin deasupra capului.

— Averea, onoarea şi Gloria ne aşteaptă! a strigat.

Peste tot în jurul meu, bărbaţii au izbucnit în urale. Unii dintre ei şi-au scos săbiile şi le-au ridicat deasupra capului. Eu mi-am ridicat cupa şi m-am alăturat veseliei generale. Acum eram războinic. Eram membru al echipajului nobilului Hastein. Aveam să-l urmez pentru a lupta împotriva duşmanului şi pentru siguranţa pământurilor noastre. Visul copilăriei mele se îndeplinea. Eram viking.

6. Fantome şi alte spirite

În dimineaţa următoare am plecat din Sjaelland, împreună cu celelalte vase care fuseseră ancorate pe malul de la poalele dealului pe care se afla casa regelui. Odată trecute de gura golfului, navele s-au răspândit care încotro. Până şi vasele noastre surori, *Lupul de Mare* şi *Şarpele*, s-au îndepărtat uşor de noi.

— Unde merg cu toţii? l-am întrebat pe Torvald.

Un vânt bun, vioi şi constant bătea dinspre est, aşa că, de îndată ce am ridicat velele, am avut din nou timp liber. Am ales să-l petrec la pupa, unde puteam vorbi cu Torvald în timp ce acesta cârmea. Hastein, care stătea în preajmă, mi-a auzit întrebarea.

— Armatele nu pornesc de unele singure, spuse el. Regele a dat săgeţi de război fiecărui căpitan de vas care a participat la consiliu. Fiecare dintre noi are căpetenii cărora trebuie să le transmită chemarea lui Horik. Regele îşi cere drepturile. Le cere danezilor să-şi aducă oamenii şi flota la război.

Pentru că era conducătorul pământurilor care înconjurau Limfjordul, în nordul Iutlandei, a căzut în sarcina lui Hastein să transmită chemarea regelui căpeteniilor care locuiau acolo. După ce am părăsit Sjaelland, am mers în grabă şi am acoperit prima parte a călătoriei, până la gura Limfjordului, în doar două zile. Odată ajunşi în fiord însă, ritmul nostru a încetinit considerabil. Ne-am oprit în fiecare sat şi la fiecare casă de căpetenie pe lângă care am trecut, iar Hastein a coborât pe mal purtând simbolul războiului, o săgeată pictată în roşu de la pene până în vârf.

Se părea că o convocare a regelui nu putea fi anunţată rapid. Trebuiau îndeplinite formalităţi. La fiecare oprire, coboram velele *Pescăruşului* şi, după ce agăţam un scut sub capul dragonului de la proră, ca semn că am venit în pace, vâsleam până la mal. Hastein, purtând un coif sclipitor şi o cămaşă de zale, acompaniat de Torvald, Tore şi alţi câţiva războinici din echipaj, cu toţii îmbrăcaţi cu armuri, dar fără scuturi, cobora pasarela pentru îmbarcare şi era întâmpinat pe mal de către demnitarul local. Se rosteau discursuri. Eu, care, precum majoritatea membrilor echipajului, rămâneam la bordul vasului, nu îi puteam auzi. De obicei, vorbeau mult. Pesemne era o muncă ce le producea sete, căci, invariabil, la sfârşit căpetenia oraşului sau a satului punea servitorii să aducă

de băut. De mai multe ori au insistat chiar şi să dea o petrecere. Asemenea ospitalitate, odată oferită, nu se putea refuza. Prin urmare, călătoria era încetinită.

Pentru mine, a fost o perioadă dificilă. Trecusem pe aici cu doar câteva săptămâni înainte, împreună cu fratele meu, Harald, şi cu o parte din oamenii săi. Călătoria aceea dusese la moartea lui Harald. În fiecare zi vedeam locuri pe care le recunoşteam şi care îmi stârneau amintiri dureroase. Poate că, într-o bună zi, aveam să primesc bucuros imaginea lui Harald în minte, gândindu-mă la vremurile bune. Dar nu acum. Pierderea era prea recentă şi durerea, prea mare.

Într-o după-amiază, vântul s-a oprit şi a trebuit să vâslesc. Aveam ceva de făcut şi asta m-a bucurat. Mi-am lăsat mintea să se concentreze asupra sarcinii simple de a mişca vâsla înainte şi înapoi, gândindu-mă la felul în care îmi simţeam muşchii spatelui şi ai umerilor încordându-se ca să învingă puterea mării.

Brusc, mi-am dat seama că Hastein, care îl înlocuise pe Torvald la cârmă, stătea cu ochii aţintiţi asupra mea. Când privirile ni s-au întâlnit, a întors capul şi s-a uitat către mare. Am privit şi eu în aceeaşi direcţie.

Nobilul cârmise *Pescăruşul* până în apropierea malului sudic al fiordului. Treceam pe lângă o mică peşteră. O stâncă uriaşă, care ţâşnea din apă ca un stâlp uriaş, forma una dintre laturile intrării în adăpost. Dincolo de ea, malul era acoperit cu nisip şi străbătut de un pârâu îngust, care se golea în peşteră. Cunoşteam acest loc. O casă lungă fusese aici cândva. O movilă de pământ, încă prea proaspătă ca să fie acoperită de iarbă, marca acum locul în care se aflase aceasta.

— Ai grijă ce faci!

Vocea furioasă a lui Tore m-a trezit din reverie. Mă oprisem din vâslit şi îmi ţineam vâsla deasupra apei. Îmi curgeau lacrimi pe obraji. Nu aveam cum să le şterg. Trebuia să-mi folosesc mâinile ca să vâslesc şi trebuia să

fiu atent. Mi-am lăsat capul în jos, sperând să nu fi observat nimeni, şi m-am concentrat asupra muncii mele.

Dar speranţa mea fusese deşartă. Odată ce mi-am regăsit ritmul şi m-am calmat, am ridicat privirea. Hastein mă privea îndeaproape. Torvald, care stătea lângă el, mă analiza de asemenea. Chiar şi pe faţa lui Odd, care vâslea vizavi de mine, se putea citi surprinderea. Măcar Tore stătea cu spatele la mine, aşa că nu mă putuse vedea, dar fără îndoială că Odd avea să-i spună că am plâns în timp ce vâsleam.

Soarele nu s-a mişcat prea mult pe cer până când am ajuns la următoarea noastră oprire. În timp ce Hastein şi garda lui îşi puneau armurile, o mulţime de săteni s-au adunat pe ţărm. S-au dat deoparte ca să lase un bătrân să treacă în faţă. Avea o barbă lungă, albă şi ţinea în mână o furcă, de parcă tocmai ar fi venit din şopron sau de la câmp. S-a oprit când a văzut corabia şi un zâmbet i-a apărut pe chip.

— Nobile Hastein, a strigat el, bine ai venit! A trecut multă vreme de când n-ai mai onorat satul nostru cu prezenţa dumitale.

Îl mai văzusem pe bătrânul acela înainte, deşi numai de la distanţă. Era Hrodgar, căpetenia satului, cel care trimisese oameni care să-l ajute pe Toke să mă vâneze.

Hastein şi Hrodgar păreau să se cunoască foarte bine. După ce Hastein a coborât pe pasarelă, s-au îmbrăţişat, iar Hastein a renunţat la discursul oficial pe care îl rostise la opririle anterioare. În schimb, cei doi au pornit împreună spre sat, vorbind şi râzând, urmaţi de săteni şi de micul grup de războinici care îl păzeau pe Hastein.

— Nobilul şi bătrânul Hrodgar sunt prieteni de multă vreme. Odd se apropiase de cufărul pe care şedeam, privind mulţimea care se îndepărta. Hrodgar a fost unul dintre primii care i-au jurat supunere lui Hastein, după ce a murit tatăl său, a continuat. El şi bărbaţii din acest sat

au luptat pentru Hastein în vremurile tulburătoare care au urmat. Chiar dacă e bătrân, nu stă într-un colţ, ca o decoraţie veche. Nu se teme să meargă la luptă. Este un războinic plin de curaj şi un prieten loial. Îl cunoşti?

Am scuturat din cap.

— Eşti de prin locurile astea? Cunoşti oameni în ţinutul ăsta?

„De fapt vrei să ştii de ce am plâns mai devreme”, mi-am spus eu în gând.

— O parte dintre ai mei au trăit cândva nu departe de aceste locuri, am răspuns. Dar asta a fost cândva.

Răspunsul meu era adevărat, dar lăsa multe lucruri nerostite. Mormintele tatălui şi al unchiului meu se aflau nu departe de aici. Iar sub movila mai proaspătă pe lângă care trecusem se afla cenuşa fratelui meu, Harald, şi a oamenilor săi.

Am scos o pelerină din cufăr, mi-am înfăşurat-o pe trup şi m-am întins pe punte.

— Fără îndoială că nobilul va rămâne aici multă vreme, dacă vizitează un vechi prieten, am spus. Cred că voi folosi acest timp ca să dorm.

Am tras pelerina peste cap şi mi-am dorit ca Odd să plece şi să mă lase în pace. A fost destul de amabil şi a făcut-o.

M-am trezit speriat. Piciorul cuiva mă împungea în spate.

— Trezeşte-te!

Mi-am dat pelerina jos de pe faţă. Soarele mă orbea şi mi-au dat lacrimile. Tore stătea deasupra mea. În spatele lui, vedeam forma nedefinită a unui alt bărbat.

— Nobilul m-a trimis să te aduc, a spus Tore.

Bărbatul din spatele lui a păşit înainte şi s-a lăsat în genunchi, cuprinzându-mi umerii cu mâinile.

— Pe toţi zeii! a exclamat el. Tu eşti!

— Îl cunoşti pe acest băiat? a întrebat Tore.

— Îl cunosc pe acest războinic, a răspuns bărbatul. Nu te lăsa înşelat de vârsta lui. Este un adevărat luptător, unul care hrăneşte lupii. Aş fi mândru să lupt alături de el într-o bună zi.

— Einar? am întrebat, cu mintea încă înceţoşată de somn.

— Da, băiete, a zis, eu sunt şi mă surprinde că te văd din nou atât de repede şi într-o companie atât de selectă. Te-ai descurcat bine. Îl serveşti pe nobil însuşi acum. Mă bucur! Cât mă bucur că te întâlnesc!

A fost şocant pentru mine să îl văd pe Einar, dar şi o mare bucurie. Cu toate că de-abia îl cunoşteam, Einar luptase împreună cu mine. Era aproape un camarad pentru mine – un om despre care ştiam că îmi va sta alături, indiferent ce s-ar întâmpla. Mi-am întins braţul ca să-l salut, dar el m-a tras înspre el şi m-a îmbrăţişat.

— Cât mă bucur că te întâlnesc!

Mi-am aşezat pelerina în cufăr, apoi m-am întors spre Tore.

— Trebuie să-mi pun armura? l-am întrebat.

Hastein, Tore şi ceilalţi îşi puneau armura atunci când coborau pe ţărm. Era doar ca să impresioneze, ştiam, dar nu voiam să stric efectul pe care Hastein dorea să-l creeze.

Tore a scuturat din cap.

— Nu, a spus el. Dar vino cu mine.

Einar ne-a acompaniat. Era foarte vorbăreţ, ca întotdeauna.

— Bineînţeles, i-am vorbit lui Hrodgar despre tine când m-am întors în sat, a spus. Ştiam că sunt mari şanse ca soarta să nu te mai poarte din nou pe acest drum, dar mi s-a părut important să ştie adevărul despre ceea ce s-a întâmplat. Despre *tot* ce s-a întâmplat, a adăugat el, făcându-mi cu ochiul de mai multe ori şi împungându-mă cu cotul.

Tore ne privea curios, dar nu a spus nimic.

Am apreciat faptul că Einar nu a adus vorba, în faţa lui Tore, despre trădarea lui Toke şi despre uciderea lui Harald şi a celorlalţi. Totuşi, aş fi apreciat şi mai mult dacă nu ar fi dat de înţeles că ţinea un secret... unul care mă implica.

În sat erau nouă case lungi. Am mers la cea mai mare. Înăuntru, Hrodgar stătea la masa aşezată cel mai aproape de vatra centrală. Hastein stătea pe locul de onoare, în dreapta lui Hrodgar. Torvald şi restul oamenilor erau aşezaţi pe băncile aranjate de-a lungul pereţilor, beau bere şi discutau cu sătenii.

Ne-am oprit în faţa mesei.

— Iată-l pe Halfdan, stăpânul meu, a anunţat Tore inutil.

— Aşadar, acesta e cel care mi-a ucis câinii, a spus Hrodgar.

Nu părea să fie o primire promiţătoare. Îmi dădeam seama însă că interesul lui Tore fusese stârnit. Se putea citi pe faţa lui.

Hastein a dat din cap către Tore.

— Îţi mulţumesc. Acum poţi să ne laşi.

Dezamăgirea bărbatului a fost vizibilă, dar s-a îndepărtat totuşi.

— Nobilul Hastein m-a întrebat despre atacul de la ferma lui Hrorik, a continuat Hrodgar. I-am spus ce am văzut eu şi ceea ce a spus Toke că s-a întâmplat. A cerut, de asemenea, să-l vadă pe Einar, aflat aici de faţă, şi să discute cu el. Nobilul ne-a spus cum te-a întâlnit şi ce i-ai povestit. Hrodgar m-a fixat cu privirea câteva clipe, fără să lase nimic să se citească pe faţa lui, ascunzându-şi gândurile. Apoi a dat din cap şi a oftat. Mărturisesc, nu văd o asemănare prea mare între Hrorik şi tine, a spus. Dar faţa, ochii în special, îmi amintesc într-adevăr de mama ta. Îmi aduc aminte când Hrorik a adus-o aici din Irlanda. Era o femeie foarte frumoasă. Nu m-a surprins faptul că era atât de îndrăgostit de ea, după cum nu m-a

surprins nici faptul că a rămas însărcinată. Hrodgar a oftat din nou. Măcar sângele lui Hrorik mai curge prin vinele cuiva, a spus. Ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea a fost Niddingsvaark. Netrebnicie şi ticăloşie. Şi n-ar fi ştiut nimeni, dacă tu nu ai fi scăpat. Toke a fost deştept. A profitat de faptul că vă era rudă ca să-şi ascundă minciunile şi trădarea. Are mâinile pătate de sânge şi trebuie să plătească.

Atunci când Hrodgar a rostit aceste cuvinte, am simţit o mare uşurare. Până atunci nu ştiusem dacă îi credea sau nu minciunile lui Toke.

— Am jurat să-l fac să plătească, am răspuns.

— Probabil că într-o zi o vei face. Einar îmi spune că eşti un războinic extraordinar, iar Hastein, că eşti cel mai bun arcaş pe care l-a văzut vreodată. Sunt cuvinte de mare laudă. Într-o zi, aş vrea să văd cum tragi. Cred că voi avea ocazia. Bărbaţii din acest sat au o corabie mică pe care o folosim în special pentru comerţ, dar o vom trimite plină cu războinici, pentru a răspunde chemării regelui. Am decis că îi voi conduce chiar eu.

O femeie, nici tânără, nici bătrână, se apropiase de masă ducând o carafă cu bere şi începu să umple cupele lui Hrodgar şi Hastein.

— Tată! exclamă ea. Eşti prea bătrân ca să mai mergi la război.

— Fiica mea, ai dreptate într-o privinţă. Sunt prea bătrân... şi mă paşte pericolul să devin încă şi mai bătrân. Doar proştii se feresc de risc sperând să aibă o viaţă lungă, căci există lucruri mai rele decât moartea în luptă. Bătrâneţea nu dă dovadă de milă. Am trăit mai mult decât două neveste şi un fiu, iar acum mă dor oasele în fiecare dimineaţă, aşa cum mă dureau pe vremuri după ce munceam o zi întreagă la câmp. Nu vreau să mor în pat, prea slăbit ca să mai pot avea grijă de mine. Sunt bărbat şi, dacă mor ca un bărbat, nu voi regreta. Acum adu-i şi acestui războinic un potir, căci este fără îndoială însetat, a

spus el, arătând înspre mine. Vino, Halfdan! Ia loc lângă mine şi potoleşte-ţi setea. Vreau să stau de vorbă cu fiul bunului meu prieten Hrorik Secure-Puternică.

Hrodgar mi-a făcut o mare onoare, invitându-mă să mă alătur lui şi lui Hastein la masă.

La un moment dat, am privit prin încăpere şi l-am văzut pe Tore stând lângă vatră şi privindu-mă cu atenţie. E bine că oamenii nu pot exploda de curiozitate, altminteri Tore s-ar fi aflat cu siguranţă în pericol.

La o săptămână după ce am ajuns la proprietatea lui Hastein de pe Limfjord, alte corăbii au început să sosească. Nu după mult timp, întregul ţărm era plin cu vase lungi, iar ţinutul se umpluse cu cete de războinici. Niciodată nu mai văzusem atâţia oameni strânşi într-un loc, nici măcar la Hedeby.

Căpitanii şi oamenii lor au devenit curând nerăbdători să pornească spre Francia. Regele interzisese strandhoggul pe pământul danez, aşa că armata era forţată să-şi cumpere provizii cât timp aştepta, în loc să fure animale şi alte mărfuri din satele şi fermele învecinate. Deşi la început Hastein fusese mulţumit de oportunitatea profitului, dat fiind numărul mare de războinici, curând a început să-şi facă griji, căci turmele şi cirezile se împuţinau rapid.

— O armată e ca un dragon, s-a plâns el. E mare, periculoasă şi mănâncă tot timpul.

În fiecare zi, bărbaţii erau trimişi în păduri după vânat, pentru ca războinicii să aibă cu ce să se hrănească. Şi, în fiecare zi, eu mă aflam printre cei trimişi. Datorită îndemânării sale cu arcul, Tore se afla de asemenea printre cei aleşi să vâneze. Cu toate astea, calităţile sale nu includeau şi priceperea în pădure. Simţeam o plăcere secretă când vedeam cât de des se întorcea cu mâna goală. Am avut grijă să observe că eu aduceam totdeauna vânat.

La o lună după consiliul regelui, peste optzeci de corăbii sosiseră pe proprietatea lui Hastein. Vasul lung şi negru al lui Ragnar Logbrod, *Corbul*, se afla printre acestea, iar Torvald mi-a spus că fiii lui Ragnar, Ivar Cel fără Oase şi Bjorn Coaste de Fier, se alăturaseră şi ei flotei. Corabia sătenilor, condusă de Hrodgar, sosise şi ea. Am fost bucuros să aflu că Einar se afla printre războinici.

— Trebuie să ştii ceva, mi-a spus Einar. La patru zile după ce nobilul Hastein a vizitat satul nostru, trei războinici au venit din sud. Au fost trimişi de Toke, ca să afle ce s-a întâmplat cu bărbaţii cărora le dăduse ordin să te găsească şi să te omoare. Hrodgar le-a spus că războinicii lui Toke au fost ucişi într-o ambuscadă de fugarul pe care îl vânau. Nu le-a dezvăluit că aflase despre trădarea lui Toke, dar cei trei nu au părut mulţumiţi. În mod cert, li s-a părut suspect faptul că eu şi Kar am supravieţuit şi doar oamenii lui Toke au fost ucişi.

— Aşadar, Toke ştie că eu trăiesc, am spus.

— Da. Cred că este bine că vom pleca în Francia curând. Toke are prea multe de pierdut dacă trădarea lui devine cunoscută. Nu are altă şansă decât să te vâneze şi să te omoare.

Cuvintele lui Einar m-au făcut să-mi dau seama că, în timpul ultimelor săptămâni, încântat de noua mea viaţă şi de perspectiva războiului, lăsasem undeva în adâncul minţii răzbunarea lui Harald. Acum îmi era ruşine. Simţeam că nu le eram loial lui Harald şi celorlalţi care muriseră împreună cu el. Mai mult decât orice însă, simţeam frică. În inima mea, nu puteam nega faptul că nu eram pe potriva lui Toke. Iar acum ştia că trăiesc şi avea să vină după mine din nou. Oare de cât timp avea nevoie ca să-mi ia urma? Mă întrebam dacă vreunul dintre săteni le spusese oamenilor lui Toke despre tânărul care călătorea împreună cu echipajul lui Hastein şi care fusese întâmpinat cu atâta căldură de Hrodgar.

În noaptea aceea, l-am visat pe Toke. Ne aflam în pădure, iar el mă urmărea. Indiferent cât de rapid alergam, el continua să se apropie. Apoi, deodată, s-a năpustit asupra mea, ridicând sabia – sabia lui Harald, Biter – ca să lovească. M-am întors şi am încercat să trag cu arcul în el, dar, când am tras săgeata înspre mine, mi-a tăiat arcul cu sabia, iar lemnul s-a crăpat zgomotos.

M-am trezit înspăimântat şi m-am ridicat din pat. Nu mă aflam în pădure. Eram în casa cea lungă a lui Hastein. De jur împrejurul meu, bărbaţii sforăiau liniştiţi, înveliţi cu pelerinele şi întinşi pe bănci şi pe podea. Un sclav stătea lângă vatra centrală, rupea beţe şi le arunca în focul care se micşorase.

Restul nopţii, ori de câte ori mi-am închis ochii, am văzut chipul ameninţător al lui Toke. Ştiam că nu eram gata să-l înfrunt. *Eu* nu aveam cum să-l înving.

În noaptea aceea, am lăsat prosteşte frica să mă cuprindă, însă nesomnul nu m-a protejat de Toke, doar m-a obosit. Şi, în zori, am înţeles că, cel puţin pentru o vreme, nu trebuia să mă tem că Toke avea să mă găsească.

În timp ce oamenii din casa lui Hastein şi echipajele celor trei corăbii ale sale luau un mic dejun simplu în sala cea mare, Hastein s-a urcat pe una dintre mese şi ni s-a adresat.

— Corăbiile să fie gata! Pregătiţi-vă echipamentul şi duceţi-l la bord. Ragnar şi cu mine am căzut de acord. Mâine vom porni spre Francia. Bjorn Coaste de Fier va rămâne aici ca să-i conducă pe cei care se vor alătura mai târziu flotei noastre. Noi, ceilalţi, nu mai trebuie să aşteptăm. Este timpul să pornim războiul asupra francilor. Izbucniră cu toţii în urale. Vânători, făceţi-vă treaba cât puteţi de bine astăzi, a continuat Hastein, când zgomotul s-a diminuat. Vom petrece cu toţii la noapte!

Umbrele după-amiezii se întindeau pe pământ când m-am întors pe proprietatea lui Hastein. Îmi conduceam

calul împovărat cu trupurile unei purcele sălbatice şi ale puilor ei spre abatorul de lângă casă. Hastein stătea în preajmă şi evalua rezultatele unei zile de vânătoare. Trei bărbaţi se aflau alături de el, unul bătrân şi doi mai tineri, cu toţii căpetenii, judecând după frumuseţea veşmintelor.

Cel mai în vârstă m-a privit cu atenţie în timp ce am coborât povara de pe cal şi am dat animalele sclavilor cu haine însângerate care se ocupau de tranşarea cărnii pentru petrecere. Era înalt şi foarte slab, aproape numai oase, cu obraji care păreau goi sub pometii înalţi. Avea pielea îmbătrânită şi încreţită de riduri. În vârful capului era chel, dar părul din părţi şi de la ceafă – aproape în întregime alb, cu doar câteva şuviţe negre – îi atârna pe umeri, fluturând în bătaia vântului de seară. Era uşor adus de spate şi îşi ţinea o mână pe un topor cu mânerul lung, de parcă l-ar fi folosit drept baston. Şi, bizar lucru, pe umărul lui stătea un corb mare.

— Cine este acest băiat? a întrebat bătrânul, întorcându-se spre Hastein. Pare a fi un vânător destul de iscusit.

— Numele lui este Halfdan, a răspuns imediat Hastein. Este cel mai nou membru al echipajului *Pescăruşului.*

— Pare prea tânăr pentru *Pescăruşul*. Este o rudă de-a ta?

— Nu, Ragnar, i-a explicat Hastein. În ciuda vârstei sale, este cel mai bun arcaş pe care l-am văzut vreodată. Iată de ce se află pe vasul meu... Şi mai sunt şi alte motive.

L-am privit pe bătrân cu multă curiozitate. Aşadar, acesta era Ragnar Logbrod. Nu mă aşteptasem ca un căpitan de război atât de faimos să fie atât de bătrân.

Ragnar s-a întors din nou spre mine şi mi-a întâlnit privirea. Ochii lui, străpungându-mă de sub sprâncenele groase, erau atât de întunecaţi încât păreau negri precum penele corbului de pe umărul său.

— Te-am privit când ai ieşit din pădure, mi-a spus. Pentru o clipă, mi s-a părut că văd pe cineva urmărindu-te. Cineva… sau ceva.

M-am întors şi am privit peste umăr, în direcţia din care venisem. Să fi fost unul dintre oamenii lui Toke deja pe urmele mele?

— Priveam şi eu, a spus Hastein, dar nu am văzut nimic.

Unul dintre bărbaţii de alături a râs.

— Să nu fiţi surprinşi. Tata vede adesea lucruri pe care alţi oameni nu le pot vedea.

Chipul bărbatului care vorbise era marcat de patru linii paralele, urmele albe ale unor vechi cicatrice, care îi străbăteau fruntea şi coborau pe obraz, până la gât.

— Nu lua în derâdere a doua vedere, Ivar, îi spuse bătrânul. Chiar dacă tu nu o ai, mie mi-a servit de multe ori. Zeii ne-au dat daruri diferite. Ţie ţi-au dat o a doua şansă la viaţă, deşi îţi era scris să mori. Mie, Tatăl Odin mi-a dat a doua vedere şi accesul la lumea spiritelor.

M-am întrebat dacă legătura lui Ragnar cu lumea spiritelor era într-adevăr un dar de la Odin sau rezultatul pactului malefic cu acea vrăjitoare şi cu spiritul ursului ucis. Totuşi, indiferent de originea clarviziunii, cuvintele lui m-au îngrozit şi m-au făcut să-i vorbesc.

— Lumea spiritelor? am întrebat. Vreţi să spuneţi că aţi văzut o fantomă care mă urmăreşte?

Mă întrebam dacă Harald se întorsese ca să mă mustre pentru că nu îi răzbunasem încă moartea.

Ragnar a zâmbit.

— Nu era o fantomă, a spus. Nici nu sunt sigur dacă am văzut ceva. Oricum, dacă nu mi s-a părut, era mai degrabă o fylgja.

— Ce este o fylgja? am întrebat.

— Este un însoţitor. Un spirit care te păzeşte. Uneori, acestea iau forma unor animale şi pot fi văzute de toţi, cum este acest prieten al meu, corbul. Eu îl numesc Munin, după unul dintre cei doi corbi ai Tatălui Odin.

Munin a venit la mine acum cincisprezece ani şi mi-a rămas alături de atunci. Alte spirite însoţitoare sunt invizibile şi pot fi văzute doar în vis... sau de cineva care are a doua vedere.

Am privit din nou în urma mea şi m-am cutremurat fără să vreau la gândul că un spirit invizibil se strecura pe urmele mele. Ragnar a zâmbit din nou. Cred că voia să mă liniştească, dar imaginea lui mi-a amintit de cea a unui lup care îşi dezveleşte colţii.

— Nu te îngrijora, mi-a spus. O fylgja nu îţi va face rău. Este un protector care îţi şopteşte în ureche ca să te avertizeze despre un pericol ascuns ori care, cu o uşoară suflare, schimbă cursul unei săgeţi îndreptate de către duşman înspre tine. Asemenea lucruri, pe care oamenii le pun pe seama sorţii, sunt adesea lucrările unei fylgja. Îţi poate face şi un dar special. Despre Ivar se spune că are norocul vremii bune, iar Bjorn găseşte comori în majoritatea călătoriilor sale. Despre mine se spune că duşmanii care mă urmăresc mor adesea.

— Iar tu, Hastein? l-a întrebat Ivar. Pe tine ce te urmăreşte?

— Femeile, să sperăm, a răspuns Hastein rânjind. Multe, frumoase şi dornice.

Bjorn şi Ivar şi-au dat capetele pe spate şi au râs cu putere, dar am observat că pe faţa lui Ragnar nu a apărut decât un zâmbet firav şi sec. Părea un om ursuz.

— Vino, i-a spus el lui Hastein. Curând, va veni timpul să oferim sacrificiul. Să ne pregătim.

Către unul dintre capetele terenurilor defrişate care înconjurau proprietatea lui Hastein, pământul se ridicase şi formase o faleză care dădea înspre apele fiordului. Un stejar solitar, cu ramuri uriaşe, mărturie a vârstei respectabile, stătea de strajă în vârf.

Hastein, în calitatea sa de căpetenie a ţinutului, alesese un taur masiv – de un alb aproape pur – pentru a-l oferi

zeilor, ca să ne protejeze în călătorie. Avea să fie sacrificat în vârful falezei, în locul de unde se vedeau corăbiile.

Înainte de a mă alătura mulţimii care se strânsese să privească ritualul, m-am primenit şi mi-am pus veşmintele noi pe care mi le dăduse Hastein. Erau nişte pantaloni din lână verde şi o tunică din olandă albastră, făcute de o sclavă din casa lui, pricepută la cusut.

— Eu sunt căpetenia ta acum, îmi spusese atunci când mă oferisem să i le plătesc. Din când în când le fac daruri oamenilor care mă servesc. Şi am de păstrat o reputaţie, care include şi aspectul oamenilor mei, adăugase. Deşi este clar că hainele tale au fost de calitate cândva, s-au uzat. Îţi sunt de folos la bordul vasului, în pădure sau în bătălie, dar când ne aflăm la o petrecere sau în consiliu, nu vreau să arăţi ca un muncitor de la câmp.

Când m-am alăturat războinicilor care stăteau la baza povârnişului, taurul fusese deja aşezat sub crengile măreţului stejar. Fiecare dintre picioarele sale din faţă fusese fixat cu bucăţi de sfoară de ţepuşe groase, care fuseseră înfipte în pământ. Sfori mai lungi fuseseră legate de picioarele din spate şi aruncate peste o ramură masivă a stejarului. Capetele acestor sfori erau ţinute de un grup de bărbaţi care în mod evident fuseseră aleşi pentru statura lor impresionantă. Torvald şi Tore se aflau printre ei.

Hastein se apropie de taur şi îi cuprinse coarnele cu braţele. Animalul îşi dădu ochii peste cap, mugi disperat şi încercă să scuture din cap şi să se elibereze, dar Hastein îi fixă picioarele şi le ţinu pe loc. Torvald şi ceilalţi traseră de sfori până când animalul rămase suspendat, cu capul în jos şi cu vârful coarnelor de-abia atingând pământul.

Ragnar, care, asemenea lui Hastein, era şef peste propriile pământuri şi peste oameni, se apropie de taur pe partea cealaltă. Am observat că amândoi purtau inele groase de aur pe braţe. Şi tata avusese un asemenea inel,

inelul de legământ al unui preot. Mă întrebam ce se întâmplase cu el.

Dintr-o teacă de la brâu, Ragnar a scos un cuţit lung, subţire şi ascuţit. Privind către cer, a strigat:

— Tată Atotputernic Odin, Stăpânul Războiului şi al Morţii! Măreţ Thor, Stăpân al Armelor! Ascultaţi-ne! Noi, oamenii voştri, vă cerem ajutorul şi binecuvântarea în această noapte. Pornim în război asupra francilor. Aceştia sunt discipoli ai Hristosului Alb şi sunt duşmanii voştri, după cum sunt şi ai noştri. Protejaţi-ne corăbiile de furtună când vom naviga pe mare şi daţi-ne vânt bun, ca să avem călătorie bună! Acceptaţi sacrificiul nostru de sânge şi onorurile pe care vi le aducem! Ajutaţi-ne să călătorim în siguranţă şi să fim victorioşi!

Când Ragnar şi-a rostit ultimele cuvinte, Hastein a apucat coarnele taurului cu toată puterea şi a răsucit gâtul animalului, ţinându-l nemişcat. Ragnar şi-a tras braţul înapoi şi a implântat un cuţit lung în gâtlejul creaturii. Taurul a scos un urlet puternic de durere şi de furie, iar Ragnar a întors cuţitul cu o mişcare circulară, apoi l-a scos şi s-a dat înapoi, pentru ca şuvoiul de sânge care ţâşnea din gâtul animalului să nu-l stropească.

— Iată! a strigat el. Pământul bea sângele sacru!

Ivar şi Bjorn au păşit în faţă cu vase largi, dar nu foarte adânci, din cupru, pe care Ragnar le-a umplut cu sângele care curgea din taurul muribund. În frigul nopţii, aburii se ridicau din vase. După ce amândouă au fost umplute, nobilul a dat drumul capului taurului. Animalul, agonizând, a încercat să-l împungă cu coarnele.

— Moare cum se cuvine, cu mult curaj, a spus Hastein. Zeii vor fi mulţumiţi. Să nu-l mai lăsăm să sufere.

Ragnar s-a apropiat din nou cu cuţitul său lung şi a tăiat gâtul animalului. În câteva clipe, zbaterea acestuia a încetat. Hastein a făcut un semn şi sclavii casei s-au apropiat în grabă şi au început să taie taurul în bucăţi.

Hastein s-a întors şi s-a adresat mulţimii cu voce tunătoare:

— Fie ca fiecare vas de mâncare din noaptea asta să conţină carne din acest taur. Fie ca fiecare războinic să-i guste sacrificiul. Mâine ne vom aduna cu toţii pentru atac. Vom porni în războiul împotriva francilor. În această noapte vom sărbători împreună începutul călătoriei noastre. Acum să mergem la ţărm şi să binecuvântăm flota noastră.

Hastein şi Ragnar, fiecare ducând o creangă tăiată dintr-un molid, au condus procesiunea, coborând povârnişul, urmaţi de Ivar şi Bjorn. Când au trecut printre oameni, mulţi s-au lăsat în genunchi şi şi-au plecat capetele. Atunci, Ragnar şi Hastein au înmuiat crengile în vase şi au stropit războinicii cu sânge.

— Aduce noroc, a spus o voce din spatele meu, să fii stropit cu sângele sacrificiului.

M-am întors ca să văd cine vorbise. Era Tore. El, Torvald şi alţii care asistaseră la sacrificiu coborâseră povârnişul şi se alăturaseră mulţimii care pornise acum pe urmele lui Ragnar şi Hastein, privindu-i cum ung prorele corăbiilor. Când atingeau etravele cu sânge, Ragnar şi Hastein incantau: „Talazurile să nu te izbească, valurile să ferească. Ocoleşte stâncile rele şi zboară cu vânt bun în vele.”

— Dacă eşti de părere că sângele aduce noroc, de ce nu mergi acolo ca să-ţi vopseşti faţa în roşu? l-a întrebat Torvald.

Tore se încruntă.

— Aşa am de gând, a răspuns. Iei în derâdere puterea zeilor, Torvald? Cine să ne protejeze, dacă nu ei?

— Eu mă bazez pe braţul meu cel puternic, a zis Torvald. Am mai mult încredere în el decât în sângele unui taur mort. Pun pariu că sunt mulţi oameni care au fost stropiţi cu sânge în această noapte şi care nu se vor mai întoarce din călătoria din Francia. Nu pot evita moartea

dacă soarta lor este să piară pe tărâmul francilor. Nici noi nu ne putem feri de ea, iar eu nu am de gând să-mi pătez hainele bune, de petrecere, cu sânge de taur.

— Stârneşti furia zeilor cu lipsa ta de credinţă, a spus Tore.

S-a întors şi a pornit în grabă înspre procesiune. Torvald m-a privit rânjind.

— Ei bine, nu mergi şi tu? m-a întrebat.

Mi-am privit hainele noi. Era prima dată când le purtam şi mi se părea că arată foarte bine.

— Nu, am spus, sperând să nu fac o greşeală.

7. Lupii de mare

Călătoria de la Limfjord până în ţinutul vestic al francilor a durat mult. A fost friguroasă şi câtuşi de puţin confortabilă din cauză că ne aflam pe mare, iarna – chiar dacă în anul acela fusese o iarnă destul de blândă. Totuşi, am mers atât de mult înspre sud încât, după o vreme, am simţit cum căldura soarelui se intensifică pe zi ce trece, iar vântul devine mai puţin tăios.

Odată trecuţi de Iutlanda, toate ţinuturile pe lângă care am trecut aparţineau francilor. Am început să-mi fac griji. Cu siguranţă că un popor atât de puternic încât să cucerească şi să păstreze un imperiu de o asemenea mărime era capabil şi să mobilizeze o armată mult mai numeroasă decât cea din care făceam eu parte. Aveam doar cu puţin peste nouăzeci de corăbii, chiar dacă Bjorn cu siguranţă avea să aducă şi altele, atunci când avea să pornească pe urmele noastre. Când Hastein ne vorbise pentru prima oară despre această acţiune, planul de a trimite o flotă de corăbii lungi în inima tărâmului francilor păruse îndrăzneţ. Speram acum ca această îndrăzneală să nu se dovedească a fi doar o prostie periculoasă.

Hastein şi Ragnar căzuseră de acord că ar fi înţelept să ascundem de franci cât mai mult timp posibil faptul că o flotă invadatoare trecea prin apropierea ţărmului lor. Sperau să atace ţinutul de vest al francilor, înainte ca regele lor să aibă timp să-şi grupeze armata.

Ziua, călătoream în afara razei vizuale a ţărmului, iar vasele noastre erau atât de multe încât păreau să fi acoperit întreaga mare. Doar la asfinţit vâsleam aproape de mal şi aruncam ancora, poposind pe timp de noapte în golfuleţe protectoare sau pe plaje acoperite cu nisip. Vasele noastre adunate la ţărm păreau un cuib de şerpi. În fiecare dimineaţă ne trezeam devreme şi, înainte ca

soarele să ridice ceaţa care înconjura coasta, strângeam corturile, vâsleam desprinzându-ne de ţărm, ridicam velele şi porneam mai departe.

În fiecare zi, Hastein şi Ragnar le spuneau câtorva căpitani să-şi ducă vasele spre ţărm, pentru ca echipajele lor să jefuiască. În fiecare noapte, animalele şi grânele pe care le luau din fermele şi satele pe care le vizitau erau împărţite în cadrul flotei. Războinicii noştri aveau nevoie de mâncare şi nu aveam destul spaţiu pe corăbii ca să depozităm suficiente provizii pentru o călătorie atât de lungă. Pentru că atacurile piratereşti erau obişnuite pe coastă, Hastein şi Ragnar se gândeau că nu vor stârni prea multă panică şi că, probabil, vestea nu va ajunge în inima ţinutului francilor.

Într-un final, a venit o dimineaţă în care *Pescăruşul* nu a urmat flota care se ascundea dincolo de orizont. Corăbiile noastre surori, *Lupul de Mare* şi *Şarpele*, au rămas, de asemenea, în urmă. La ordinul lui Hastein, ne-am pus armurile, am scos scuturile din locul unde erau ţinute, pe marginile corăbiei, şi ne-am aşezat la îndemână coifurile şi armele.

Cămăşile de zale sunt rare şi scumpe, dar printre războinicii de la bordul *Pescăruşului* eram singurul care nu avea una. Tore, care pentru prima oară îmi părea bine dispus, m-a lovit uşor peste umăr după ce mi-am pus vesta din piele groasă.

— Curând vei avea una mai bună decât asta, mi-a spus. Majoritatea războinicilor din armata francilor au cămăşi de zale. Mulţi membri ai acestui echipaj au făcut rost de cămăşile lor plătind mai degrabă cu oţel decât cu argint.

— Astăzi este rândul nostru să căutăm provizii? am întrebat.

Torvald, care stătea prin preajmă şi îşi scotea cămaşa de zale din sacul făcut din piele de focă, mi-a răspuns:

— Nu. Mergem să cercetăm. După estimările lui Hastein, ne aflăm aproape de gura Senei, râul care curge

din inima ţinutul vestic al francilor. Nu vrem să o ratăm. Flota va călători în ritm mai lent de aici încolo. Vor aştepta semnalul nostru într-un loc unde nu pot fi văzuţi. În acest timp, noi vom căuta locul de unde izvorăşte râul.

— Dacă doar cercetăm râul, de ce trebuie să ne înarmăm? am întrebat.

Tore a pufnit dispreţuitor.

— Acesta este teritoriul duşmanului, mi-a spus. Nu ştim peste ce vom da. Numai proştii pleacă pe un drum necunoscut fără să se pregătească pentru cine sau ce îi aşteaptă la următoarea cotitură.

Pescăruşul a ocolit coasta. Cu puţin timp înainte de prânz, malul a început să se unduiască spre est. Hastein a făcut semn *Lupului de Mare* să ni se alăture. Când corabia s-a aflat la distanţa potrivită, a strigat către căpitanul acesteia, Svein:

— Porneşte spre restul flotei! Anunţă-l pe Ragnar că am ajuns la golf şi că ar trebui să ne caute printre insulele din nordul estuarului. Voi găsi un loc unde să campăm şi să ţinem un consiliu. Începe mâine!

Am continuat călătoria, iar plajele lungi şi stâncile pe care le văzusem în ultimele zile au lăsat locul unor insule joase, mlăştinoase, presărate cu nenumărate fâşii de nisip. Chiar şi marea s-a schimbat, dobândind o culoare mocirloasă.

Hastein ne-a ordonat să coborâm vela şi să o prindem şi a făcut semn către *Şarpe* să procedeze la fel. Ne-am scos vâslele şi am înaintat încă şi mai încet. Un bărbat aflat la prora arunca din când în când o greutate, ca să verifice adâncimea apei şi să se asigure că nu ne izbim de sol. Hastein stătea lângă el şi, din când în când, îi făcea semn lui Torvald să cârmească în altă direcţie.

Deodată, Torvald şi-a dus mâna la ochi şi a privit în zare. Vâslind, am privit peste umăr, departe, dar nu am zărit nimic.

— Hastein! a strigat Torvald. O velă! În faţă, dincolo de timonă!

— Ridicaţi vâslele! a ordonat Hastein şi, în timp ce vasul se oprea încet, a alergat la pupa şi a păşit pe puntea ridicată, alături de Torvald. A rămas acolo pentru câteva clipe, cercetând marea, apoi a scuturat din cap: Nu o văd! Ai ochi ca de uliu.

Torvald a ridicat un braţ şi i-a arătat.

— Acolo, a spus. Este doar un punct alb, care se ridică din când în când deasupra orizontului.

Hastein a cercetat în direcţia indicată de Torvald. A privit în tăcere marea, mult timp, iar noi, membrii echipajului, am stat cu ochii pe el. În cele din urmă, a încuviinţat.

— Acum o zăresc, a zis. Este încă foarte departe, dar se apropie. Pentru că avem velele coborâte, echipajul acela nu va reuşi să ne zărească.

Şarpele a alunecat lângă corabia noastră. Stig, căpitanul, l-a strigat pe Hastein:

— Ce vezi?

— Este un vas cu pânze, a răspuns nobilul, arătându-i direcţia. A pornit pe mare dinspre gura râului.

Stig s-a întors şi a privit.

— Da, acum o văd. Pare fi o corabie destul de mare, dar se mişcă foarte încet. Un vas comercial, pun pariu, plin ochi. La dimensiunile astea, probabil că a coborât pe râu, dinspre Ruda.

— O atacăm sau o lăsăm să treacă? a întrebat imediat Torvald.

Hastein a tăcut preţ de câteva clipe, privind în direcţia vasului care se apropia.

— O atacăm, a răspuns în cele din urmă. Bărbaţii din ambele corăbii şi-au manifestat veselia în surdină. O vom vâna aşa cum lupii vânează căprioarele, a continuat, adresându-i-se lui Stig. Eu duc *Pescăruşul* cât mai în josul golfului, spre gura râului. Vom sta aproape de mal. Dacă

francul de la cârmă păstrează direcţia de acum, nu ne va vedea atunci când trecem. Voi staţi aici în aşteptare. Când corabia francilor se apropie, porniţi şi o interceptaţi. Dacă fuge pe mare, va depinde de voi să o prindeţi, dar nu cred că va face asta. Nu îi va lua mult căpitanului să-şi dea seama că sunteţi mai rapizi decât el. Dacă are cât de cât minte, se va întoarce şi va porni spre gura râului. Atunci îl vom prinde între noi. Hastein a ridicat vocea: Şi voi toţi, de pe ambele corăbii, ţineţi seama: dacă membrii echipajului comercial rezistă, fac asta cu preţul vieţii. Dar nimeni să nu omoare căpetenia francilor. El cunoaşte râul şi vom avea nevoie de un pilot care să ne ghideze în zilele următoare.

Am apucat vâslele şi am pornit. Torvald ne cârmea aproape de insulele joase de lângă mal, stând cu ochii pe bărbatul care măsura adâncimea apei. Cu pânzele coborâte, *Pescăruşul* se lăsase atât de mult în jos, încât doar catargul şi capul dragonului se ridicau deasupra valurilor. De la distanţă, chiar trebuie să fi semănat cu un dragon care înoată în apropierea ţărmului, în căutare de pradă.

— Cât de departe înspre gura râului ar trebui să ducem *Pescăruşul?* a întrebat Torvald.

— Mai e de mers, a răspuns Hastein. Cu cât ne apropiem mai mult înainte să întindem capcana, cu atât va fi spaţiul mai îngust, iar francii vor avea mai puţin loc de manevră.

O vreme, am vâslit în tăcere. Muream de curiozitate să ştiu ce se întâmplă. Se pare că şi Tore era curios, aşa că, într-un final, a întrebat:

— Stăpâne Hastein, unde este vasul francilor? Poţi vedea *Şarpele?*

— Vasul comercial are încă pânzele ridicate, i-a răspuns Hastein. Nu văd *Şarpele*. Nu, aşteaptă! Uite-l!

Hastein l-a privit în tăcere o vreme, apoi a vorbit iar:

— Căpitanul franc l-a văzut. Strânge velele şi se apropie. Ridicaţi vâslele! a strigat apoi. Odihniţi-vă puţin, fraţilor, cât timp francul se întoarce şi o ia spre noi. Am străbătut drum lung. Capcana e pusă.

În afară de Hastein şi Torvald, *Pescăruşul* avea la bord treizeci şi nouă de oameni, cu nouă războinici mai mult decât era nevoie pentru cele cincisprezece perechi de vâsle. Hastein a ordonat ca doi dintre membrii de rezervă ai echipajului să ne înlocuiască pe Tore şi pe mine. Aceştia îşi puseseră deja coifurile şi îşi luaseră săbiile şi nu păreau mulţumiţi.

— Tore, Halfdan, aduceţi-vă arcurile şi veniţi cu mine la prora, ne-a spus Hastein.

Restul războinicilor de rezervă se aflau deja acolo şi scoteau colaci de funie groasă dintr-o mică zonă de depozitare de sub platforma ridicată, pe care îi legau de ancore cu patru gheare. Doi dintre bărbaţi au dus una dintre funii în spate şi au fixat-o de baza catargului. Ceilalţi trei au rămas la prora, cu Hastein.

— Când agăţăm vasul francilor, i-a instruit Hastein, voi veţi urca la bord împreună cu mine, în timp ce Tore şi Halfdan ne vor acoperi cu arcurile. Ţineţi minte cu toţii, îl vreau pe căpitan viu. Hastein a păşit pe puntea prorei, a verificat poziţia vasului comercial şi apoi i-a făcut semn lui Torvald. Torvald, întoarce vasul! a strigat el. Du-ne în golf. E timpul să ne facem apariţia şi să le arătăm francilor că le-a venit sfârşitul.

— La ordinul meu! a urlat Torvald. Vâslele de la timonă, înapoi, vâslele de la babord, trageţi! Pregătiţi! Vâsliţi, vâsliţi, vâsliţi… Încet, *Pescăruşul* s-a rotit pe loc, până când prora a ajuns în dreptul gurii golfului. Pregătiţi! a strigat Torvald, iar bărbaţii şi-au ridicat vâslele deasupra apei. Pregătiţi! a strigat din nou. Trageţi!

Cu toţii ca unul, oamenii şi-au vârât vâslele în apă, apoi s-au lăsat pe spate, aşezaţi pe cufere, şi au tras cu putere. *Pescăruşul* a pornit înainte, la început nesigur, apoi

prinzând viteză cu fiecare lovitură de vâslă şi apropiindu-se de nava comercială.

Privind de la prora, am zărit *Şarpele* urmând vasul francilor, cu vâslele lucind în zare. Bondocul vas al neguţătorilor părea încet şi greoi, în comparaţie cu cei doi urmăritori care spintecau marea şi înaintau spre el.

Tore, care stătea lângă mine la prora, a arătat înspre vasul comercial.

— Priviţi vela, a spus. Îşi schimbă cursul. Ce face căpitanul franc?

Răspunsul a venit o clipă mai târziu, când vasul, spre care înaintasem frontal, a virat şi a pornit drept spre noi.

— Tunete şi fulgere! a exclamat Hastein. Are un căpitan viteaz. Vrea să ne dărâme dacă nu îi facem loc.

Totuşi, luând-o spre noi, vasul a pornit şi contra vântului. A început să piardă viteză, iar *Şarpele* venea cu repeziciune în urma lui. Săgeţile aruncate dinspre *Şarpe* au descris o curbă în aer şi s-au îndreptat spre vasul francilor. Am văzut câteva nimerind în apă, dar altele au căzut peste ţintă. Distanţa era prea mare şi fuseseră trase de pe o punte mişcătoare, dar probabil i-au făcut pe franci să se adăpostească, pentru că un colţ al velei începuse să fluture şi nimeni nu s-a mişcat să o pună la loc.

Vasul comercial era încă pornit în direcţia noastră şi se apropia rapid, dar acum era clar că *Şarpele* avea să îl ajungă din urmă. Căpitanul franc era singur pe punte şi stătea pe vine, ca să se ferească, ţinând o mână pe timonă şi o alta pe un scut.

Şarpele a trecut pe lângă vasul comercial. Când a ajuns lângă prora acestuia, doi războinici au aruncat nişte ancore cu patru gheare. Cârligele de fier au zornăit pe punte, chiar în faţa căpitanului franc, iar războinicii care le aruncaseră s-au sprijinit de marginea *Şarpelui* şi au tras de funii, agăţând cârligele de marginea vasului. Prora *Şarpelui* s-a înclinat spre el.

Căpitanul francilor s-a aplecat în faţă şi a fluturat o secure, tăind una dintre sfori. Două săgeţi au ţâşnit de pe *Şarpe* şi s-au înfipt în marginea vasului comercial, chiar lângă cea de-a doua ancoră, făcându-l pe franc să se repeadă la proră, ca să se ascundă.

Un războinic s-a urcat pe vârful prorei *Şarpelui* şi s-a balansat acolo, aşteptând să sară, sprijinindu-se doar cu o mână de capul dragonului, în timp ce alţii din spatele lui trăgeau de funia rămasă, apropiind tot mai mult cele două corăbii. Vâslaşii de pe *Şarpele* trăseseră deja de vâsle, ca să se asigure că nu vor fi strivite între nave, iar greutatea începea să tragă în jos vasul comercial, încetinindu-l încă şi mai mult.

Eram foarte aproape acum.

— Ridicaţi vâslele! a strigat Hastein. Şi trăgeţi-le înăuntru!

Torvald a săltat fusul cârmei, balansându-ne, astfel că am trecut pe lângă babordul vasului comercial, care se înălţa deasupra punţii joase a *Pescăruşului*. Când am trecut pe lângă vasul francilor, trei ancore cu gheare, două aruncate de la prora şi una din mijlocul navei, au zburat cu boltă şi au agăţat-o.

Vasul duşmanilor era acum captiv din ambele părţi. La bordul *Pescăruşului,* bărbaţii şi-au lăsat vâslele să cadă cu zgomot pe punte şi au apucat funiile cu ancore, lipind vasul nostru de cel inamic. Hastein şi-a agăţat scutul pe spate şi a urcat pe fila de bordaj din vârful *Pescăruşului*, a apucat marginea vasului comercial şi s-a urcat la bordul acestuia. Ceilalţi doi războinici de la prora noastră au făcut la fel, în timp ce Tore şi cu mine am privit copastia vasului francilor, cu săgeţile pregătite în arcuri.

Deodată, un navigator franc s-a ridicat deasupra balustradei, a fluturat un par şi l-a izbit cu putere în faţă pe războinicul care se urca în stânga lui Hastein, lăsându-l să cadă fără cunoştinţă pe puntea *Pescăruşului*. Am tras

de arc, dar, înainte să ţintesc, Tore a înfipt o săgeată în gura marinarului, care a dispărut din vedere.

Hastein a ajuns în vârful copastiei vasului comercial şi a escaladat-o. Şi-a pus scutul în faţă, a scos sabia şi s-a lăsat jos, pe puntea vasului franc. Cu el se mai afla un războinic, care a făcut la fel. Nu i-am mai văzut, dar am auzit strigăte de groază şi durere. După câteva clipe, urletele au încetat.

Trei războinici de pe *Şarpele*, unul dintre ei fiind căpitanul, Stig, se urcaseră deja la bordul vasului comercial, la pupa. L-au încolţit pe căpitanul franc şi s-au apropiat de el încet, cu scuturile în faţă. Bărbatul s-a lăsat în jos, în spatele propriului scut, privind peste marginea acestuia. În mâna dreaptă îşi ţinea securea pregătită.

Deodată, Stig şi războinicii lui s-au năpustit în faţă, izbindu-şi scuturile de el. Dându-se înapoi, francul a lovit cu securea, dar Stig a parat-o foarte uşor cu scutul. Războinicul de lângă el şi-a răsucit propria secure în mână şi l-a izbit pe franc în încheietura mâinii cu patul. Căpitanul francilor a urlat de durere şi a dat drumul armei. Stig şi-a ridicat sabia şi l-a lovit cu măciulia pe franc, doborându-l pe punte.

Alţi războinici de pe *Pescăruş* au urcat pe puntea vasului franc, dar acum era linişte. Lupta se încheiase deja.

Hastein şi-a făcut din nou apariţia, aplecându-se peste margine.

— Halfdan! a strigat el gâfâind. Urcă aici! Vreau să-i pun întrebări căpitanului francilor şi am nevoie să traduci!

— Hai, a spus Tore, întinzând mâna. Dă-mi mie arcul şi tolba cu săgeţi. Nu vei avea nevoie de ele acum.

— Îţi mulţumesc, i-am spus, înmânându-i-le.

Când m-am întors şi am început să urc la bordul vasului francilor, Tore a adăugat:

— Adu-mi săgeata, dacă tot te duci acolo.

Când mi-am urcat picioarele peste marginea corăbiei francilor, am privit în jos. Bărbatul pe care îl ţintise Tore

era întins pe puntea principală, dedesubtul meu. Trupurile altor şapte marinari zăceau în jurul lui. Puntea era pătată de sângele care curgea din rănile lor numeroase. M-am lăsat cu grijă pe punte şi am păşit printre pârâiaşele roşii care se răspândeau tot mai mult cu fiecare legănare a vasului.

Bărbatul pe care îl ucisese Tore era întins pe spate, cu capătul şi penele săgeţii ieşindu-i din gură. Săgeata intrase de jos în sus şi îi străpunsese craniul. Am apucat-o chiar sub pene şi am încercat s-o smucesc. Nu s-a clintit din loc.

Mi-aş fi dorit ca Tore să vină şi să-şi recupereze singur săgeata. Ar fi trebuit să-i spun să facă asta, dar acum era prea târziu. Se aştepta să i-o aduc. Nu voiam să creadă că mă tem de sânge şi de moarte.

Ochii bărbatului ucis erau deschişi. Aveam impresia că vede tot ce fac. Pentru o clipă, m-am gândit să rup săgeata şi să-i spun lui Tore că nu merita recuperată, dar nu voiam să-mi mânjesc onoarea cu o minciună. Am pus un picior pe fruntea mortului, acoperindu-i ochii, şi, privind în altă parte, am tras cu putere. Cu un sunet ca de ventuză, săgeata s-a eliberat.

M-am urcat pe puntea ridicată a pupei – mult mai înaltă şi mai mare decât cea de pe *Pescăruşul*— unde mă aştepta Hastein. Cineva aruncase o găleată cu apă peste faţa căpitanului franc, ca să-l trezească. Era sprijinit de marginea vasului, cu picioarele întinse în faţă. Îşi ţinea capul în mâini şi gemea. Un pârâiaş subţire de sânge îi curgea pe faţă, iar părul îi era încleiat acolo unde îl lovise Stig.

— Spune-i, mă instrui Hastein, numele meu şi că sunt un nobil danez.

M-am adresat căpitanului în latină:

— *Numele bărbatului care îţi vorbeşte este Hastein. Este o mare căpetenie printre danezi. Tu eşti prizonierul lui acum.*

Francul a ridicat privirea când m-a auzit vorbind. A privit săgeata din mâna mea, îngrozit. Sângele care curgea din săgeată formase o pată pe punte.

— Unde este echipajul meu? a întrebat el, adresându-i-se lui Hastein pe limba noastră. I-aţi omorât pe toţi?

— Au ales să se lupte în loc să se predea, a răspuns Hastein. Nu a fost deloc o alegere înţeleaptă. I-a costat viaţa.

La cuvintele lui Hastein, m-am gândit la puntea plină de sânge de pe care tocmai urcasem. Oamenii morţi erau nişte simpli marinari. Nici unul nu avea armură sau măcar scut. Nu văzusem arme adevărate acolo, doar un par, un harpon cu mânerul lung şi câteva cuţite. Aceşti oameni nu avuseseră nici o şansă în faţa războinicilor cu experienţă, cu scuturi, armuri şi săbii. M-am întrebat dacă Hastein le dăduse cu adevărat ocazia să se predea. Dacă le-ar fi vorbit, am îndoieli că ei ar fi priceput.

Următoarea întrebare a lui Hastein a părut să-mi confirme suspiciunile.

— Cum se face că vorbeşti limba nordicilor? l-a întrebat Hastein pe căpitan. Puţini franci cunosc limba noastră şi, cu toate acestea, tu o vorbeşti bine.

— Îmi câştig viaţa din comerţ, a explicat francul. În anii trecuţi, am venit adesea cu mărfuri prin ţinuturile voastre. Nu sunt un duşman al danezilor. Nu ai avut nici un motiv să-mi ataci vasul şi să-mi omori echipajul. Nobil sau nu, eşti doar un pirat ordinar. Spre sfârşitul discursului, vocea francului a început să tremure şi lacrimile i-au udat obrajii. Unii dintre oameni au navigat împreună cu mine mai bine de zece ani, a adăugat.

— Cum te cheamă? l-a întrebat Hastein.

— Wulf, a răspuns francul.

Hastein s-a lăsat pe vine, lângă el.

— Îmi pare rău că te întristează pierderea oamenilor tăi, i-a spus căpitanului. Şi eu am simţit durerea unor asemenea pierderi. Nu este nici o ruşine în lacrimile tale.

Dar spui că nu-mi eşti duşman. Aici greşeşti. Eşti franc, iar eu sunt danez. Regii tăi au luptat împotriva oamenilor mei în trecut. Ei ne-au transformat în duşmanii lor. Este nenorocul tău că au făcut asta. Nu îi condamna pe danezi pentru că nu uită nelegiuirile care li s-au făcut cândva.

— Nu eu am ales ca francii să pornească la război împotriva danezilor în trecut, a răspuns Wulf.

— Nu, a căzut de acord Hastein. Nu a fost alegerea ta. Iar acum danezii întorc războiul asupra francilor şi nici aceasta nu este alegerea ta. Este soarta ta însă şi soarta tuturor francilor care se ivesc în calea noastră. Nu poţi scăpa de asta.

Hastein s-a ridicat din nou.

— Vii dinspre Ruda?

— Da, a confirmat Wulf, dând din cap. Acolo trăiesc. Deşi acum mă tem că nu voi mai vedea niciodată locul acela.

Hastein a zâmbit. Era un zâmbet rece, tăios.

— Cred că vei mai vedea Ruda, a zis. Destul de curând.

În noaptea aceea, ne-am instalat tabăra pe o insulă lungă de lângă gura râului. Încărcătura de pe vasul francului includea butoaie cu vin, pe care Hastein le-a împărţit flotei. În timp ce războinicii din armata noastră beau ca să sărbătorească sfârşitul lungii călătorii spre sud, căpeteniile – Ragnar, Hastein şi Ivar – s-au întâlnit în consiliu, în jurul unui foc pe care Cullain îl aprinsese în faţa cortului lui Hastein. Echipajul *Pescăruşului* s-a adunat pe ţărm, în jurul lor, bând, râzând şi bucurându-se că simte din nou pământul sub picioare. Eu m-am apropiat de cortul lui Hastein, ca să ascult ce se discuta în consiliu. Era prima mea experienţă de război. Voiam să ştiu ce se plănuia.

— Am avut parte de o călătorie lungă până în acest punct, a spus Ragnar. Dar zeii ne-au zâmbit. Vremea a fost bună şi nu am pierdut nici un vas. Sper că Bjorn va avea şi

el o călătorie bună atunci când porneşte cu restul corăbiilor în urma noastră.

— Da, a încuviinţat Ivar. Se sprijinea într-un cot, stătea cu picioarele întinse şi bea vin dintr-o cupă de argint. Dacă mergem prea mult în susul râului, departe de siguranţa mării, vom avea nevoie de fiecare războinic promis şi ne vom dori încă mai mulţi. Şi-a golit cupa şi a întins-o în direcţia lui Cullain: Mai pune-mi vin.

— Ivar are dreptate, a spus Hastein. Le va lua ceva timp francilor să-şi grupeze forţele. Dar, odată ce-o vor face, trebuie să avem mare grijă, căci armatele lor se pot mişca rapid, iar luptătorii le sunt foarte vajnici. Am mai luptat cu ei. În plus, cu siguranţă că vor fi mai numeroşi decât noi.

— Trebuie să ne mişcăm şi noi cu repeziciune, a spus Ivar. Înainte ca francii să aibă timp să reacţioneze în faţa prezenţei noastre. Mâine, oamenii noştri trebuie să se răspândească prin ţinut, de ambele părţi ale râului, şi să caute cai. Călare, pot ataca rapid şi pot pătrunde adânc în ţinuturile francilor. Cu ceva noroc, putem să-i nimicim şi să plecăm înainte ca armata lor să aibă timp de reacţie.

Ragnar a scuturat din cap.

— Nu am venit de atât de departe şi cu atâta forţă doar ca să jefuim câteva sate şi mănăstiri şi apoi să ne retragem. Oamenii noştri se aşteaptă la prăzi considerabile şi-i vom lăsa să le aibă. Altminteri, ne va fi greu să-i controlăm. Dar am venit aici pentru mai mult de atât. Am venit să pornim războiul contra francilor. Puterea lor scade, în timp ce a noastră creşte. Trebuie să folosim această oportunitate cât timp duşmanii noştri nu sunt organizaţi, ca să le dăm o lovitură puternică. Ne-am dezonora eşuând de teama a ceea ce ar putea face francii.

Simţeam că Ragnar are dreptate. Nu ne aflam aici doar pentru a jefui, ci şi pentru a ne proteja propriul ţinut. Cu siguranţă Hastein era de acord. Doar el ne spusese asta, în noaptea de după consiliul regelui.

— Ne aflăm în inima ţinutului francilor, a argumentat Ivar. Atunci când vor porni împotriva noastră, vă aşteptaţi să rezistaţi şi să luptaţi împotriva unei puteri mult mai mari? Şi, dacă navigăm prea departe în susul râului, ar putea încerca să ne blocheze drumul înapoi, făcându-ne imposibilă retragerea. Este un risc pe care cred că nu merită să ni-l asumăm.

— Poate că există o cale de a micşora riscul, a sugerat Hastein. Avem nevoie de o bază pentru armata noastră. O bază destul de puternică încât francii să ezite să ne atace, dacă este apărată de o armată atât de mare ca a noastră. Cu o asemenea bază ne putem proteja corăbiile şi putem aştepta ca francii să facă o greşeală. Aflaţi în siguranţă, putem să-i determinăm pe franci să joace după cum dictăm noi. Dar, fără ea, vom fi forţaţi doar să reacţionăm la acţiunile armatei lor. Va fi ca şi cum am juca hnefatafl. Cel care doar reacţionează la mişcările duşmanului de obicei pierde.

— Ăsta nu este henfatafl. Nu ne jucăm cu piesele pe o tablă, a spus Ivar. Mutăm vase şi oameni într-un ţinut îndepărtat şi ciudat. Ne aflăm în Francia. Unde am putea găsi o bază atât de puternică?

— În Ruda, a răspuns Hastein.

8. Ruda

— Trebuie să fii nebun! exclamă Wulf. Nu mi-aş trăda niciodată oamenii!

— Nu te gândi la asta ca la o trădare a oamenilor tăi, îi spuse Hastein. Poţi salva multe vieţi.

— Să salvez vieţi? Ajutându-vă să puneţi mâna pe oraş? Mă credeţi prost?

Când Ragnar şi Ivar plecaseră spre vasele lor, Hastein, care mă văzuse stând alături, mă trimisese să-l aduc pe Wulf de la bordul *Pescăruşului*, unde era ţinut legat şi sub strictă supraveghere. Francul era vlăguit. Avea părul năclăit de sânge, iar faţa îi era palidă deasupra bărbii albe, scurte.

— Vom lua Ruda cu sau fără ajutorul tău, îi spuse Hastein. Deşi, fără tine, va fi o luptă grea şi probabil vom pierde o mulţime de războinici.

— Nu-mi pasă dacă mor războinicii tăi, spuse Wulf. Sper să moară.

— Nu mă aştept să-ţi pese de viaţa oamenilor mei. Dar, dacă îşi pierd mulţi camarazi, războinicii mei se înfurie. Dorinţa lor de sânge şi de răzbunare va fi mare şi îşi vor vărsa mânia asupra oamenilor din oraşul tău. Te-ai aflat în Ruda acum patru ani, când oraşul a fost cotropit?

— Nu, eram plecat, spuse Wulf.

— Eu am fost acolo, îi spuse Hastein. Eu am fost cel care i-a condus pe războinicii care au atacat oraşul. Când am reuşit să intrăm în cele din urmă, mulţi dintre oamenii noştri muriseră şi încă şi mai mulţi erau grav răniţi. Inimile noastre s-au umplut de furie şi de dorinţă de răzbunare. Mulţi oameni din Ruda au murit în acea zi, deşi nu ar fi trebuit. Aşa este războiul. Oraşele care rezistă asediului plătesc un preţ mare atunci când sunt, în sfârşit, învinse.

— Un preţ mare? întrebă Wulf indignat. Pentru tine, astea sunt doar cuvinte. Ce ştii tu despre preţul pe care l-a plătit Ruda? Când oamenii tăi au atacat oraşul, fratele meu a fost ucis în timp ce încerca să-şi protejeze soţia. Doi dintre războinicii voştri au violat-o. L-au tăiat în bucăţi atunci când a încercat să-i oprească.

Hastein ridică din umeri.

— Este exact cum îţi spun. Dacă luptătorii noştri suferă pierderi masive atunci când asediem oraşul, se vor înfuria şi vor căuta vărsare de sânge. Dacă se întâmplă acest lucru, nu vor putea fi controlaţi nici de mine, nici de altcineva. Cucerirea oraşului nu este o ipoteză. Chiar *vom cuceri* şi chiar v*om prăda* Ruda. Eşti un prost dacă îţi închipui lucrurile altcumva. Dar soarta oamenilor din Ruda se află în mâinile tale. Ajută-ne să luăm oraşul rapid şi cu puţine pierderi de vieţi omeneşti. Poate că cei din Ruda îşi vor pierde averile, dar măcar îşi vor păstra vieţile.

Îmi era milă de Wulf. Nobilul îl punea în faţa unei alegeri dificile. Am privit chipul lui Hastein, de parcă aş fi încercat să citesc gândurile ascunse în spatele ochilor săi albaştri. M-a întâmpinat o privire rece, neclintită. Hastein a rămas tăcut şi i-a dat timp de gândire. În cele din urmă, Wulf a privit în zare şi a scos un oftat puternic.

— Trebuie să garantezi siguranţa familiei mele, a spus el. Nu trebuie să păţească nimic. Şi dacă oamenii află rolul meu în toată povestea asta, va însemna că sunt mort de îndată ce părăseşti oraşul.

— S-a făcut, a fost de acord Hastein.

A arătat înspre mine, apoi înspre Tore, care tocmai se apropiase.

— Când intrăm în oraş, aceşti doi războinici te vor urma la tine acasă şi o vor proteja împotriva oricărui atac. Vor rămâne acolo cât timp vom ţine Ruda sub asediu. Tu îi vei hrăni şi îi vei adăposti. În schimb, ei îi vor opri pe ceilalţi să atenteze la siguranţa familiei tale.

Tore părea indignat. La fel şi Wulf. A arătat înspre mine:

— Nu vreau ca omul ăsta să locuiască în casa mea, a protestat el. L-a ucis pe secundul meu. Alain era ca un fiu pentru mine.

Am scuturat din cap.

— Nu am omorât nici un om de pe vasul tău, i-am spus.

— Minţi, m-a acuzat. Te-am văzut ţinând blestemata aia de săgeată în mână şi l-am văzut pe Alain căzând, străpuns cu ea.

— Nu am tras eu acea săgeată. Doar am recuperat-o. Săgeţile sunt prea valoroase.

— Este adevărat, a intervenit Tore. Mă aflam lângă el pe puntea vasului nostru în timpul luptei. Nu el ţi-a omorât omul.

Tore şi cu mine ne-am privit scurt, apoi ne-am întors spre Wulf. Era mai bine să nu îi spunem că Tore fusese cel care îl omorâse pe Alain.

— Ţi-i ofer pe aceşti bărbaţi ca să-ţi păzească familia, i-a spus Hastein lui Wulf. Nu pe alţii. Nu decizi tu cum să le ordon oamenilor mei. Dacă nu doreşti ajutorul lor, protejează-o singur.

— Sunteţi nişte diavoli păgâni, cu toţii, a murmurat Wulf. Dumnezeu să vă pedepsească pentru păcatele voastre împotriva bunilor creştini.

— Cheamă-ţi dumnezeul, dacă vrei, a spus Hastein. Nu ne temem de el. Şi nu cred că te va salva, după cum nu îţi va salva nici familia. Numai noi putem face asta, pentru că noi deţinem puterea acum. Dă-mi un răspuns. Ne ajuţi sau nu?

— Ce vreţi să fac? a întrebat Wulf.

Ca să mergem în susul râului, trebuia să vâslim cu putere. Călătoria noastră a fost încetinită încă şi mai mult de ritmul vasului capturat, pe care Hastein insistase să-l luăm, considerându-l crucial pentru planul său. Nefericit

denumit *Rândunica*, avea traversa de punte lată şi, cu doar două perechi de vâsle, era clar că nu fusese construit pentru deplasarea rapidă. Torvald îi spusese lui Wulf că ar fi trebuit să-şi numească vasul *Broasca Ţestoasă.*

— Insulţi numele rândunelelor cu putina asta grasă şi greoaie pe care o numeşti corabie, remarcase el. Rândunelele sunt păsări graţioase şi iuţi.

Avansând lent în amonte, am avut în dese rânduri ocazia să atacăm satele, iar numărul cailor noştri a crescut considerabil.

Echipajul *Pescăruşului* nu a luat parte la aceste atacuri, spre nemulţumirea oamenilor săi. În călătoria în susul râului, Ragnar l-a pus pe Hastein să conducă vasul de negoţ capturat, de vreme ce el insistase să-l ia. Zece membri ai echipajului *Pescăruşului*, printre care Torvald, Tore şi cu mine, au fost desemnaţi de Hastein să fie echipajul pentru vasul comercial, împreună cu Wulf. De restul oamenilor *Pescăruşului* era nevoie pentru a vâsli.

Torvald a fost cel care s-a plâns cel mai mult din pricina acestei însărcinări. Tânjise să conducă atacul asupra unei mănăstiri a francilor de la jumătatea drumului dintre mare şi Ruda.

— Am atacat mănăstirea acum patru ani, mi-a spus. A fost o acţiune foarte profitabilă. Înalţii prelaţi ai Hristosului Alb ne-au plătit douăzeci şi şase de livre de argint ca să eliberăm preoţii capturaţi acolo şi încă şase livre ca să nu dăm foc mănăstirii. De-abia aşteptam să atac din nou.

Hastein nu a fost deloc mişcat de dorinţele lui Torvald.

— Vei cârmi această corabie în susul râului, având un avans de o jumătate de zi faţă de flota noastră, i-a spus. Dacă vreun franc anunţă în Ruda că a văzut-o, vreau să pară că nu are nici o legătură cu forţele noastre. Ai răbdare. Îţi vei primi recompensa în Ruda. Echipajul nostru va fi primul care va intra în oraş, aşa că vei fi primul care-şi ia partea de pradă.

Într-un sfârşit, Wulf l-a anunţat pe Torvald că ne aflam la mai puţin de o jumătate de zi de Ruda. Ne-am apropiat de malul râului, iar Torvald a trimis un bărbat în aval, într-o bărcuţă, ca să anunţe flota.

Câteva ore mai târziu, un grup mare de războinici s-a apropiat, condus de Hastein şi de Ivar. Apoi Ivar a trimis cercetaşi ca să studieze împrejurimile şi să se asigure că nici un franc nu se afla prin preajmă ca să avertizeze Ruda. Ceilalţi au pornit călare spre locul în care fusese ancorată *Rândunica*.

Hastein şi alţi zece războinici au descălecat şi s-au căţărat la bord. Hastein s-a întors şi a strigat înspre Ivar, al cărui cal bălţat mânca din iarba grasă de pe malul apei în timp ce stăpânul lui privea pregătirile noastre.

— Nu îţi duce oamenii aproape de oraş înainte de lăsarea întunericului, i-a spus Hastein. Nu vreau ca francii să-şi dea seama cât de aproape se află armata noastră. Dacă reuşim să capturăm poarta oraşului, vom arunca o săgeată aprinsă spre cer. Când vezi acest semnal, trebuie să veniţi ca vântul. Vom fi prea puţini şi nu vom rezista.

— Vom veni, a spus Ivar.

A ridicat un corn pe care îl ţinea agăţat de umăr. Fusese lustruit şi împodobit cu argint la margine şi la gură.

— Când auzi cornul acesta sunând, vei şti că suntem aproape.

Oamenii noştri au vâslit toţi cu rândul, la bordul *Rândunicii.*

— Nu vreau să vâslească nimeni până oboseşte, ne-a spus Hastein. Cu toţii vom avea nevoie de forţă în lupta care ne aşteaptă.

Întunericul învăluise râul de multă vreme, încetinindu-ne încă şi mai mult progresul. Deodată, am văzut primele lumini care marcau prezenţa oraşului. Păreau să plutească deasupra apei, ca şi cum Ruda ar fi

fost construit deasupra unei stânci. Mi-am spus părerea, făcându-l pe Wulf să râdă cu putere.

— Da, sunt stânci la Ruda, a spus el. Dar au fost construite de oameni. Ruda este înconjurat de ziduri înalte de piatră, cât doi oameni aşezaţi unul pe umerii celuilalt. Acele lumini pe care le vezi, deasupra nivelului râului, sunt torţele purtate de paznicii care patrulează pe zidurile oraşului.

Hastein ne spusese că Ruda era protejat de ziduri puternice, dar nu mă aşteptasem la nimic de felul acesta. Hedeby, cel mai mare oraş din întregul ţinut danez, avea doar un şanţ şi un zid din pământ acoperit cu palisade din lemn. Construcţia unor ziduri masive din piatră de jur împrejurul oraşului părea o lucrare supraomenească.

— Cum au construit oamenii din Ruda asemenea ziduri? l-am întrebat pe Wulf.

— Nu le-au construit ei, a răspuns. Zidurile au fost ridicate cu mult timp în urmă, de romani, cei care au stăpânit cândva aceste ţinuturi.

Eram mulţumit că ne luptam doar cu francii, nu şi cu romanii. Mă întrebam ce se întâmplase cu ei. Speram că nu francii fuseseră cei care îi alungaseră de pe aceste pământuri.

Când ne-am apropiat de oraş, opt dintre noi, inclusiv eu, Tore şi Odd, ne-am pregătit. Ne-am ascuns armurile sub tunici simple, uzate, luate de pe la fermele şi satele pe care le atacasem, şi ne-am vârât coifurile în saci. Pe puntea prorei am făcut o targă din patru scuturi aşezate peste două suliţe şi am acoperit şi fixat totul cu pelerine. Ne-am aşezat armele în vârf şi le-am acoperit cu o altă pelerină. M-am întins pe targă, jucând rolul unui membru al echipajului care, fiind rănit, trebuie transportat la ţărm – rol pe care îl câştigasem pentru că eram cel mai uşor dintre noi. Doar Hastein avea mai mult decât un cuţit asupra lui – îşi vârâse sabia şi teaca pe un crac al pantalonilor şi îşi ascunsese mânerul sabiei sub tunică.

Ceilalţi războinici de la bordul *Rândunicii* se lăsaseră pe vine, ascunzându-se în umbrele de pe puntea centrală, şi se acoperiseră cu pelerinele pentru a ascunde orice sclipire a armelor sau a armurilor. Unii s-au strecurat sub prora şi pupa, în spaţiile în care fusese stocat vinul lui Wulf înainte să-l bem noi.

— Nu uita, i-a spus Hastein lui Torvald, pe care îl pusese să conducă oamenii rămaşi la bord. Când îmi auzi chemarea, aduci coifurile şi restul scuturilor. Vom avea nevoie de ele.

Când vasul a trecut pe lângă marginea terenului defrişat care înconjura oraşul, am auzit strigăte de pe ziduri şi am văzut torţe pornind spre turnul care forma colţul de apărare din aval. La lumina focurilor, de-abia am reuşit să zăresc un debarcader de-a lungul malului, sub ziduri. De mal fuseseră sprijiniţi buşteni şi stâlpi înguşti, iar din loc în loc se vedeau vase şi bărci andocate.

Wulf a cârmit vasul către un stâlp liber, în faţa porţii de lemn din centrul zidului. Torţele de deasupra ne urmăreau şi se mişcau de-a lungul peretelui masiv, până când s-au oprit în mănunchi deasupra porţii. Când ne-am apropiat de ponton, am văzut sclipirea suliţelor şi a coifurilor. O voce dinspre zid a strigat într-o latină cu accent puternic:

— *Cu ce vas aţi venit? Cine e acolo?*

— *E Rândunica, a răspuns Wulf. Sunt eu, Wulf.*

O voce diferită a vorbit de data aceasta dinspre grupul de paznici de pe zid.

— *Wulf, tu eşti? Sunt eu, Otto!*

— Este un prieten de-al meu, i-a murmurat discret lui Hastein.

Apoi a strigat spre zid:

— *Otto? Da, eu sunt!*

— *Cum se face că te-ai întors aici acum, în miezul nopţii?*

Wulf nu a răspuns imediat, căci se concentra să întoarcă *Rândunica* spre mal, lăsând curentul lent să o

conducă până la chei. În acest timp, vâslaşii îşi scoteau vâslele. S-a urcat pe margine şi a legat o funie de la pupa de un stâlp, în timp ce Tore proceda la fel la prora.

De îndată ce vasul a fost asigurat, Wulf a rămas tăcut pe digul îngust, cu mâinile în şolduri, privind poarta şi gardienii de pe zidul de deasupra. Brusc, a început să meargă în direcţia malului. M-am întrebat dacă are de gând să fugă la poartă şi să-i avertizeze pe franci de prezenţa noastră. Pesemne acelaşi gând trecuse şi prin mintea lui Hastein, pentru că a păşit pe marginea vasului şi i-a şoptit lui Wulf când a trecut pe lângă el:

— Nu mai înainta. Nu poţi fugi mai repede decât suliţa mea.

Wulf a mai făcut câţiva paşi. M-am gândit că este dispus să rişte, dar, în cele din urmă, s-a oprit mai încolo de prora şi a strigat către francii care priveau de pe ziduri:

— N-am mai ajuns la Dorestad! Marea era plină cu nordici. Doar prin voia Domnului am reuşit să-i vedem înainte să ne vadă ei şi am reuşit să scăpăm şi să ne adăpostim pe râu.

— Nordicii se află pe râu acum, a răspuns Otto. *Vasele lor au fost văzute nu departe de aici. Cum se face că nu te-au ajuns din urmă?*

— Graţia divină, a spus Wulf. *Cu siguranţă că El ne-a protejat şi ne-a ascuns privirii lor. Chiar şi aşa, au fost pe-aproape. Chiar astăzi, la apusul soarelui, unul dintre vasele nordicilor ne-a zărit şi a pornit pe urmele noastre. Trei dintre oamenii noştri au fost nimeriţi de săgeţile lor. Cred că am scăpat doar pentru că piraţii se temeau să navigheze pe întuneric.*

Pentru a susţine vorbele lui Wulf, am scos un geamăt lung, fără vlagă.

Francul care ne luase primul la rost a vorbit iar:

— Va trebui să rămâneţi pe vas până în zori. Contele a dat ordine. Nici una dintre porţile oraşului nu va fi

deschisă între apusul soarelui şi răsărit cât timp nordicii sunt atât de aproape. Nu ştim cât de repede vor veni.

— Dacă sosesc în noaptea asta? întrebă Wulf. *Ştiu că nu pot fi foarte departe. Ne vor măcelări dacă ne găsesc aici. Trebuie să ne dai drumul înăuntru!*

Vedeam cum Otto, prietenul lui Wulf, se certa cu bărbatul care tocmai vorbise, dar erau prea departe ca să înţeleg ce spuneau. Wulf i-a strigat:

— Otto, te rog, ai milă de noi! Nu ne lăsa să murim aici, în faţa adăpostului. Ajută-ne! Lasă-ne să intrăm!

Am scos din nou un geamăt, de data aceasta unul ascuţit, încheind cu ceea ce credeam eu că ar fi plânsete care înmoaie inima oricui. Tore, care se urcase din nou la bordul *Rândunicii* după ce legase prora, a murmurat:

— Parcă ai fi o femeie în durerile facerii. Sper că nu te vei comporta în halul ăsta dacă vei fi rănit cu adevărat.

Santinela de pe zid se îmbunase.

— Bine, atunci. Intraţi! Dar grăbiţi-vă!

Hastein a urcat pe chei, alături de Wulf. Mergea niţel şchiop din pricina sabiei ascunse în pantaloni. Şi-a pus un braţ în jurul umerilor lui Wulf, ca şi cum ar fi fost rănit şi ar fi avut nevoie de ajutorul lui ca să ajungă până la poartă. Tore şi Odd au transportat cu grijă targa până la marginea vasului şi s-au aliniat pe chei, în spatele lui Hastein şi al lui Wulf. Noi cinci ne-am apropiat de poartă, iar cei trei rămaşi au urcat şi ei pe chei şi au pornit în urma noastră. Astfel, mica noastră armată de opt oameni începuse atacul asupra oraşului Ruda.

Când ne-am apropiat de zid, am văzut trei capete de franci, acoperite cu coifuri. Ne priveau de pe metereze. Doi ţineau torţe ca să ne lumineze drumul sau poate ca să vadă mai bine cine se apropia. Unul dintre franci a arătat înspre noi şi i-a spus ceva omului de lângă el. Acesta l-a chemat pe al treilea mai aproape şi ne-a arătat cu mâna. Eram sigur că ne pricepuseră vicleşugul. Nici unul dintre oamenii noştri nu vedea ce făceau santinelele, pentru că

toţi încercau să-şi ascundă feţele de franci. Voiam să-l avertizez pe Hastein, dar ne aflam prea aproape de zid acum şi nu aş fi putut vorbi fără să fiu auzit şi de franci.

Poarta, o singură uşă construită din buşteni groşi, era destul de lată încât să lase o trăsură mai mică să treacă. Cu un scrâşnet din balamale, se deschise. Un singur războinic franc ţinea o torţă întinsă spre noi. Un altul stătea în drum, ţinând neglijent o suliţă în mână.

Când francul care venise să ne întâmpine a vorbit, l-am recunoscut după voce ca fiind Otto.

— Wulf, unde este Alain? Nu îl văd. Şi cine este acesta? a întrebat el, arătând înspre Hastein. Nu l-am mai văzut niciodată.

Wulf a apucat mâneca lui Otto şi l-a zorit înapoi, prin poarta deschisă.

— Lasă-ne să intrăm rapid, a spus. Îţi explic totul când suntem în siguranţă. Alain este mort.

Wulf şi Otto au trecut prin poartă, urmaţi îndeaproape de Hastein, şi au intrat în tunelul scurt care trecea prin zidul masiv. Doar câţiva paşi mai erau de făcut şi aveam să fiu înăuntru şi eu, la adăpost de suliţele santinelelor de deasupra noastră.

Tore a intrat în pasaj ducând capătul din faţă al tărgii. Francul care stătea în drum s-a lipit de zid, ca să ne lase să trecem. Apoi Odd, care ducea capătul din spate al tărgii, s-a împiedicat de pragul din piatră al uşii, bălăbănindu-se. Targa s-a clătinat, aşa că eu am apucat înnebunit de marginea unui scut, încercând să nu mă las aruncat la pământ. Simţeam stiva de arme alunecând sub mine. O sabie şi o secure au căzut cu zgomot pe podeaua de piatră a tunelului, chiar în faţa gardianului franc.

Acesta le-a privit fără să înţeleagă.

— *Ce e asta*? a întrebat el.

Tore a dat drumul tărgii şi s-a întors spre franc. Apucându-l de umeri, l-a izbit cu putere de zidul tunelului, apoi l-a lovit în faţă cu cotul. Santinela a căzut în

genunchi, iar Tore l-a lipit cu faţa de piatră. Francul a încercat să se ridice în genunchi, dar Tore s-a urcat în spinarea lui, l-a apucat de cap cu amândouă mâinile şi i l-a răsucit. S-a auzit un sunet îngrozitor, iar francul a rămas nemişcat la pământ.

Când Tore a dat drumul tărgii, capetele celor două suliţe au atins podeaua de piatră, eliberând scuturile, dezmembrând platforma improvizată şi transformând-o într-un morman de haine, arme şi scuturi. M-am rostogolit pe o parte, apoi am început să-mi caut arcul şi tolba cu săgeţi.

Otto, care, împreună cu Wulf şi Hastein, ajunsese deja aproape de capătul tunelului, s-a întors şi a pornit în goană spre noi. Hastein şi-a scos sabia şi teaca din ascunzătoare, apoi a înfipt lama sabiei în spinarea lui Otto cu atâta forţă încât vârful i-a străpuns pieptul. Cu un strigăt înecat, francul muribund a căzut în genunchi.

— Este prietenul meu! a strigat Wulf.

— Ai spus că nimeni nu trebuie să cunoască rolul tău în toată afacerea asta, s-a răstit Hastein.

A pus un picior în spinarea lui Otto şi i-a împins trupul, recuperându-şi sabia.

Francii de pe zid strigau, întrebând ce se întâmplă. Ceilalţi oameni ai noştri au alergat prin tunel şi au început să-şi scoată armele din grămadă. Hastein a trecut pe lângă ei şi s-a oprit chiar la intrare.

— Torvald! a strigat el. La mine! Repede!

De pe zidul de deasupra noastră s-a auzit un corn, care a dat alarma oraşului adormit.

— *La arme, la arme!* a strigat o voce. *Nordicii atacă! Sunt la poarta râului!*

Am găsit arcul meu şi pe al lui Tore unul lângă altul. I l-am aruncat pe al lui, apoi mi-am pus tolba cu săgeţi pe umăr. Tore a trecut pe lângă mine şi a ridicat-o pe a sa din grămadă. Săgeata cu foc era înăuntru.

— Trebuie să îi semnalizez lui Ivar, a spus el şi a ridicat torţa pe care o scăpase Otto, căzută acum lângă trupul său inert.

În timp ce Tore alerga spre poarta deschisă, un franc a apărut în capătul tunelului. Şi-a tras braţul înapoi ca să arunce o suliţă înspre Hastein, care tocmai se lăsa pe vine ca să-şi ia scutul din grămada de arme.

— Ai grijă! am strigat.

Hastein a ridicat privirea, apoi s-a aruncat în faţă. Suliţa a trecut peste spinarea lui şi l-a nimerit pe războinicul din spatele lui în burtă. Bărbatul a scos un urlet şi a căzut peste Hastein.

Francul de la gura tunelului şi-a scos sabia şi s-a ascuns sub scut. O altă santinelă a apărut în spatele lui, cu o suliţă pregătită.

— Odd, Halfdan, scăpaţi de ei! a strigat Hastein, împingând trupul rănitului şi ridicându-se. Dacă ne ţin prinşi aici, în tunel, suntem condamnaţi la moarte!

Odd şi cu mine am pornit prin tunel unul lângă altul, scoţând săgeţi din tolbe şi aşezându-le în arcuri. Hastein venea în spatele nostru, urmat de ceilalţi oameni. Doar Tore rămăsese în spate. Stătea în genunchi, lângă poartă. Torţa arzândă se afla la picioarele lui, iar săgeata cu foc, acum aprinsă, era pregătită în arc.

Odd şi cu mine am tras. Cei doi franci, aflaţi la doar câţiva paşi, şi-au ridicat scuturile în faţă. L-am ţintit în picior pe bărbatul cu suliţa. Acesta a ţipat şi a căzut pe spate, strângând sabia. Odd a înfipt o a doua săgeată în gâtul lui. Celălalt franc a luat-o la sănătoasa. Urlând ca un lup, Hastein a trecut în fugă pe lângă mine, urmat de alţi doi războinici, iar francul s-a îndepărtat în goană.

M-am uitat la Tore. Ridicând privirea, bărbatul a ieşit cu grijă pe poartă, apoi s-a ascuns din nou la adăpostul tunelului. O suliţă s-a înfipt tremurând în pământ, în locul în care se aflase cu doar o clipă mai devreme. Mai încolo,

îi puteam vedea pe Torvald şi pe restul războinicilor noştri de pe *Rândunica* apropiindu-se în fugă.

— Odd, Halfdan! a strigat Tore. Curăţaţi zidul!

Odd şi cu mine am alergat afară din tunel, cu arcurile pregătite. În dreapta noastră se afla o scară de piatră care ducea prin interiorul zidului la meterezele de deasupra. Hastein urcase deja jumătate şi stătea deasupra trupului francului care fugise din tunel. Deasupra, pe bastion, mai rămăsese o singură santinelă. Se uita în jos, spre Hastein, ridicând o suliţă ca să o arunce. Odd şi cu mine am tras împreună, iar santinela s-a clătinat şi a căzut, cu două săgeţi înfipte în piept.

Odd a alergat înapoi la gura tunelului şi i-a făcut semn cu mâna lui Tore. O clipă mai târziu, săgeata de foc a pornit pe cerul nopţii.

Pentru moment, nu mai erau duşmani pe care să-i înfrângem, dar probabil aveau să-şi facă apariţia curând. Am scos tunicile care ne ascundeau armurile şi ne-am pregătit armele. Îmi vârâsem pumnalul şi securea în tolba de săgeţi şi am folosit răgazul ca să le transfer, prinzându-le de centură.

Torvald a ieşit tropăind din tunel, ducând un mănunchi de suliţe pe un umăr, urmat de ceilalţi războinici de pe *Pescăruşul* care se ascunseseră la bordul *Rândunicii*.

— Ai pierdut doar un om? l-a întrebat Torvald pe Hastein.

— Da, Olaf. E mort?

— Pe aproape. Suliţa a muşcat adânc. Nu va mai apuca dimineaţa.

— S-ar putea să nu fie singurul, a răspuns Hastein. Până acum, norocul ne-a surâs, dar adevărata bătălie de-abia începe. Sper că Ivar nu va zăbovi. Ai adus coifurile?

Unul dintre bărbaţii care veniseră de pe vas a păşit înainte cu sacul plin de coifuri şi i l-a întins lui Hastein pe

al său, apoi a golit încărcătura pe pământ. În timp ce mi-l prindeam pe al meu, Tore a strigat:

— Priviţi! Sus, pe zid!

Trei franci înarmaţi cu suliţe alergau de-a lungul bastionului, apropiindu-se dinspre stânga. Tore a scos o săgeată şi a tras-o, înfigând-o în coapsa primului franc. Acesta s-a clătinat şi a căzut, iar bărbatul din spatele lui şi-a aruncat suliţa înspre noi, apoi s-a lăsat jos şi şi-a apucat tovarăşul rănit de sub braţe. Odd a tras spre el şi l-a ratat, dar săgeata mea i s-a înfipt chiar în piept. S-a clătinat, apoi a căzut de pe metereze, trăgându-şi camaradul după el. Cel de-al treilea franc s-a întors şi a luat-o la goană. Tore l-a nimerit în spate.

— E ca şi cum ai da jos veveriţele dintr-un copac, s-a lăudat, apoi a alergat spre locul unde căzuseră trupurile primilor doi franci, la baza peretelui.

Bărbatul pe care îl nimerisem eu era nemişcat, dar celălalt gemea şi se târa pe pământ. Tore şi-a scos cuţitul şi a tăiat gâtul rănitului, apoi a scos săgeţile noastre din trupuri.

— Vom avea nevoie de ele înainte să se termine noaptea asta, pun rămăşag, a spus el întorcându-se şi întinzându-mi săgeata.

Zgomotul unor copite a răsunat pe strada care ducea la poartă, semnalând un contraatac. Un grup de franci călare şi-a făcut apariţia. Când ne-a văzut, cel din frunte şi-a ridicat mâna şi a dat un ordin. Călăreţii s-au oprit şi au început să se aşeze în şiruri, unul după altul. Fiecare rând era compus din cinci oameni şi se întindea pe toată lăţimea străzii.

Nu mai văzusem niciodată asemenea războinici. Fiecare purta un coif, un scut şi o cămaşă de zale sau o armură din plăcuţe metalice. Mulţi aveau, de asemenea, plăci de fier prinse la picioare, ca să-i protejeze. Cu toţii erau înarmaţi cu săbii şi suliţe lungi.

— Formaţi un zid din scuturi, repede! a strigat Hastein şi micul nostru grup de războinici a format o linie în faţa deschiderii tunelului.

— Aruncaţi suliţele spre feţele cailor! le-a strigat Torvald oamenilor, în timp ce formau linia. Faceţi-i să se dea la o parte. Nu le permiteţi să treacă peste noi.

Pe o voce mai domoală i-a murmurat lui Hastein, care stătea lângă el şi se uita cum francii se așează în formaţie:

— Sunt prea mulţi, a spus. Ne vor ataca în valuri, iar noi avem oameni doar cât să formăm o singură linie. Va fi prea uşor de spart. Să ne adăpostim în tunel?

— N-aş îndrăzni, a răspuns Hastein, scuturând din cap. Dacă ne retragem în tunel, ne pot bloca cu doar câţiva războinici, timp în care pot trimite alţi oameni pe zidul de deasupra porţii, ca să ne ţină captivi în interiorul zidurilor, fără acces la întăriri. Trebuie să rezistăm aici până când sosesc Ivar şi oamenii săi. Cumva, trebuie să-i împiedicăm să ne atace.

Hastein s-a întors şi i-a vorbit lui Tore.

— Ia-i pe Odd şi pe Halfdan. Voi trei sunteţi singurii cu arcuri. Doborâţi-le linia din faţă şi împrăştiaţi-le rândurile.

Am înaintat şi ne-am poziţionat în faţa zidului de scuturi. Francii se aşezaseră deja în rânduri, iar războinicii din faţă îşi poziţionau scuturile şi suliţele gata să atace. Am căutat o ţintă în timp ce îmi scoteam o săgeată din tolbă şi o fixam în arc. Un franc din centrul rândului din faţă avea un drapel prins de suliţă şi le dădea ordine celorlalţi călăreţi. Am ţintit spre faţa lui, dar s-a mişcat prea repede şi mi-a parat săgeata cu scutul. Tore l-a ales tot pe el ca ţintă, dar săgeata lui a intrat adânc în pieptul calului. Săgeata lui Odd a nimerit în gâtul altui cal.

— Caii sunt ţinte mai uşoare! mi-a strigat Tore. În felul ăsta doborâm călăreţii, ca şi cum am trage în ei.

Cei doi cai răniţi s-au dat în spate, urlând de durere, în timp ce călăreţii trăgeau de frâie încercând să-i

controleze. Ceilalţi războinici au început să-şi dea caii înapoi în faţa zbuciumului celor în agonie.

— Tragem împreună la semnul meu către ceilalţi din primul rând, a spus Toke. Eu iau calul din dreapta, Halfdan pe cel de alături, iar Odd pe cel din stânga.

Am tras împreună. Eram trei oameni care se puneau cu o întreagă cavalerie.

— Trageţi! a strigat Tore, iar săgeţile noastre au pornit spre ţinte.

Trăgând de atât de aproape, i-am măcelărit. Săgeata mea s-a înfipt până la jumătate în pieptul ţintei. Calul a rămas nemişcat câteva secunde, apoi picioarele din faţă i s-au înmuiat şi a căzut în genunchi. Călăreţul şi-a trecut piciorul peste capul animalului care se prăbuşea şi s-a eliberat.

Ţinta lui Tore s-a clătinat într-o parte şi a căzut izbindu-se de peretele unei case de la marginea străzii. Călăreţul a răcnit, căci piciorul îi fusese zdrobit de greutatea corpului animalului muribund. În partea opusă a străzii, calul pe care Odd îl nimerise stătea nemişcat, cu capul atârnat în jos şi cu şiroaie de sânge curgându-i din gură. În faţa lui, calul pe care Odd îl ţintise cu prima săgeată se agita înnebunit.

Calul căpeteniei, deşi rănit mortal de prima lovitură a lui Tore, se zbuciuma şi el. Călăreţul, agăţându-se disperat de căpăstru cu mâna stângă, a scos un pumnal de la brâu şi l-a înfipt în gâtul calului. Sângele a ţâşnit, iar calul s-a ridicat pe picioarele din spate, lovind aerul cu copitele din faţă şi urlând de durere. Francul, un călăreţ minunat, a reuşit să-i înfigă din nou pumnalul, de data aceasta nimerind artera principală din gâtul animalului. Copitele din faţă au izbit pământul şi animalul a căzut tremurând, cu şiroaie de sânge curgându-i din gât. Într-o clipă, căpetenia francilor s-a ridicat şi a alergat înspre trupele din spate.

Călăreţul care stătea pe primul cal ţintit de Odd, după ce trăsese de frâie şi îl lovise cu patul suliţei, reuşise să controleze cumva animalul rănit. Deodată, calul a pornit în galop spre noi, iar călăreţul a scos un urlet de luptă şi şi-a fluturat suliţa.

— Fugiţi! a strigat Tore.

În spatele nostru, Hastein a spus:

— Repede, veniţi înăuntru!

Tore, Odd şi cu mine ne-am întors şi am alergat înapoi spre scutul uman. Războinicii noştri ne-au făcut loc, apoi au închis din nou rândurile, cu vârfurile suliţelor creând un gard metalic sclipitor. La doar câteva clipe după ce am trecut printre rânduri, călăreţul a pornit spre ei.

Deşi zăpăcit de durere, calul nu voia să se năpustească asupra şirului de suliţe. În ultimul moment, s-a ridicat, iar francul din spinarea lui a început să-şi înfigă lancea în oamenii noştri. Un războinic şi-a scăpat suliţa şi s-a clătinat, ducându-şi mâna la faţă. Alături de el, un altul s-a lăsat pe vine, cu scutul deasupra capului, ca să se apere de loviturile duşmanului. S-a aplecat încet în faţă şi şi-a înfipt suliţa adânc în burta animalului. Calul a urlat de durere şi s-a dat înapoi. Torvald şi încă un războinic au ţâşnit în faţă, l-au dat jos pe călăreţ şi l-au pus la pământ. Alţi bărbaţi au înaintat, împungându-l cu lăncile. Câţiva au înconjurat calul şi şi-au înfipt suliţele în trupul acestuia, ca să-i oprească zbaterea.

— Regrupaţi-vă! a strigat Hastein. Refaceţi linia!

În faţa noastră, ceilalţi franci, dându-şi seama de vulnerabilitatea propriilor cai într-un spaţiu atât de restrâns, au început să descalece. Câţiva au fugit în faţă, au ucis caii muribunzi şi au tras călăreţul rănit până într-o zonă sigură. Căpetenia lor şi-a recuperat suliţa, apoi a fluturat drapelul deasupra capului şi a dat un ordin. Ceilalţi bărbaţi au păşit în faţă şi au format un bloc strâns în jurul lui, în faţa cadavrelor cailor.

— Tore, du-i pe Odd şi Halfdan pe zid! a ordonat Hastein. Încercaţi să-i împuţinaţi şi să câştigaţi timp pentru noi!

M-am întors şi am alergat pe scări până în vârful zidului, cu Tore şi Odd urmându-mă îndeaproape. Când am ajuns pe metereze, am privit în zare. Încă nu se vedea nici un călăreţ, dar de undeva, din spatele liniei întunecate a pădurii care înconjura oraşul, am auzit un sunet de corn.

Sub noi, comandantul francilor şi-a ridicat suliţa.

— Pentru Dumnezeu şi regele Carol! a strigat.

Când Tore, Odd şi cu mine am tras cu arcurile, francii au atacat, cu strigăte de luptă.

Alergând, francii îşi ţineau scuturile cât de sus puteau, aşa că prima noastră rundă de săgeţi nu a doborât nici unul. Înainte să apucăm să tragem din nou, rândurile din faţă s-au izbit de linia noastră, împingând-o cu forţa lor. Marginile liniei noastre i-au înconjurat pe franci, iar această îngemănare s-a transformat într-un haos în care războinicii se împungeau şi se hăcuiau. Era imposibil să-i atacăm pe francii din primul rând fără a primejdui viaţa oamenilor noştri. În schimb, Tore, Odd şi cu mine ne-am îndreptat săgeţile asupra celor din spate. Am încetat să mai gândesc. Mă concentram doar asupra ţintelor, trăgând săgeată după săgeată, imediat ce zăream o faţă sub scut, un gât expus ori un piept sau un umăr neprotejate. Ţinteam la mică distanţă, iar loviturile erau mortale.

— Se urcă pe metereze!

Odd strigase avertismentul. M-am întors şi am privit. Un grup de războinici franci se apropia de noi dinspre dreapta, cu conducătorul lor mergând pe vine şi ţinându-şi scutul în faţă. Ochii de-abia i se vedeau de după marginea scutului. Războinicul din spatele lui ducea un arc şi avea o săgeată pregătită.

Mă aflam cel mai aproape de franc.

— Tore! am strigat şi m-am lăsat în jos, ca să poată trage pe deasupra mea. Eu trag la picioarele omului din faţă! Tu ţinteşte sus!

Din spatele meu, Tore a răspuns:

— Sunt gata. Odd, continuă să tragi spre francii de dedesubt.

— Acum! am strigat şi mi-am îndreptat săgeata spre picioarele francului.

Acesta a lăsat scutul în jos şi a parat lovitura, dar săgeata lui Tore, trimisă la o secundă după a mea, l-a nimerit drept în faţă. Trupul i s-a încordat brusc, apoi a căzut pe spate, în braţele bărbatului de lângă el, făcându-l să-şi scape scutul.

Rapid, am scos o altă săgeată şi am pregătit-o în arc. Cel de-al doilea franc a lăsat trupul tovarăşului să cadă de pe metereze. Chiar atunci, săgeata mea i s-a înfipt în piept. Cel de-al treilea franc a reacţionat mai repede. Imediat ce l-am lovit pe războinicul din faţa lui, l-a împins de pe zid pe muribund şi şi-a dat braţul înapoi, ca să arunce suliţa şi să fugă. Din spatele meu, Tore a înfipt o săgeată în coapsa francului. Acesta s-a clătinat, şi-a scăpat suliţa şi a încercat disperat să apuce marginea zidului, dar s-a rostogolit urlând. În spatele lui, francii rămaşi s-au întors şi au luat-o la goană.

Atunci, ceva care se mişca în spatele zidurilor oraşului mi-a atras atenţia şi m-am întors ca să privesc. Dinspre pădure, cete de călăreţi veneau în goană spre poartă.

Jos, Hastein şi oamenii săi încă apărau intrarea în tunel, deşi cu greu. Doar jumătate din oamenii noştri mai erau în picioare şi fuseseră împinşi înapoi până când rămăseseră umăr la umăr în faţa intrării, cu Hastein şi Torvald ancorând centrul a ceea ce mai rămăsese din linia noastră.

Francii, care se retrăseseră câţiva paşi ca să se regrupeze pentru atacul final, îşi abandonaseră formaţia. Îi înconjurau acum pe Hastein şi pe oamenii săi într-un

semicerc, cu conducătorul lor în mijloc. Au început să înainteze din nou, cu săbiile şi suliţele pregătite.

— Hastein! am strigat. Vine Ivar!

Chiar când rosteam aceste cuvinte, un tropăit de copite s-a auzit în afara zidului, semnalând sosirea primelor întăriri. Am scos o săgeată – ultima din tolba mea – şi am tras-o spre căpetenia francilor.

L-am nimerit în umăr. Fiind acoperit cu o cămaşă de zale, săgeata nu l-a rănit, ci a ricoşat în scutul războinicului din spatele lui. Totuşi, impactul loviturii l-a surprins. S-a întors şi şi-a ridicat privirea spre zid, unde mă aflam.

Chiar atunci, Hastein şi-a împlântat suliţa în gâtul lui. Bărbatul a făcut un pas în spate, iar cei din jurul său au întins braţele ca să-l prindă.

Hastein şi-a scos sabia din teacă şi a fluturat-o deasupra capului.

— Cu mine! a strigat el. Doborâţi-i!

El şi Torvald s-au năpustit în mijlocul francilor, hăcuindu-i pe cei care îşi ţineau căpetenia căzută în braţe. Restul oamenilor l-au urmat, zbierând furioşi în faţa a ceea ce părea moarte sigură. În spatele lor, războinicii lui Ivar îşi făceau apariţia din tunel şi se alăturau atacului.

Sosirea întăririlor şi moartea căpeteniei au distrus moralul francilor. S-au întors şi au luat-o la fugă în susul străzii, cu oamenii noştri pe urme, tăindu-i şi înjunghiindu-i. Bătălia devenise un măcel şi se îndepărta, trupurile francilor căzuţi rămânând ca o mărturie a repeziciunii cu care avansau. Când zgomotele luptei au devenit tot mai slabe, nişte sunete noi – ţipete de frică – au început să străbată văzduhul nopţii.

Tore şi Odd au coborât scările în goană şi s-au alăturat valului de războinici care intrau în oraş prin gura tunelului. Când a ajuns jos, Tore mi-a strigat peste umăr:

— Vino, Halfdan! Cele mai mari bogăţii se iau în primul atac!

I-am urmat pe scări, dar, când am ajuns jos, mi-am dat seama că nu mai am nici puterea şi nici dorinţa de a mă alătura jefuirii oraşului. Un val de oboseală m-a cuprins şi am căzut pe treapta de jos, privind morţii şi răniţii care acopereau pământul în faţa mea. Supravieţuisem.

Wulf a ieşit din umbră şi m-a apucat de mânecă, îngrijorat.

— Trebuie să mergem! L-am privit fără să-l înţeleg. Familia mea, mi-a explicat el. Stăpânul tău a spus că tu şi celălalt războinic, cel cu pieptul ca un butoi, veţi veni cu mine şi îmi veţi proteja familia. Celălalt a plecat cu luptătorii, dar tu trebuie să vii cu mine. Jaful a început deja.

Am oftat.

— Voi veni, am spus. Dar mai întâi trebuie să-mi recuperez nişte săgeţi. Nu-ţi voi fi de nici un ajutor fără ele.

Am pornit printre morţi şi răniţi, căutându-mi săgeţile. Arcul meu era puternic şi majoritatea săgeţilor se înfipseseră adânc. Era o muncă înfiorătoare. Chiar şi când erau intacte, era nevoie să trag şi uneori să tai ca să le scot din trupurile victimelor.

De trei ori am găsit săgeţi înfipte în franci care încă mai trăiau. Prima dată, mi-am scos pumnalul şi m-am apropiat cu grijă de bărbatul rănit. Gemea şi strângea în mână săgeata care îi ieşea din piept. Când a tuşit, sângele i-a ţâşnit din gură. M-a privit cu ochi rugători. Dacă ar fi fost un cerb rănit, i-aş fi tăiat gâtul şi nu mi-aş fi făcut probleme. Totuşi, era un om şi mi-am dat seama că nu-l puteam omorî aşa, neajutorat. Mi-am lăsat săgeata în el şi am mers mai departe.

Wulf m-a urmat prin câmpul de bătălie, frângându-şi mâinile şi îndemnându-mă să mă grăbesc. În timp ce noi căutam, Ivar a ieşit din gura tunelului, înconjurat de gărzi. Văzându-mă, m-a strigat.

— Tu eşti omul lui Hastein, nu-i aşa? Tânărul vânător! Cum merge bătălia?

— Francii au fost înfrânţi şi au fugit, am spus. Şiretlicul lui Hastein a funcţionat, deşi, odată intraţi pe poartă, ne-am luptat din greu să rezistăm până când au sosit primele întăriri. Din echipajul *Pescăruşului* vor lipsi mulţi oameni după bătălia din această noapte.

— De ce te afli încă aici, dacă Hastein şi restul oamenilor au plecat? Nu pari rănit.

Sensul întrebării lui Ivar era clar. Se întreba dacă eram un laş care fugise din bătălie. Eram prea obosit ca să mă simt jignit.

— Hastein mi-a ordonat să stau cu acest franc. A promis că îi vom proteja familia în schimbul ajutorului oferit. Dar mai întâi trebuie să-mi recuperez o parte din săgeţi.

Ivar şi-a ridicat capul şi a ascultat. Sunetele bătăliei nu se mai auzeau. Totuşi, ţipetele deveneau tot mai puternice.

— Dacă francii au fugit de bătălia de aici, de la poartă, a spus, atunci sunt înfrânţi, iar Ruda ne aparţine. Frica se răspândeşte într-o armată mai rapid decât ciuma.

Wulf locuia pe o alee îngustă, nu departe de strada principală care ducea la poarta râului. A strigat înspăimântat când a văzut uşa deschisă. M-am apropiat şi am văzut că fusese scoasă din ţâţâni şi atârna de o singură balama.

— Am ajuns prea târziu, se văită Wulf şi încercă să treacă pe lângă mine.

Am întins braţul şi l-am oprit.

— Lasă-mă pe mine să intru primul. Aşteaptă aici şi ţine-mi arcul.

Ştiam că nu ne va fi de mare folos în spaţiul restrâns al casei.

Apropiindu-mă de uşa deschisă, am scos o secure de la brâu şi am strâns cu putere mânerul scutului pe care îl luasem de pe câmpul de luptă. Încăperea era luminată de

o torţă pe care cineva o lăsase neglijent pe masă şi de jarul din mica vatră aflată lângă peretele cel mai îndepărtat. Doi războinici – bărbaţi pe care nu i-am recunoscut, dar care erau danezi în mod evident – se aflau în cameră şi căutau prin lucrurile lui Wulf. Adunaseră capetele unei pelerine în chip de boccea în care să-şi care prada. Nu se mai vedea nimeni, deşi, în dreapta vetrei, se zărea intrarea în altă cameră. Din întunericul acelei camere răzbătea un plânset firav.

Când am intrat în cameră, cei doi bărbaţi s-au întors, iar unul dintre ei şi-a scos sabia din teacă. Războinicul cu sabia m-a privit cu răceală. Era înalt, cu păr lung şi blond prins în două cosiţe care îi atârnau pe umeri. Mustaţa lungă îi ajungea aproape până la piept.

— Această casă este a noastră, spuse el. Mergi în altă parte.

— Am fost trimis de către nobilul Hastein, i-am răspuns. Sunt unul dintre oamenii lui. Această casă aparţine francului care ne-a ajutat să intrăm în oraş. Casa şi toţi cei care locuiesc sub acoperiş se află sub protecţia nobilului.

Luptătorul blond şi-a privit tovarăşul şi i-a făcut semn din ochi. Celălalt, care avea păr şaten şi purta o vestă din blană neagră, a făcut un pas înapoi şi a apucat scutul şi suliţa care se sprijineau de perete.

— Nu sunt obişnuit să primesc ordine de la un băieţaş căruia nici măcar nu i-au dat tuleiele, a zis bărbatul blond. Nu am de gând să mă obişnuiesc cu asta acum.

Bărbatul cu suliţa a început să se mişte în lateral, pentru ca el şi tovarăşul lui să mă poată ataca din unghiuri diferite. Mi-am pus securea înapoi la brâu şi am pornit spre ieşire, întinzând mâna înspre Wulf ca să-mi recuperez arcul.

Oboseala luptei mă amorţise, însă acum furia începea să mă cuprindă.

— Aţi făcut două greşeli în această noapte, le-am spus celor doi care mă priveau. Fiecare dintre ele vă poate

costa viaţa. Prima greşeală a fost că aţi refuzat să plecaţi dintr-o casă aflată sub protecţia nobilului Hastein. Nobilul i-a dat cuvântul acestui franc. Dacă jurământul său este încălcat prin acţiunile voastre, va trebui să muriţi pentru a-i spăla onoarea. A doua greşeală a fost să mă insultaţi. În timp ce voi stăteaţi pe cai, dincolo de ziduri, eu m-am luptat ca să putem cuceri poarta. În noaptea asta, am omorât deja mai mulţi oameni decât puteţi voi număra pe degete. Credeam că voi omorî doar franci, dar aroganţa voastră mă obligă să mă răzgândesc. Totuşi vă mai dau o şansă. Plecaţi acum, fără să luaţi nimic, şi vă las să trăiţi.

Mergând cu spatele până în stradă, i-am dat scutul meu lui Wulf, am scos o săgeată din teacă şi am pregătit arcul.

— Aşteaptă! a strigat o voce dinăuntru. Bărbatul cu părul şaten apăru în dreptul uşii. Nu am ştiut că această casă se află sub protecţia nobilului. Eu plec.

A luat-o tiptil în josul străzii. Câteva clipe nu s-a auzit nimic. Apoi, o femeie a început să ţipe în casă. Wulf a exclamat speriat şi s-a năpustit în casă.

— Bertrada! a strigat el.

— Rămâi pe loc! i-am spus şi am pus o săgeată în arc. Nu te aşeza în faţa ţintei mele. Eu pot s-o salvez. Tu nu poţi.

Războinicul blond şi-a făcut imediat apariţia, luminat de torţa care ardea pâlpâind pe masă. Ţinea o femeie îmbrăcată doar într-o cămaşă albă, subţire. Cu un braţ o apucase de mijloc, lipind-o cu putere de trupul lui, iar cu cealaltă mână ţinea lama sabiei la gâtul ei.

Bărbatul a început să râdă.

— Aşadar, asta s-a tocmit francul să salveze? Pe ea şi pe plozii din cealaltă încăpere? Ascultă-mă, băiete, dacă vrei ca ea să trăiască. M-ai jignit. Nu ştii cum să vorbeşti cu superiorii tăi. Lasă jos arcul, altfel îi tai gâtul în faţa ta. Tu şi cu mine ne vom lupta corp la corp şi, înainte să mori, te voi învăţa manierele.

M-a privit cu ochii lui albaştri, reci, aşteptând o reacţie. L-am privit şi eu în ochi, fără să clipesc. În ochiul drept. Am dat drumul săgeţii.

9. Mânia căpeteniei

— Trezeşte-te! Au venit din nou oameni la uşă!

Wulf mă scutura de umeri. I-am dat mâinile deoparte şi m-am ridicat în picioare, străduindu-mă să-mi amintesc unde eram şi ce se întâmplase.

Mai devreme, ştiind că alţi jefuitori îşi vor face apariţia, trăsesem cadavrul afară şi îl aşezasem lângă uşă, drept avertisment. Şezând pe pământ, cu picioarele întinse în faţă şi cu spatele lipit de zidul casei lui Wulf, semăna cu un om care se aşezase să se odihnească şi adormise. Semăna. Ochiul distrus şi pârâiaşul de sânge care îi cursese pe faţă şi pe piept transmiteau oricui trecea pe acolo că somnul era unul de veci.

Ori de câte ori se apropiaseră jefuitorii, stătusem în dreptul uşii, cu o săgeată pregătită în arc, şi îi avertizasem.

— Această casă se află sub protecţia nobilului Hastein. Mergeţi mai departe.

Unii se uitau la cadavru şi murmurau furioşi, dar nimeni nu îndrăznise să mă provoace.

Odată cu ivirea zorilor, când străzile au fost năpădite de o lumină gri, tot mai puţini au început să treacă pe lângă casă. În cele din urmă, când primele raze ale soarelui au luminat acoperişurile, n-am mai văzut pe nimeni, nici franc, nici danez, mişcându-se prin oraş. Strigătele, râsetele şi ţipetele încetaseră cu totul. Până şi prădătorii obosesc în cele din urmă şi, atunci, victimele au şi ele un răgaz.

Mi-am dat seama că nu mai puteam sta treaz.

— Scoală-mă dacă vine cineva, i-am spus lui Wulf şi m-am ghemuit într-un colţ, în prima cameră a casei sale.

Wulf procedase întocmai. De trei ori mă mai deşteptase, iar eu îmi reluasem poziţia în dreptul uşii. Era tot mai greu

să mă trezesc. Din fericire, trecătorii fuseseră doar războinici rătăciţi, plimbându-se fără scop prin oraşul asediat. Acordaseră foarte puţin interes casei ori mortului din faţa ei.

De data aceasta însă lucrurile stăteau altfel. În timp ce mă frecam la ochi, încercând să alung ceaţa care-i cuprinsese, am auzit nişte voci furioase afară. Mi-am ridicat arcul de pe jos şi am pregătit o săgeată, ieşind în dreptul uşii şi privind afară.

— El este! El este cel care l-a ucis pe Sigvid!

Era jefuitorul cu păr şaten, tovarăşul celui pe care îl omorâsem. Arăta înspre mine şi vorbea cu un grup de bărbaţi care stăteau în stradă, în dreptul casei lui Wulf. Cu toţii purtau coifuri şi scuturi. Păreau furioşi, gata de luptă.

— Înapoi! am strigat. Această casă se află sub protecţia nobilului Hastein. A jurat că toţi cei care locuiesc aici vor fi în siguranţă. Voi ucide pe oricine încearcă să încalce jurământul nobilului.

Un războinic îndesat, cu fire albe în barbă, unul dintre puţinii din grup care purtau cămaşă de zale, a păşit în faţă.

— Cine eşti tu de pretinzi că vorbeşti în numele nobilului Hastein? m-a întrebat el.

— Numele meu este Halfdan, am răspuns. Sunt una dintre gărzile lui.

Războinicul m-a privit în tăcere vreme de câteva secunde.

— Pari prea tânăr ca să te afli în slujba nobilului. Gărzile sale sunt războinici experimentaţi, aleşi pe sprânceană.

Am ridicat din umeri. Nu-mi puteam schimba vârsta ori aspectul fizic. Aceşti oameni puteau să mă creadă sau nu.

— Îl servesc pe nobil, le-am spus. Sunt aici din ordinul său.

Bărbatul a arătat înspre cadavru.

— Numele acelui om este Sigvid. A făcut parte din echipajul meu şi era din satul meu. Susţii că nobilul a ordonat să ucizi un confrate danez?

— I-am spus omului tău că această casă se află sub protecţia nobilului Hastein, dar a refuzat să plece şi a ameninţat că o omoară pe soţia francului care locuieşte aici. Dacă nu l-aş fi oprit, jurământul nobilului ar fi fost încălcat.

Luptătorul cu părul şaten a scuipat pe jos.

— Nu am venit aici ca să stăm de vorbă, s-a stropşit el. Sigvid era camaradul nostru. Am venit să-i răzbunăm moartea.

Bărbaţii au dat din cap în semn de încuviinţare, fără să scoată nici un cuvânt.

— Mi s-a ordonat să apăr această casă, am repetat. Nu vă voi permite să intraţi. Sunteţi destui cât să mă ucideţi, dar vă asigur că nu voi muri singur.

M-am dat înapoi în întunericul casei şi mi-am ridicat arcul.

— Staţi! a strigat războinicul cu barbă albă, întorcându-se spre oamenii săi. Eu sunt căpitanul aici. Eu decid dacă ne luptăm sau nu. Sau doreşte vreunul dintre voi să mă provoace?

Nu a răspuns nimeni. Bărbatul cu păr şaten şi-a întors privirea.

Căpitanul a arătat peste umăr, înspre mine.

— Acest războinic susţine că este în slujba nobilului Hastein şi că îi respecta ordinele. Poate spune adevărul. Dacă îl omorâţi, nu se va înfuria nobilul? Nu va răzbuna oare moartea omului său?

— De unde va şti? a spus cel cu părul şaten. De unde să ştie nobilul că l-am omorât? Eu nu îi voi spune.

— Nu voi ascunde un omor, a răspuns căpitanul. Ar fi comportament de Nithing. Noi nu suntem ucigaşi care pândesc pe întuneric şi omoară atunci când nu îi vede nimeni. Trebuie să ştiu adevărul înainte să acţionez. S-a

întors cu faţa spre mine. Această chestiune nu s-a încheiat, a spus. Îl vom găsi pe nobil şi vom afla dacă eşti cu adevărat omul lui. Dar, indiferent dacă îl serveşti sau nu, eu nu cred că ar fi trebuit să-l ucizi pe Sigvid. Numele meu este Gunulf. Ţine-l minte. Vei mai auzi de mine.

Arătând înspre cadavru, s-a adresat din nou oamenilor săi.

— Luaţi-l pe Sigvid. A fost camaradul nostru. Este datoria noastră să îl îngropăm.

Torvald şi Tore m-au găsit după-amiază.

— Am căutat prin tot oraşul casa lui Wulf, a spus Torvald. Ai creat probleme. Trebuie să te ducem în faţa lui Ragnar, la palatul contelui de Ruda.

— Hastein va fi acolo? am întrebat.

— Da, a răspuns Torvald. Şi Ivar, şi majoritatea căpitanilor. Flota a fost adusă în amonte, la Ruda.

— Ai fost acuzat de crimă, a spus Tore. Este cumva adevărat?

Întrebarea lui Tore m-a înfuriat. Era vina lui că mă aflam în această situaţie gravă. Dacă aş fi fost cu adevărat un ucigaş, în clipa aceea el s-ar fi aflat în pericol. L-am ignorat şi am vorbit cu Torvald.

— Cineva trebuie să aibă grijă de Wulf şi de familia lui, dacă eu trebuie să plec. Hastein a promis că vor fi protejaţi. Mi-a încredinţat siguranţa lor. Mie şi lui Tore, am adăugat, privindu-l.

Torvald s-a uitat la Tore şi a zâmbit. Acesta s-a înroşit la faţă.

— Nu te aştepta ca *eu* să rămân aici ca să fac pe dădaca francului şi a familiei lui, se burzului arcaşul.

M-am întors spre el.

— Este *datoria ta*, i-am replicat. Nobilul Hastein ţi-a ordonat să-i protejezi, la fel cum mi-a ordonat şi mie. Dacă ţi-ai fi amintit acest lucru azi-noapte, poate că n-ar fi trebuit să-l omor.

— Deci este adevărat, a spus Torvald, scuturând din cap. Ai omorât unul dintre războinicii noştri.

— Nu sunt un criminal, am spus. Nu am avut de ales.

— Va trebui să-l convingi pe Ragnar de acest lucru, mi-a răspuns.

Contele de Ruda fugise din oraş de îndată ce aflase că nordicii străpunseseră poarta. Palatul lui, către care m-a condus Torvald, era cea mai mare clădire pe care o văzusem vreodată. Am pătruns printr-o uşă dublă, masivă, de stejar, am străbătut holul imens de la intrare pe care armata noastră îl transformase deja în grajd pentru caii capturaţi, şi am urcat pe o scară grandioasă şi unduitoare din piatră. Nu înţelegeam prin ce minune nu se prăbuşea.

Am intrat într-o sală lungă, deschisă, luminată de soarele după-amiezii care pătrundea prin ferestrele înalte. O masă îngustă era aşezată la un capăt. Hastein, Ivar şi alţi câţiva războinici – cu toţii căpetenii, am presupus, de vreme ce căpitanii lui Hastein, Stig şi Svein, se aflau printre ei – erau aşezaţi la masă ori vorbeau în grupuri răspândite prin încăpere.

Ragnar păşea înainte şi înapoi, în faţa mesei. Corbul stătea pe umărul său stâng.

— Ştie vreunul dintre voi câţi războinici am pierdut în atac? a întrebat Ragnar când ne-am apropiat. Ştie careva?

Nu a răspuns nimeni. Ivar părea plictisit şi îşi scobea dinţii cu unghia de la degetul mic. Hastein părea să se concentreze asupra celor două suluri de pânză întinse pe masă, în faţa lui.

— Ah, Torvald, a spus nobilul, ridicând privirea, când ne-am apropiat. Te-ai întors şi l-ai găsit pe Halfdan. Excelent! Uite ce a luat Stig din depozitul unui negustor azi-noapte. Aceasta este mătase. Am cumpărat-o de la el. Un sul de material era roşu-aprins, iar celălalt albastru-profund. Culorile sunt minunate, nu găseşti? a continuat el. Voi pune să se facă două tunici noi din ele.

Ragnar l-a ignorat pe Hastein.

— Ştiu eu câţi au murit, a spus. Ştiu, pentru că sunt cel care conduce acest război şi sunt responsabil pentru el. Douăzeci şi şapte dintre războinicii noştri au murit şi alţi cincisprezece sunt răniţi grav.

— A fost o victorie remarcabilă, a intervenit Ivar. Planul lui Hastein a fost înţelept şi a funcţionat bine.

— Echipajul *Pescăruşului* a plătit un preţ mare totuşi, a spus Hastein. Opt dintre morţi au fost oamenii mei. Şi avem şi patru răniţi.

Ivar a ridicat din umeri.

— Bărbaţii concurează între ei pentru a avea şansa de a naviga împreună cu tine, pentru că eşti îndrăzneţ. Ei ştiu că este adesea un mare risc, dar există şi şanse mai mari de glorie.

Cuvintele lui Ivar mi s-au părut răutăcioase. Câţi dintre morţi nu aveau soţii, acum rămase văduve, şi copii, rămaşi orfani? Aceştia erau bărbaţi care îl serviseră pe Hastein cu loialitate şi curaj. Nu crezusem că va accepta moartea lor atât de uşor.

Hastein s-a întors spre mine şi a vorbit:

— Halfdan, tu vorbeşti limba francilor. Înainte de a pleca de la palat, în această după-amiază, vreau să îi chestionezi pe servitorii şi pe sclavii contelui. Întreabă-i cine cosea veşminte pentru el. Voi pune aceeaşi persoană să îmi facă noile tunici.

— O victorie remarcabilă? îl întrebă Ragnar pe Ivar, nervos. Îţi spun eu ce a fost remarcabil. Dintre cei douăzeci şi şapte de morţi, doar cincisprezece au murit în timpul bătăliei. Alţi şapte au fost ucişi pe la spate în timp ce erau prea ocupaţi să jefuiască şi să violeze ca să apuce să-i zărească pe francii care i-au ucis. Şi cinci au fost ucişi de oamenii noştri, camarazii lor, în certuri pentru comori sau femei.

Rostind acest ultim comentariu, Ragnar s-a întors spre mine şi m-a privit. Am înghiţit agitat şi l-am privit pe

Hastein, dar era ocupat să-şi examineze sulurile de pânză. Oare nu ştia de ce anume fusesem acuzat?

Ragnar şi-a fluturat braţele spre pereţii încăperii uriaşe în care stăteam.

— Priviţi acest palat! Priviţi zidurile acestui oraş! Structuri admirabile, în întregime construite din piatră. Romanii le-au construit în urmă cu multe sute de ani şi totuşi stau în picioare, mai impunătoare decât orice casă ori palat al celor mai mari căpetenii ale noastre. Şi aceiaşi romani au luat în stăpânire numeroase ţinuturi şi popoare. O vreme, au condus lumea. Ragnar s-a oprit din mers şi s-a întors spre Hastein şi Ivar. Ce credeţi că aveau romanii şi noi nu avem? întrebă el. Ştie cineva? Îi pasă vreunuia dintre voi?

Ivar a privit pereţii din jurul său, apoi tavanul înalt.

— Mulţi sclavi? a sugerat el. Ar fi nevoie de sute de sclavi ca să construieşti asemenea structuri.

— Disciplină! a urlat Ragnar. Corbul de pe umărul său a croncănit şi şi-a desfăcut aripile. Romanii aveau disciplină. Armata noastră nu are. Chiar înainte ca trupele francilor din acest oraş să fie eliminate, războinicii s-au răspândit şi au început să jefuiască. A fost norocul nostru că francii nu s-au regrupat şi nu au contraatacat. Lăcomia oamenilor noştri a fost atât de mare, încât unii şi-au omorât propriii camarazi pentru pradă. Dar presupun că aceasta nu este nici o surpriză dacă până şi cei mai mari căpitani ai mei sunt mai interesaţi să se ferchezuiască precum păunii decât să aplice disciplina printre războinici.

— Ştiu şi eu câte ceva despre romani, a spus Hastein. Soldaţii lor erau doar sclavi forţaţi să servească în armată vreme de ani buni… sau până când mureau. Noi nu suntem romani. Noi suntem danezi. Toţi războinicii noştri simt oameni liberi. Fiecare are libertatea de a risca totul şi de a lupta în cadrul acestei armate în inima ţinutului francilor. Ştii la fel de bine ca mine că ei nu vin aici ca să răzbune nişte nelegiuiri străvechi pe care francii le-au comis contra

poporului nostru. Vin pentru că speră să o ducă mai bine, ei şi familiile lor, şi pentru că speră să dobândească averi pe care nu le-ar avea niciodată dacă ar sta acasă, la ferma lor.

— O spui de parcă ar fi ceva nobil, a spus Ivar.

Cuvintele lui Hastein mă şocaseră. El ne spusese în noaptea aceea, pe ţărm, că ne războim cu francii pentru a face din ţinutul nostru un loc mai sigur. Oare nu credea cu adevărat acest lucru? Oare chiar îi atacam pe franci pentru câştigul nostru personal?

— După tine, nu suntem cu nimic mai buni decât căpeteniile irlandeze care cresc vite, îşi spun regi şi povestesc despre eroismul hoţilor de oi, a spus Ragnar. Irlandezii nu fac nimic şi se consolează cu poveşti glorioase. Romanii au cucerit lumea, iar faptele lor au supravieţuit în legendă şi în aceste monumente de piatră. Şi noi am putea cuceri un imperiu. Nici un alt popor nu are războinici ca ai noştri şi, cu toate acestea, ei nu vor fi niciodată grozavi dacă nu învaţă disciplina.

— Şi dacă am cuceri un imperiu, mă întreb cine l-ar conduce, a spus Ivar. Poate căpetenia de la cârma armatei cuceritoare?

— Mergi prea departe cu insolenţa, a sărit Ragnar. Dacă nu ai fi fiul meu...

— Da, a spus Ivar încuviinţând din cap şi aplecându-se în faţă. Şi dacă tu nu ai fi tatăl meu...

— Destul! a intervenit Hastein. Suntem conducătorii acestei armate. Nu trebuie să ne certăm între noi. La urma urmelor, Ragnar, a adăugat el, rânjind, ar fi o lipsă de disciplină şi am da un exemplu prost oamenilor noştri.

Ivar a început să râdă în hohote şi s-a lăsat pe spate în scaun. Hastein l-a ignorat şi a continuat.

— Nu încerca să ne faci ceea ce nu suntem, Ragnar. Astăzi noi suntem cei victorioşi. De ce eşti nemulţumit? Ce doreşti?

— Am adus o armată uriaşă în ţinutul francilor, a răspuns Ragnar. Avem şansa de a-i răni până în adâncul inimii. Nu vreau să prădăm câteva biserici şi oraşe, să furăm câteva femei şi apoi să plecăm. Vreau ca francii să-şi amintească multă vreme acest an, ca pe o epocă a războiului, a sabiei, un timp al lupilor. Vreau să se teamă de puterea danezilor şi să nu mai îndrăznească niciodată să ne atace ţinuturile. Nu pot tolera ca războinicii noştri să se omoare între ei. Trebuie să ne disciplinăm armata chiar acum.

Măcar Ragnar nu uitase de ce ne aflam acolo, dar ultimele lui cuvinte m-au înspăimântat.

— Ce propui? l-a întrebat Hastein.

— Trebuie să dăm un exemplu. Trebuie să le arătăm războinicilor noştri că nu vom tolera să se ucidă între ei. Vom spânzura pe cineva. Asta îi va face să se oprească.

Nu îmi plăcea direcţia pe care o luau lucrurile.

— Ştii cine sunt ucigaşii? a întrebat Ivar.

— Nu îi ştim pe toţi, a răspuns Ragnar. Patru dintre morţi au fost ucişi de alţi danezi, potrivit camarazilor lor, dar ucigaşii au fugit şi nu au fost recunoscuţi. Cunoaştem însă un ucigaş. Şi cred că asta e suficient. Dacă spânzurăm un om ca exemplu, întreaga armată va şti şi va lua seama.

— Această discuţie despre spânzurătoare este prematură. Presupui din start că moartea aceea a survenit în urma unei crime, a spus Hastein. Nu ştim acest lucru.

— A fost un danez care a omorât alt danez, a răspuns Ragnar. Nu ne permitem să pierdem războinici în acest fel.

— Nu putem spânzura pe cineva aşa, oricum, a protestat Hastein. Cazul trebuie mai întâi prezentat şi dovedit.

— Nu avem timp de pierdut cu aşa ceva, a exclamat Ragnar.

— Poate că tata are dreptate, a spus Ivar. La urma urmei, este vorba despre un singur om şi ne aflăm la

război, într-o ţară străină. Poate că un asemenea exemplu va fi un lucru bun. Cine este ucigaşul?

— Este unul dintre oamenii mei, a răspuns Hastein. Este Halfdan, care stă aici, în faţa voastră.

Ivar s-a întors şi a privit spre mine.

— Ah, acum înţeleg respectul tău brusc pentru lege, i-a zis lui Hastein.

Acesta şi-a împins scaunul şi s-a ridicat.

— Dacă îl execuţi pe unul dintre oamenii mei pentru crimă, cazul trebuie discutat şi judecat cum se cuvine. Te-am ales să fii căpetenia armatei noastre. Asta e tot. Nu am acceptat să ai putere de viaţă sau moarte asupra oamenilor mei. Nu m-ar urma dacă aş accepta aşa ceva. Trebuie să respecţi legea.

Faţa lui Ragnar se făcuse roşie de furie. Corbul de pe umărul său croncănea agitat şi îl ciugulea de ureche. Ragnar a înjurat şi l-a pocnit, iar pasărea a protestat zgomotos.

— Francii nu au nevoie să ne atace, a spus el. Trebuie doar să aştepte, iar noi ne vom distruge propria armată din interior. Suntem doar o gloată. Nu meritǎm măreţie.

— Suntem oameni liberi, a răspuns Hastein. Nu le dăm regilor noştri putere absolută. Chiar şi ei trebuie să respecte legile. Asta este măreţia noastră şi nu ne vom preda.

Hastein şi Ragnar au rămas în picioare, privindu-se în ochi. Mă temeam că, dacă discuţia în contradictoriu va continua, s-ar putea ajunge la luptă. Mă temeam că întreaga noastră campanie împotriva francilor se va încheia aici... şi asta din vina mea.

— Nu am comis nici o crimă! am strigat. Nu este nevoie de ceartă. Chiar şi Ragnar, când va auzi ce s-a întâmplat, va fi de acord că n-a fost o crimă.

De îndată ce am rostit aceste cuvinte, mi-am dorit să le pot retrage. După cât de furios era, mă temeam că Ragnar ar fi fost fericit să omoare pe oricine, pentru aproape

orice, iar spânzurându-mă pe mine ar fi fost cât se poate de mulţumit.

Ragnar, Ivar şi Hastein s-au întors şi m-au privit. Ivar a fost cel care a vorbit:

— Ei bine, atunci să auzim ce s-a întâmplat.

Ragnar s-a întors spre un grup mic de oameni care stăteau într-un colţ al încăperii.

— Gunulf! a strigat el. Tu şi omul tău, veniţi imediat încoace!

Gunulf, căpitanul cu barbă albă pe care îl înfruntasem în acea dimineaţă, acasă la Wulf, s-a apropiat şi s-a oprit alături de mine, în faţa mesei lungi. Împreună cu el se afla bărbatul cu păr şaten.

— Spune-i nobilului Hastein şi celorlalţi căpitani de ce ai venit, i-a poruncit Ragnar.

— Am venit pentru că acest băiat, a spus Gunulf arătându-mă cu degetul, l-a ucis pe Sigvid, unul dintre oamenii mei. Pretinde că este una dintre gărzile tale.

Hastein s-a întors către mine şi m-a privit un moment, apoi i-a vorbit lui Gunulf.

— Într-adevăr, este una dintre gărzile mele, spuse el. Vocea lui era blândă la început, dar a devenit tot mai vehementă, pe măsură ce a continuat să vorbească. Şi, în ciuda înfăţişării sale, nu este un băiat. Este un războinic. S-a aflat alături de mine atunci când, împreună cu oamenii mei, am reuşit să deschidem drumul pentru armata noastră, şi a luptat foarte bine. De ce îl acuzi de crimă? Sper că nu iroseşti timpul căpeteniei noastre şi al meu cu acuzaţii nefondate.

Cuvintele lui Hastein m-au mulţumit, dar m-a surprins tonul cu care le-a rostit. Căpitanii sunt în general oameni mândri şi se simt uşor insultaţi. După culoarea de pe faţa lui Gunulf, mi-am dat seama că se considera jignit. Furia îl făcea să arunce acuzaţii încă şi mai vehemente împotriva mea.

— A fost o crimă! a răspuns bărbatul. O crimă comisă cu laşitate! Mi-a doborât omul cu un arc.

— Ne aflăm aici ca să aflăm ce s-a întâmplat, a spus Ivar.

Gunulf l-a privit, a inspirat adânc şi apoi a continuat:

— Eu şi jumătate din echipajul meu, inclusiv Sigvid, ne aflam printre călăreţii pe care i-aţi condus în atacul asupra Rudei din această noapte. Când am ajuns şi am intrat pe poartă...

— O poartă pe care eu şi războinicii mei, inclusiv Halfdan, aici de faţă, am asediat-o în timp ce tu aşteptai în siguranţă, în josul râului, a intervenit Hastein.

— Lasă-l să termine, s-a răţoit Ragnar.

Gunulf a continuat.

— Când am intrat în oraş, bătălia de la poartă se încheiase şi, după sunetele care se auzeau, se mai dădeau lupte sporadice prin oraş. Echipajul meu s-a răspândit ca să caute pradă.

— Mie asta îmi sună a lipsă de disciplină, a spus Ivar sarcastic.

Ragnar l-a privit sever.

— L-ai văzut pe Halfdan omorându-l pe omul tău, Sigvid? a întrebat Hastein.

Gunulf a scuturat din cap.

— Eu nu mă aflam împreună cu Sigvid aseară, după ce a început jaful.

Ivar şi-a dat ochii peste cap.

— Nu ai fost martorul faptei? a întrebat el. Atunci unde sunt dovezile care să sprijine acuzaţia de crimă?

— Eu nu, dar acest războinic a văzut-o, a spus Gunulf, indicându-l pe bărbatul cu păr şaten care stătea alături de el. Stenkil, aici de faţă, m-a căutat în această dimineaţă şi mi-a spus că Sigvid era mort – ucis de un alt danez. Stenkil m-a condus până la o casă din oraş, unde am descoperit cadavrul lui Sigvid, în stradă. Acesta – Gunulf a arătat înspre mine – se afla acolo. L-am întrebat dacă el l-a

omorât pe Sigvid şi băiatul s-a lăudat cu asta. Drept căpitan al lui Sigvid, cer ca acest războinic să fie pedepsit şi să se plătească wergild pentru familia celui ucis.

Ragnar s-a întors spre Hastein.

— Vezi? Omul tău a recunoscut. Nu este nevoie să mai pierdem timpul cu asta. Să aducă cineva o funie!

— A omorî nu înseamnă întotdeauna a comite crimă, i-a spus Hastein lui Ragnar. Eu am omorât mulţi oameni, dar nu am comis nici o crimă. Nimic din ce ne-a spus Gunulf nu dovedeşte că Halfdan a comis o crimă.

Hastein l-a privit cu răceală pe Stenkil.

— Căpitanul tău spune că ai văzut ce s-a întâmplat. Spune-ne şi nouă, ca să judecăm.

Stenkil i-a povestit lui Ragnar ce se întâmplase în noaptea de dinainte. Spre surprinderea mea, istorisirea lui era mai mult adevăr decât minciună – a recunoscut că le spusesem, lui şi lui Sigvid, că acea casă se afla sub protecţia lui Hastein şi că le ordonasem să plece.

— Eu am plecat, a adăugat, dar Sigvid a rămas.

— Cuvintele acestui tânăr te-au convins să pleci? a întrebat Ragnar, părând surprins.

Ivar, care părea să vadă totdeauna laşitatea din alţii, îl privea pe Stenkil cu dezgust.

— A ameninţat că ne omoară pe amândoi cu arcul.

— Dacă ai plecat, atunci nu ai văzut crima, nu? l-a întrebat Hastein. Nu ştii ce s-a întâmplat.

— Nu, a recunoscut Stenkil. Nu am văzut crima. Dar mai târziu în noaptea aceea am trecut din nou pe lângă casă şi am văzut cadavrul lui Sigvid afară. Iar acest băiat a recunoscut în faţa lui Gunulf, în această dimineaţă, că l-a omorât.

Hastein l-a privit pe Ragnar.

— Eu nu am auzit nici o dovadă cu privire la crimă, a spus el. Încă mai crezi că ar trebui să-l spânzurăm pe Halfdan?

Ragnar s-a uitat cu răceală la Hastein, apoi s-a întors spre mine.

— Ai ceva de zis? m-a întrebat.

— Recunosc, l-am omorât pe Sigvid, am spus, dar nu am comis o crimă. Nobilul Hastein îşi dăduse cuvântul căpitanului franc: dacă Wulf ne ajuta să intrăm în oraş, atunci el şi familia lui primeau protecţie. N-am făcut decât să urmez ordinele căpitanului.

— Cum a survenit omorul? a întrebat Ragnar.

— Sigvid mi-a spus că o va ucide pe nevasta lui Wulf dacă nu las arcul jos şi nu mă lupt cu el bărbăteşte. Ţinea sabia la gâtul ei atunci când a rostit ameninţarea.

— De ce nu te-ai luptat cu el? m-a întrebat Ivar. Îţi era frică?

— Nu. Nu îmi era frică, dar nu eram sigur că îl pot înfrânge în lupta corp la corp, am răspuns. Ştiam că trebuie să protejez jurământul dat de nobilul Hastein lui Wulf. Am făcut ceea ce a trebuit pentru a păstra intactă onoarea nobilului. Dacă aş fi ales să mă lupt cu Sigvid, mi-aş fi plasat mândria înaintea datoriei faţă de stăpân.

Ivar s-a lăsat pe spătarul scaunului, amuzat.

— Înţeleg, a spus el, dând din cap. L-ai omorât pe Sigvid pentru că era cea mai sigură cale de a respecta un ordin pe care ţi-l dăduse căpitanul tău. Apoi s-a întors spre Ragnar. Mie mi se pare că este un războinic disciplinat. Nu eşti de acord, tată? Doar nu vrei să-l pedepseşti pentru disciplină şi obedienţă? Gândeşte-te la mesajul pe care îl transmitem armatei noastre.

Pentru o clipă, Ragnar a părut pe punctul de a da un răspuns mânios, dar a scos un oftat lung şi a clătinat din cap.

— Ai dreptate, i-a spus lui Hastein. Aceasta nu a fost o crimă. A fluturat mâna spre mine. Pleacă, mi-a spus. Omori repede – poate prea repede –, dar, în aceste circumstanţe, nu ai făcut nici o greşeală.

Gunulf părea indignat.

— Cum rămâne cu familia lui Sigvid? a întrebat el.

— Halfdan nu a făcut nimic rău, dar ţi-a omorât omul, a spus Hastein. Voi plăti eu wergild, iar tu o vei duce familiei sale.

Ragnar a scuturat din nou din mână.

— Aşa să fie.

— Oamenilor mei nu le va plăcea asta, a spus Gunulf. Sigvid a fost camaradul lor.

— Nu-mi pasă dacă le place sau nu, i-a replicat Hastein. Lucrurile sunt stabilite. Căpetenia noastră a fost de acord, după cum ai auzit. Dacă vreunul dintre oamenii tăi rupe pacea din pricina asta, se va întâlni cu mânia lui... şi a mea.

Am dat să plec. Hastein m-a chemat înapoi.

— Halfdan, nu uita să vorbeşti cu servitorii. L-am privit confuz. Servitorii contelui de Ruda, m-a lămurit şi a arătat spre sulurile de mătase de pe masa din faţa lui. Întreabă-i cine croia veşmintele. Pentru tunicile mele.

Torvald m-a însoţit până la casa lui Wulf. Am tăcut pentru o vreme, gândindu-mă la cele întâmplate. Pentru prima oară, Torvald părea mulţumit să meargă în tăcere.

În cele din urmă, am deschis gura.

— De ce îi urăşte Ragnar pe franci atât de mult? am întrebat.

Torvald a părut surprins.

— Nu îi urăşte, a spus el. Ei ne sunt duşmani. El este căpetenia noastră. Doreşte ca armata noastră să câştige, iar a lor să piardă.

— Mi s-a părut plin de furie astăzi, am răspuns. Furie faţă de Hastein, faţă de Ivar. Şi furie faţă de franci. Mi se părea că nu doreşte doar să-i învingă, ci să-i distrugă cu totul.

— Ragnar este tot timpul plin de furie, mi-a spus Torvald. Are sânge regal în vine şi toţi oamenii ştiu că este cea mai mare căpetenie a danezilor. Îl roade faptul că

Horik este rege, iar el nu. Nu crede că Horik este mai bun ca el. Dar Ragnar este, mai presus de toate, un om de onoare şi, atunci când Horik a fost numit rege, după moartea tatălui său, Ragnar a jurat să-l accepte şi să-l respecte. Nu îşi va încălca jurământul, indiferent cât de mare îi este ambiţia. Ragnar ar prefera să fie rege fără tron decât bărbat fără onoare.

Şi eu simţisem cândva o dorinţă care mă măcinase şi îmi otrăvise inima. Fusesem sclav şi tânjisem să fiu liber... şi războinic. În cele din urmă, visul meu a devenit realitate. Mă întrebam dacă Ragnar avea să-şi găsească vreodată regatul.

10. Sânge sau bere

La trei zile după ce am cucerit Ruda, Torvald a venit din nou acasă la Wulf, în căutarea mea.

— Vine Bjorn Coaste de Fier, mi-a spus, împreună cu restul flotei noastre din Limfjord. Unul dintre grupurile de războinici i-a văzut şi a trimis un călăreţ ca să-l anunţe pe Ragnar. El şi Hastein se află chiar acum pe drumul spre poarta râului, ca să-i întâmpine. Eu merg să privesc. Vrei să vii şi tu?

Îmi doream, dar Hastein îmi ordonase să-i protejez pe Wufl şi pe familia lui şi nu îmi spusese să renunţ. Oare cât timp trebuia să îi păzesc? Nu mai fusesem niciodată responsabil pentru siguranţa altora, iar această datorie atârna cu putere pe umerii mei. Mă săturasem de Wulf, de familia lui şi de faptul că eram închis în casa aceea mică, lipsită de aer. Nu părăsisem locul nici măcar o clipă de când mă întorsesem de la palat, cu două zile înainte. De ce nu împărţea Tore această datorie cu mine?

Am privit cu regret cum Torvald pornea în josul străzii, picioarele lui lungi ducându-l departe de ochii mei. Apoi m-am întors în interiorul întunecat al casei lui Wulf.

Bertrada, soţia lui Wulf, stătea aplecată peste un vas de fier agăţat deasupra focului din vatră. Începuse pregătirile pentru cină. Focul îi lumina faţa. O şuviţă din părul negru, strălucitor i-a ieşit de sub bonetă, atârnându-i în faţa ochilor. A vârât-o înapoi sub bonetă, plictisită. În cele trei zile de când mă aflam în casa ei, nu o văzusem niciodată zâmbind. Copilul ei cel mare, o fată de nouă ani pe nume Adela, stătea în genunchi pe podea, lângă vatră. Rareori se îndepărta de mama ei. Din când în când o vedeam privindu-mă cu ochi speriaţi.

Wulf stătea la masă împreună cu cel mai mic dintre copii, un bebeluş, pe care îl ţinea în poală. Asemenea

restului familiei, nici el nu ieşise din casă din noaptea în care oraşul fusese asediat.

— Bere? i-am spus Bertradei. Poţi să-mi dai nişte bere? Mi-e sete.

Bertrada se ridică, mă privi înfricoşată, apoi se uită agitată spre Wulf. Am înjurat, amintindu-mi că, spre deosebire de soţul ei, femeia nu îmi înţelegea limba.

Am simţit un val de furie. Îi salvasem viaţa, probabil şi pe ale copiilor ei, şi, cu toate acestea, se temea de mine. Ce fel de recunoştinţă era asta?

— Bere! am spus, de data asta vorbind în latină. Vreau bere.

Wulf şi-a ridicat privirea, vorbindu-i nevestei peste umăr.

— *Toarnă o cană de bere pentru Halfdan.*

— Mă vrei plecat de aici, nu? i-am zis. Plecat sau mort.

— Eşti danez, mi-a răspuns furios. Te aştepţi ca oaia să primească voioasă lupul în ţarcul ei?

Bertrada a aşezat o cană de pământ plină cu bere pe marginea mesei, apoi s-a îndepărtat de mine. Am luat o gură. Era bere slabă, care, după gust, părea să fi fost amestecată cu apă. Oare era tot ce aveau mai bun în casă ori era o băutură specială pentru musafirul lor nepoftit?

Simţeam cum furia clocoteşte în mine. Am încercat să o potolesc, dar îmi era greu, la fel cum îmi era greu să dau pe gât berea lui Wulf. Poate că, dacă ajungeam să ne cunoaştem mai bine, avea să vadă în mine un om, nu doar un danez.

— Soţia ta este mult mai tânără decât tine, i-am spus lui Wulf, încercând să fac conversaţie. Iar copiii tăi sunt prea mici pentru un bărbat cu barba albă.

— Este a doua soţie a mea, mi-a răspuns francul. Şi doar bebeluşul este copilul meu. Primul soţ al Bertradei a fost ucis ultima dată când danezii au asediat Ruda. A fost unul dintre soldaţii contelui. Eu mi-am pierdut prima soţie

atunci şi cele două fiice. Amândouă erau mai mari decât Adela.

— Soţia şi fiicele tale au fost ucise?

— Nu am spus asta. Am zis că le-am pierdut. Danezii le-au luat. Dacă aş fi fost aici, poate că aş fi putut plăti o răscumpărare pentru ele, dar eram plecat la Dorestad. Când m-am întors, danezii părăsiseră deja oraşul.

Fără îndoială că soţia şi fetele lui Wulf fuseseră vândute ca sclave. Nu era de mirare că inima acestui bărbat era plină de ură la adresa danezilor.

— Nu am făcut parte din flota care a asediat Ruda atunci, i-am spus.

— Eşti danez, a pufnit el.

Iar el era franc. Ar fi trebuit să-l urăsc pentru ceea ce făcuseră strămoşii lui atunci când ei ne atacaseră ţinuturile? Mă săturasem. Simţeam nevoia să fiu cu oameni care nu mă dispreţuiau. M-am apropiat de colţul în care îmi aranjasem un pat şi am ridicat securea din grămada de arme şi echipament.

— Ce faci? a întrebat Wulf.

Simţeam frica din vocea lui. Oare credea că aveam să-l omor? Mi-am vârât securea în cingătoare, lângă pumnal, şi m-am întors spre el.

— Eu ies, i-am spus. Să nu-mi atingi lucrurile. Mă întorc mai târziu.

— Pleci? Cine ne va proteja?

— Mi se pare ciudat ca o oaie să pună o asemenea întrebare lupului, am răspuns. Blocaţi uşa după ce plec şi aveţi grijă de voi.

L-am ajuns pe Torvald din urmă când străbătea ultima parte a străzii care ducea la poarta râului. Acolo ne atacase cavaleria francilor, iar Tore, Odd şi cu mine le doborâserăm caii. Singurele semne ale bătăliei erau nişte pete întunecate pe jos.

— Credeam că nu vii, a spus Torvald.

— M-am răzgândit.

S-a întors spre mine şi m-a privit.

— Eşti furios, a remarcat.

M-a deranjat faptul că îşi dăduse seama.

— Nu sunt, i-am replicat. De ce spui asta?

— Te trădează faţa şi sunetul vocii. Am mers în tăcere câteva clipe, apoi Torvald a vorbit din nou. Sânge sau bere.

— Poftim?

— Sânge sau bere, a repetat el. Aşa tratez eu furia. Nu îmi face bine să o ţin în mine. E ca şi cum aş avea o ţepuşă înfiptă atât de adânc încât nu pot să o scot. Supurează şi otrăveşte. Îmi înceţoşează gândurile şi îmi blochează intestinele.

Nu îmi era clar dacă furia sau ţepuşele aveau acest efect asupra lui, dar eram mulţumit că nu reacţionam la fel la ele.

— Ce legătură au sângele şi berea cu toate astea? l-am întrebat.

— Eu sunt un om binevoitor, a explicat Torvald. De obicei, este greu ca cineva să mă înfurie. Dar dacă se întâmplă, scap de furie vărsându-i sângele.

— Iar berea?

— În unele cazuri, nu este posibil să scap de furie prin sânge. De exemplu, uneori mă înfurie Hastein. Nu pot să-i vărs sângele pentru că este prietenul şi stăpânul meu. În schimb, beau. Berea are asupra mea efectul pe care îl are apa aruncată peste foc. Dacă beau destulă, mă simt întotdeauna mai bine. Cine te-a înfuriat?

Am scuturat din cap.

— Sunt supărat doar, am răspuns. Pe Wulf, pe familia lui, pe Tore… Chiar şi pe Hastein.

— În mod clar sângele nu te poate potoli. Cred că ai nevoie de bere.

Când ne-am apropiat de tunel, am văzut că poarta din capăt era deschisă. Trei paznici – danezi, desigur – o păzeau de pe metereze.

Nu mă mai întorsesem la râu din noaptea în care atacasem oraşul. În trei zile, zona din afara zidurilor fusese transformată. Chiar în aval, o insulă lungă, curbată într-o parte şi dreaptă în alta, ca un arc, împărţea râul în două canale. Majoritatea vaselor flotei noastre erau ancorate pe malurile acesteia, iar corturile erau înghesuite pe ea. Mai multe bărci fuseseră legate în capătul de jos al insulei. Pe când priveam, o barcă a pornit spre chei, în faţa porţii râului.

Câteva corăbii, printre care *Pescăruşul şi Corbul* lui Ragnar, erau ancorate lângă malul de sub zidul oraşului. Nu fuseseră ridicate corturi pentru echipajele acestor nave, deşi velele fuseseră întinse deasupra punţilor. Pentru a încheia transformarea armatei noastre într-o fortăreaţă militară, fuseseră săpate şanţuri adânci de apărare, pornind de la zidul oraşului şi până la marginea apei, pentru a proteja de atac zona cheilor şi vasele ancorate acolo. Din pământul şi pietrele scoase pentru crearea şanţului fusese ridicat un zid de pământ în interiorul perimetrului fiecărui şanţ de către francii din oraş, care lucraseră sub atenta supraveghere a gardienilor danezi.

— Insula pare mult mai confortabilă pentru campare, am remarcat. De ce vasul nostru a ancorat pe partea asta şi de ce nu avem corturi ridicate încă?

— Doar câteva dintre vasele căpitanilor sunt ancorate aici, mi-a explicat Torvald. Ale lui Ragnar, Hastein, Ivar şi ale altor câţiva. Majoritatea oamenilor de pe aceste vase stau în palatul contelui. Noi suntem noua garnizoană din Ruda. Doar un mic grup de paznici rămâne la bordul acestor vase. Torvald adăugă rânjind: Tore se ocupă de paza *Pescăruşului*. Este pedeapsa pentru că nu te-a ajutat să-i aperi pe Wulf şi pe familia sa în noaptea asediului.

Am fost mulţumit să aflu că Hastein şi-a dat seama că Tore îi ignorase ordinul. Mă aşteptam însă ca pedeapsa să răcească şi mai mult relaţiile dintre mine şi Tore.

— Priveşte! mi-a spus Torvald. Vin.

Un vas lung îşi făcu apariţia de după cotitura râului. Vâslele se mişcau în ritm. Două coarne roşii, lungi ţâşneau deasupra capului auriu care decora etrava. O clipă mai târziu, alte vase au apărut în urma acestuia, urcând pe râu cu aceeaşi viteză.

— Este *Taurul Auriu,* m-a lămurit Torvald. Vasul lui Bjorn.

În timp ce Bjorn şi ceilalţi îşi croiau drum spre ţărmul de sub zidul oraşului, Torvald şi cu mine am urcat la bordul *Pescăruşului*.

— Vom găsi bere aici, m-a asigurat Torvald. Hastein a trimis un butoi din oraş pentru Tore şi pentru ceilalţi care stau de pază.

Avea dreptate. Un butoi era aşezat pe puntea pupei. Tore, care îi degustase conţinutul, stătea alături.

— Hastein te-a trimis? l-a întrebat Tore pe Torvald, bălmăjind niţel cuvintele. Acum sunt eliberat din misiune?

— Da, l-a asigurat Torvald, scuturând cu putere din cap. M-a trimis pe mine. La fel şi pe Halfdan. Vrea să gustăm berea şi să ne asigurăm că este de calitate, de vreme ce tu vei sta aici timp îndelungat.

Torvald şi cu mine am umplut o cupă şi am trecut-o de la unul la altul. A fost nevoie să o umplem de mai multe ori ca să ne dăm seama de proprietăţile băuturii aceleia maronii. Era mult mai puternică decât cea pe care mi-o oferise Wulf. Măcar unii franci se pricepeau să facă bere.

— Ai avut dreptate, i-am spus lui Torvald şi am râgâit. Mă simt mai bine acum.

— Am auzit că Ragnar voia să te spânzure, mi-a spus Tore.

Şi el continua să evalueze calitatea berii. Băutura părea să-i fi schimbat dispoziţia, de obicei ursuză. Mă bucuram. Mă aşteptasem să fie furios pentru felul în care îi vorbisem ultima oară, dar aparent uitase... sau berea îi şterse asta din minte.

— Doar pentru o scurtă vreme, l-am asigurat. Odată ce a înţeles că sunt un războinic disciplinat, s-a răzgândit.

Tore a încuviinţat, puţin confuz, apoi şi-a reumplut cupa.

Deja o mulţime de oameni coborâseră de pe vase şi se strângeau în jurul fâşiei înguste de pământ dintre zidul oraşului şi râu.

— Priviţi, a spus Torvald, arătând înspre poartă. Iată-i pe Hastein şi Ragnar. E şi Ivar cu ei.

Cârmaciul a străbătut puntea şi s-a apropiat de proră. Tore şi cu mine l-am urmat încet, având grijă să nu vărsăm băutura din cupele pline ochi.

— Bine ai venit, frate. Cum a fost călătoria de la Limfjord? spunea Ivar când noi am ajuns la proră.

El, Ragnar şi Hastein nu se aflau departe de locul în care prora *Pescăruşului* se odihnea pe malul râului.

Bjorn stătea în faţa lor, cu mâinile în şolduri, privind zidurile oraşului. Mulţimea tot mai mare de războinici din vasele proaspăt sosite se adunase în spatele lui. Nu mi-aş fi dat seama că Bjorn şi Ivar sunt fraţi. Ivar era înalt, suplu şi semăna la faţă cu tatăl său, în timp ce Bjorn era mai scund, avea piept robust, umeri puternici şi o burtă rotundă, de parcă ar fi ascuns un butoi cu bere sub tunică.

— Am avut şi călătorii mai proaste, dar şi mai bune, i-a răspuns Bjorn. Am fost încetiniţi de vântul potrivnic şi ne-a prins o furtună dincolo de coasta Frisiei. Am pierdut un vas, dar am reuşit să salvăm mai bine de jumătate din echipaj.

— Câte vase mi-ai adus? a întrebat Ragnar.

— Douăzeci şi nouă, l-a lămurit Bjorn. Socotindu-l şi pe al meu. Pe toţi zeii, zidurile astea sunt înalte. Cum aţi reuşit să asediaţi oraşul?

— Printr-un şiretlic, a spus Ivar. A fost de fapt ideea lui Hastein.

Bjorn a rânjit şi l-a bătut prieteneşte pe umăr pe Hastein, spunându-i:

— Întotdeauna ai fost înţelept.

Vreo douăzeci dintre bărbaţii care stăteau în spatele lui Bjorn s-au întors şi au luat-o spre poartă. Hastein şi Ragnar au schimbat o privire.

— Staţi! a strigat Ragnar. Nu intraţi în oraş.

— De ce să nu intre? a întrebat Bjorn. Bărbaţii aceştia au petrecut mult timp pe mare şi doresc să simtă pământul sub picioare şi un acoperiş deasupra capului. Şi suntem pregătiţi pentru comorile pe care francii le vor împărţi cu noi. Nu ne-am oprit pentru nici un atac pe drum.

— E totuna, a spus Ivar. Nu cred că grupurile noastre de războinici au lăsat prea multe comori pentru voi în josul râului.

— Armata noastră a campat pe insulă, i-a zis Ragnar lui Bjorn. Du-ţi vasele şi oamenii acolo. Oraşul a fost jefuit în noaptea în care l-am asediat, dar acum este din nou calm. Îmi doresc să rămână astfel, pentru că s-ar putea să rămânem aici o vreme. Oraşul va fi mai uşor de păstrat dacă locuitorii sunt lăsaţi în pace.

Decizia lui Ragnar a stârnit nemulţumirea războinicilor proaspăt sosiţi. Un murmur, neclar ca un tunet, a început să se ridice dinspre mulţime.

O voce a strigat:

— Credeam că am venit aici ca să-i jefuim pe franci, nu ca să-i protejăm.

— Cine a spus asta? a întrebat Ragnar.

Nimeni nu răspunse, dar mai multe voci dădură de înţeles că erau de acord cu enunţul de mai devreme.

— Bjorn, controlează-ţi mai bine oamenii, a murmurat Hastein.

— Nu sunt oamenii mei, a venit răspunsul. N-am făcut decât să-i aduc aici. Şi adevărul este că le dau dreptate.

Ragnar s-a adresat mulţimii de războinici, ridicând vocea:

— Acesta este un regat mare şi bogat. Nici o armată nu a atacat inima acestui ţinut de sute de ani. Vor fi destule comori pentru toţi.

— Când? a strigat cineva, întrerupându-l.

După voce, era acelaşi bărbat care vorbise şi puţin mai devreme.

— Îl văd, a spus Torvald, indicându-l. Se piteşte acolo. Nu cred că un bărbat ar trebui să-şi ascundă faţa atunci când se adresează superiorilor săi.

A pus mâna pe marginea vasului şi a sărit, nimerind între doi războinici care stăteau pe mal. Aceştia se dădură înapoi, speriaţi să vadă un uriaş apărând între ei.

Torvald a privit înspre mine şi Tore.

— Voi nu veniţi? a întrebat el, apoi s-a întors şi a început să-şi croiască drum prin mulţime.

— Trebuie să aveţi răbdare! striga Ragnar. Răbdare şi disciplină!

Mi-am aşezat cu grijă cupa de bere pe punte şi am urcat pe cea mai înaltă doagă a vasului, ţinându-mă cu mâna de capul de dragon al *Pescăruşului*, ca să mă echilibrez. Căutam un loc liber în care să sar. Venind ameţit după mine, Tore mi-a lovit cupa cu piciorul şi a azvârlit-o cât colo. Berea ne-a udat pe amândoi, iar cupa a zburat pe punte, rostogolindu-se cu zgomot. Arcaşul a înjurat şi s-a întins să o apuce, însă degeaba. Şi-a pierdut echilibrul şi s-a împiedicat, lovindu-mă în spatele genunchilor cu umărul.

Pentru o clipă, am rămas acolo îngrozit, dând disperat din braţe ca să-mi recapăt echilibrul, apoi am sărit de pe proră înainte. Un bărbat înalt, cu părul negru, se afla chiar sub mine, privind în sus. Trebuie să se fi întors ca să vadă de unde apăruse Torvald. L-am izbit în plin, nimerind cu genunchii în pieptul lui. Burta mea i-a izbit faţa şi am căzut amândoi la pământ. Am rămas câteva clipe aşa, el pe spate şi eu cu faţa în jos, peste el. Impactul îl zăpăcise mai mult decât pe mine pentru că, deşi eu mi-am revenit rapid în

fire şi m-am ridicat în mâini şi în genunchi, el a continuat să zacă acolo, cu gura închizându-i-se şi deschizându-i-se fără un sunet, de parcă ar fi încercat să-şi recapete suflul.

Era un bărbat foarte urât, cu un nas mare, coroiat şi o barbă încâlcită, care arăta de parcă nişte animale mici ar fi locuit în ea. O cicatrice lungă îi brăzda faţa pe diagonală, pornind dinspre sprânceana stângă şi coborându-i pe obraz, lăsând un loc gol în mustaţă, deasupra buzei, sub nas. Dinţii din faţă îi lipseau, iar ochiul stâng, cel de sub sprânceana tăiată, era alb ca laptele.

Mi-am dat seama, şocat, că îl cunoşteam. Am sărit în picioare. Atunci el s-a ridicat în capul oaselor şi a început să tuşească.

— Criminalule! i-am strigat şi l-am lovit în faţă, doborându-l din nou la pământ.

M-am aruncat asupra lui, încălecându-i pieptul, şi am început să-l sugrum şi să-l izbesc cu ţeasta de pământ.

Mai multe mâini m-au cuprins şi m-au îndepărtat, aruncându-mă la pământ. Bărbaţii au dat năvală, lovind cu pumnii şi cu picioarele. Am apucat centura cuiva şi m-am ridicat în genunchi, dar un pumn m-a izbit în cap, obligându-mă să dau drumul centurii. Am căzut pe burtă. Cineva şi-a pus talpa peste capul meu, lipindu-mi faţa de pământ, apoi doi bărbaţi m-au apucat de braţe, m-au ridicat în picioare şi m-au întors. Bărbatul pe care îl atacasem stătea în faţa mea, cu un cuţit lung în mână.

— De multă vreme te caut, băiete, mi-a spus. Am auzit că un băieţandru s-a alăturat oamenilor nobilului Hastein şi am sperat să fii tu acela. N-am visat însă că vei veni direct la mine şi îmi vei uşura misiunea chiar aşa de mult. Toke a promis o recompensă grozavă pentru dovada morţii tale.

Am auzit un urlet ca de urs furios şi l-am văzut pe Tore aruncându-se de pe prora *Pescăruşului* în spinarea unuia dintre bărbaţii care mă ţineau, făcându-l să dea drumul braţului meu. Când el şi Tore au căzut la pământ, m-am

întors şi l-am lovit între picioare pe celălalt bărbat care mă prinsese.

— Halfdan! În spatele tău! m-a avertizat Torvald.

L-am apucat de umeri pe bărbatul pe care tocmai îl lovisem şi l-am învârtit. Războinicul cu un ochi îşi ridicase cuţitul şi, când m-am întors, lama acestuia a intrat în trupul bărbatului pe care îl ţineam.

Hastein şi Ivar au trecut, cu săbiile scoase, prin cercul de oameni format în jurul meu. Cel cu un ochi s-a dat înapoi, iar eu l-am împins după el pe omul pe care îl apucasem de umeri. A făcut câţiva paşi, apoi s-a prăbuşit cu zgomot, cu o mână la vintre şi cu cealaltă acoperindu-şi rana de cuţit.

Hastein părea furios.

— Ai multe explicaţii de dat, s-a răstit la mine, privindu-mă cu răceală.

Ragnar şi-a făcut şi el apariţia, dând oamenii deoparte cu ambele mâini. Avea faţa încă şi mai roşie decât la ultima noastră întâlnire. Când m-a văzut, s-a oprit şi a rămas cu gura căscată.

— Tu! Din nou?! a strigat.

Privea în jur mânios, de parcă ar fi căutat o sfoară cu care să mă spânzure pe loc.

L-am privit pe Hastein îngrijorat, apoi am arătat înspre bărbatul cu un ochi.

— Hastein, am spus pe un ton rugător, el este cârmaciul lui Toke. Îl cheamă Snorre.

— Ce tot bălmăjeşti acolo? a întrebat Ragnar.

— Acest om a ajutat la uciderea fratelui meu! am exclamat.

Mă dureau coastele în mai multe locuri, un ochi începuse să mi se învineţească şi să se umfle şi aveam pământ în gură şi în nas. Hainele mele arătau îngrozitor, erau pline de noroi de pe malul râului. Dar, pentru moment, aceste probleme erau lipsite de importanţă. Ceea

ce mă îngrijora era faptul că din nou fusesem convocat în palatul contelui, în faţa lui Ragnar Logbrod, ca să răspund pentru purtarea mea.

Din fericire, de data aceasta nu omorâsem pe nimeni, aşa că nu mă puteau spânzura. Cel puţin aşa îmi închipuiam. Pe de altă parte, acum şi Hastein era furios. Ragnar şi nobilul stăteau unul lângă altul la masa cea lungă. Bjorn şi Ivar, ceilalţi comandanţi din armata noastră, erau de asemenea prezenţi şi erau aşezaţi în stânga lui Ragnar. Bjorn părea enervat că trebuie să se afle acolo.

Ivar, în mod surprinzător, părea amuzat. S-a aplecat în faţă şi a şoptit la urechea lui Bjorn, destul de tare încât până şi eu am auzit de unde stăteam, în faţa mesei.

— Pun pariu pe trei peni de argint la unul că tata va vorbi despre disciplină cel puţin o dată înainte să terminăm procesul ăsta.

Ragnar s-a prefăcut că nu aude, dar faţa lui a devenit din nou roşie. Era o culoare care îi apărea frecvent pe chip.

— Cât ai băut? m-a întrebat Hastein. Se simte mirosul de aici.

— Halfdan nu a băut chiar aşa de mult, a intervenit Tore. El, Torvald şi Snorre stăteau de asemenea în faţa mesei. Miroase aşa doar pentru că eu m-am împiedicat de cupa lui şi berea i s-a vărsat pe haine.

Am apreciat faptul că Tore îmi lua apărarea şi am fost chiar şi mai recunoscător pentru salvarea de mai devreme, totuşi cred că ar fi fost un martor mai credibil dacă vocea nu i-ar fi tremurat din pricina băuturii.

— Vrei să spui că Halfdan a băut mai puţin decât tine? l-a întrebat Hastein, cu voce blândă.

— O, da, a răspuns Tore, încuviinţând din cap viguros. Mult mai puţin. Eu deja beam de o vreme când el şi Torvald au ajuns.

— Ţi-am lăsat în grijă vasul meu, a spus Hastein printre dinţi.

Tore a făcut un pas în spate.

— *Pescăruşul* se află în siguranţă.

— Şi, în mod cert, este pe mâini bune, a adăugat Ivar.

— Nu ne aflăm aici ca să discutăm cât beau sau cât nu beau oamenii tăi, i-a spus Ragnar lui Hastein. Suntem aici pentru că a avut loc o nouă încălcare a disciplinei în armată... Ivar l-a împuns pe Bjorn cu cotul.... Şi din nou acest membru al echipajului tău a fost implicat.

Când a terminat de vorbit, Ragnar a scuturat degetul în direcţia mea.

— Pot să rezolv eu această problemă de disciplină, stăpâne Ragnar, a spus Snorre. Băiatul m-a atacat fără să-l provoc. Cer dreptul la duel. Îl voi omorî şi atunci nu va mai crea probleme în cadrul armatei.

— Ei bine, asta pare a fi o cale simplă de a rezolva lucrurile, a spus Ivar. Şi vom avea parte şi de distracţie.

— Nu va avea loc nici un duel, a sărit Ragnar. Nu atâta timp cât ne aflăm în inima Franciei, înconjuraţi de duşmani. Un omor duce întotdeauna la altul şi apoi la altul. Nu vreau ca dispute minore să-mi dezbine armata.

— Am fost lovit şi am fost insultat, a protestat Snorre. Am dreptul să-mi apăr onoarea.

M-am întors spre el.

— Nu ai nici o onoare de apărat. L-ai ucis pe fratele meu. Ai omorât femei şi copii nevinovaţi. Tu împreună cu Toke.

— Cunosc un Toke, a spus Ivar. O căpetenie din Dublin. Este vorba despre acelaşi bărbat?

Snorre şi-a pus mâna pe mânerul sabiei, dar Torvald a păşit în faţă şi l-a apucat de încheietura mâinii, oprindu-l.

— Am să te omor, băiete! a strigat bărbatul.

— Tăcere! a urlat Ragnar.

Torvald a dat drumul braţului lui Snorre şi l-a împins. Cârmaciul lui Toke l-a privit pe Ragnar.

— Vezi, stăpâne Ragnar? Ai auzit? Am dreptul să-l provoc la duel.

— Nu aici, a răspuns Ragnar. Nu acum. Nu îmi pasă dacă vă omorâţi între voi după ce părăsim Francia. Dar, atâta timp cât suntem aici, războinicii noştri nu se vor lupta unul cu altul şi nu se vor omorî. Dacă nu poţi respecta această regulă, atunci ia-ţi corabia şi pleacă.

Snorre a privit căpitanii pe rând, sperând că măcar unul îl va contrazice pe Ragnar, însă aceasta nu s-a întâmplat. Ivar i-a zâmbit de sus.

— Nu voi încălca regula păcii, a spus Snorre într-un final. Voi rămâne.

Când s-a întors să plece, a murmurat spre mine:

— Va veni şi timpul tău.

— Snorre, a întrebat Hastein, care este numele corăbiei tale? Şi câţi oameni ai condus?

— De ce întrebi?

— Din simplă curiozitate. Aş vrea să ştiu câţi oameni ai adus pentru armata noastră.

— Vasul meu se cheamă *Armăsarul Mării*, iar echipajul meu are douăzeci şi şase de oameni, cu mine cu tot.

Ivar a plesnit masa cu mâna.

— *Armăsarul Mării*! Chiar este vorba despre acel Toke pe care îl ştiam eu în Irlanda. Aşa se chema vasul. A venit şi el aici?

Snorre a scuturat din cap.

— Toke are o corabie mai mare acum, a explicat. Vulturul Roşu. M-a privit şi mi-a zâmbit cu răutate. *Vulturul Roşu* fusese vasul tatălui meu şi apoi al lui Harald, după moartea tatei. Era trist că acum ajunsese pe mâinile ucigaşului. Eu conduc *Armăsarul Mării* pentru Toke, a continuat. Este căpitanul meu. Dar nu a venit în această călătorie. A avut alte treburi de rezolvat. Înclinând capul spre Ivar, a adăugat: Când îl voi vedea, îi voi transmite că ai vorbit despre el.

Spunând acestea, se întoarse şi ieşi din încăpere.

— Da, îmi aduc aminte de Toke, a spus Ivar. Un om impunător. Foarte puternic şi nervos, dar un bun războinic. Ce este discuţia asta despre crimă?

— Nu este timpul şi nici locul potrivit, a spus Hastein, apoi s-a întors spre Ragnar: Am terminat aici? Oamenii mei pot pleca?

— Ai de gând să te ocupi de el? a întrebat Ragnar, arătând spre mine.

— Am să mă ocup de el, l-a asigurat Hastein.

— Atunci am terminat.

Pe coridor, după ce am ieşit din sala de consiliu, Hastein i-a spus lui Tore:

— Întoarce-te la bordul *Pescăruşului*. Vei rămâne de pază acolo până când primeşti alt ordin de la mine. Torvald, tu mergi cu el şi adu butoiul cu bere. De acum înainte, oamenii mei vor bea doar apă atunci când sunt de pază.

După plecarea lor, Hastein s-a întors spre mine, mânios. Am deschis gura ca să-i explic cine era Snorre şi ce făcuse, dar înainte să apuc să vorbesc, s-a răstit la mine:

— Dacă aş fi ştiut că eşti predispus la un comportament atât de violent, nu ţi-aş fi oferit un loc pe vasul meu.

Cuvintele lui Hastein m-au izbit cu putere, de parcă aş fi primit un pumn. Deodată, mi-am dat seama cum trebuie să-i fi părut lui comportamentul meu – cel mai nou membru al său, beat, luându-se la bătaie în faţa căpeteniei.

— Îmi pare rău, am spus. M-am făcut de râs astăzi şi v-am pus într-o situaţie stânjenitoare. Regret în special a doua faptă.

Hastein m-a privit în tăcere multă vreme.

Voiam să-mi mut privirea, dar am rămas cu capul sus şi m-am uitat în ochii lui.

— Este lăudabil, a spus într-un final, faptul că nu cauţi scuze pentru comportamentul tău. Nu suport bărbaţii care nu îşi recunosc greşelile.

Nu am spus nimic. Orice aş fi adăugat ar fi părut o justificare.

— Spune-mi mai multe despre acest Snorre, mi-a cerut nobilul.

— A fost cârmaciul şi secundul lui Toke pe *Armăsarul Mării*.

— Poţi să juri că s-a aflat printre bărbaţii care i-au atacat şi ucis pe Harald şi pe ceilalţi?

— Trebuie să fi fost, am răspuns. La vremea aceea, Toke avea doar un singur vas. Iar Snorre se afla alături de el cu doar câteva zile înainte de atac.

— Hmmm... Ei bine, pentru moment, nu ne preocupă asta. Răzbunarea ta trebuie să mai aştepte. Suntem în război. Dar ţine minte. Cauţi o răzbunare sângeroasă, care va fi împlinită doar prin uciderea multor oameni, inclusiv a unei căpetenii renumite şi periculoase. Nu o vei dobândi niciodată dacă îţi pierzi din nou capul aşa cum ai făcut astăzi.

— Nu o voi mai face, am promis.

— Sper că nu. Totuşi, chiar dacă tu vei reuşi să-ţi ţii firea, nu am încredere că Snorre va face la fel. Vreau să stai departe de el. Nu vreau să-l mai întâlneşti. Întoarce-te acasă la Wulf şi rămâi acolo până te chem eu. Vei suferi rămânând departe de restul echipajului, pentru că nu ne vei putea acompania atunci când va fi rândul nostru să pornim călare după comori prin ţinut, dar este corect să plăteşti pentru că m-ai pus într-o situaţie stânjenitoare.

La aceste cuvinte, inima mi s-a strâns. Nu-mi păsa că ratam şansa de a participa la jafuri. Chiar dacă speram să strâng ceva avere în această campanie, nu îmi făcea plăcere să fur de la fermieri săraci şi de la oameni ca Wulf. Mă îngrozea însă gândul că aveam să fiu din nou închis în casa negustorului.

Probabil că dezamăgirea mi s-a citit pe chip sau poate că felul în care arătam, murdar şi rănit, l-a făcut pe negustor să-mi spună când am ajuns înapoi la el:

— Ce s-a întâmplat? Arăţi îngrozitor. Vrei nişte bere?

Suna tentant, dar l-am refuzat.

11. Înspre Francia

Exilul meu acasă la Wulf a fost curmat după doar cinci zile, când Torvald a apărut într-o dimineaţă cu un anunţ.

— Hastein are de lucru pentru tine, a spus.

În ciuda întrebărilor mele, nu a vrut să-mi dea nici un fel de explicaţii.

— Hastein îţi va spune.

Torvald m-a dus într-o încăpere mare, aflată la un capăt al celui de-al doilea nivel al palatului contelui. Mobila era compusă dintr-un pat, două mese, mai multe scaune sculptate şi numeroase cufere, destul de mari cât să adăpostească un om înăuntru. Unul dintre cuierele lui Hastein – avea două şi, pentru că era căpitanul, nimeni nu protesta pentru că ocupau mai mult spaţiu la bord – se afla de asemenea acolo, la capul patului. Două scuturi, ambele pictate cu motivul în trei culori al lui Hastein, stăteau sprijinite de un perete.

— Bun venit în comandamentul meu, a spus Hastein când am intrat.

Era aşezat la una dintre mese şi avea un platou de lemn în faţă. Pe el erau o pâine, o bucată mare de brânză de culoarea fildeşului şi un pui fript. Hastein ţinea în mână un copan.

— Ai mâncat? m-a întrebat şi a arătat înspre platou. Dacă nu, înfruptă-te.

Mâncasem, dar numai fiertură de orz. În casa lui Wulf nu se mânca atât de bine. Am folosit pumnalul ca să tai celălalt picior al păsării.

— Mulţumesc, am spus.

— Cullain! a strigat nobilul. Adu încă două cupe cu bere. Am invitaţi.

Torvald a tăiat cu cuţitul o felie de brânză şi una de pâine.

— Credeam că tu ai mâncat înainte să pleci spre Halfdan, i-a spus Hastein.

Torvald a ridicat din umeri.

— Încă mi-e foame.

Hastein a dat din cap.

— Tot timpul îţi este foame. Apoi s-a întors spre mine: Mănâncă bine. Nu vei mai avea parte de asemenea bucate acolo unde vei merge.

Având în vedere ultima noastră întâlnire, am fost plăcut surprins de această întâmpinare amicală. Totuşi, ultimele sale cuvinte nu păreau de bun augur. Am privit copanul de pui pe care îl savurasem cu doar câteva clipe înainte şi, brusc, m-am simţit asemenea unui porc pus la îngrăşat pentru tăiere.

— Unde voi merge? am întrebat.

— În Francia, mi-a răspuns.

Nu înţelegeam nimic. Credeam că ne aflăm deja în Francia.

— Ragnar crede că regele franc şi-a strâns în cele din urmă armata şi a pornit, a continuat el. Mai multe trupe de călăreţi de-ai noştri au văzut cercetaşi franci urmărindu-i călare, iar unul dintre grupuri nu s-a mai întors la Ruda. Douăzeci de oameni şi caii lor lipsesc. Trupele francilor sunt de temut. Au arme şi armuri bune. În plus, călăresc de parcă s-ar fi născut pe cai. Dacă va porni spre noi cavaleria francilor, va trebui să ne schimbăm tactica. Nu vom avea nici o şansă în faţa lor.

Îi eram recunoscător lui Hastein pentru că îmi explica toate astea, dar tot nu înţelegeam rolul meu în această acţiune.

— Dar eu unde voi merge? am întrebat din nou.

— Trimitem opt cercetaşi ca să încerce să localizeze armata francilor. Tu vei fi unul dintre aceştia. Fiecare dintre voi va călători singur, pe jos. Ragnar şi cu mine

credem că, în felul acesta, vor fi şanse mai mici ca patrulele francilor să vă prindă.

— De ce m-aţi ales pe mine? am întrebat.

De fapt, mă întrebam dacă fusesem ales drept pedeapsă pentru că îl pusesem pe Hastein în situaţia aceea stânjenitoare. Îmi părea că misiunea aceea era o modalitate prin care putea să scape de un membru nedorit în echipaj. Nu mă încânta perspectiva de a merge singur printr-un ţinut necunoscut, în care orice om peste care dădeam era duşmanul meu... şi cu siguranţă dorea să mă omoare.

— Mi-ai spus că, după ce Toke a atacat ferma de la Limfjord şi i-a omorât pe fratele tău şi pe oamenii săi, ai scăpat din gheara celor care te vânau, ba chiar ai reuşit să-i omori. Dacă poţi face asta, tu, mai mult decât oricare altul, ai şansa de a găsi armata francilor şi de a supravieţui ca să ne spui unde se află. Armata noastră este ca şi oarbă, iar Ragnar şi cu mine trebuie să ştim unde ne sunt duşmanii.

Dacă pot face asta? Oare Hastein se îndoia acum de ceea ce îi spusesem? Era un test ca să vadă dacă puteam face cu adevărat ce pretindeam?

— Cum rămâne cu Wulf şi cu familia lui?

— Vor fi în siguranţă. În destulă siguranţă. Oraşul este liniştit acum şi majoritatea oamenilor noştri îşi au tabăra pe insulă.

Am plecat în aceeaşi dimineaţă, îndreptându-ne în susul râului, în două corăbii. Cea a lui Ivar, *Ursul,* avea la bord patru cercetaşi pe care i-a lăsat pe malul stâng al râului. Eu mă aflam la bordul *Pescăruşului*, împreună cu alţi trei oameni selectaţi să cerceteze malul drept. Unul dintre ei era Einar.

— Mă bucur să te văd din nou, în sfârşit, mi-a spus când a urcat la bord. Hrodgar m-a rugat să-ţi transmit salutări şi din partea lui. Te căutăm de când am sosit la Ruda, însă

părea că ai dispărut din armată. Când am auzit că se caută războinici ca să spioneze armata francilor, am sperat să te oferi voluntar.

M-am bucurat şi eu să-l văd pe Einar. Speram să putem spiona împreună.

— Tu *te-ai oferit voluntar?* l-am întrebat.

— Desigur, a răspuns Einar. Cu toţii ne-am oferit. Cel care va găsi armata francilor va câştiga mari onoruri.

Asta dacă nu dau francii peste el, m-am gândit.

— Am veşti importante pentru tine, a continuat Einar. L-am văzut pe unul dintre oamenii lui Toke, acum două zile, pe insula unde şi-a instalat tabăra armata. Este un om masiv, cu o cicatrice pe faţă. Îl cheamă...

— Snorre. Ne-am întâlnit deja, i-am spus.

Einar a făcut ochii mari.

— Sunt surprins că nu s-a lăsat cu vărsare de sânge în final.

— S-a lăsat. Sau a fost cât pe ce. S-a lăudat că Toke i-a promis o recompensă măreaţă dacă aduce dovezi că sunt mort. A vrut să mă provoace la duel, dar Ragnar a interzis duelurile atâta timp cât ne aflăm în Francia.

— Mai sunt şi alte modalităţi prin care un om poate muri, a sugerat Einar. Pot avea loc accidente. Uneori, oamenii mor în somn.

Nu eram sigur dacă Einar mă avertiza ori îmi sugera să îl ucid în secret pe Snorre. Din câte îl cunoşteam pe Einar, putea însemna şi una, şi alta. Sau amândouă.

Echipajul *Pescăruşului* a vâslit în susul Senei mai bine de o jumătate de zi înainte ca primul cercetaş să fie dus la ţărm. Hastein insistase ca nici unul dintre cercetaşi să nu dea la vâsle.

— Odată ajunşi la ţărm, veţi avea nevoie de toată puterea ca să înaintaţi cât mai repede. Odihniţi-vă acum, cât puteţi, ne instruise el.

În timp ce restul echipajului vâslea, mi-am tras cufărul în mijlocul punţii şi am scos lucrurile pe care aveam să le

iau cu mine. Mi-am pus pumnalul şi securea la brâu, apoi m-am lăsat pe vine în faţa lăzii, privindu-i conţinutul şi încercând să-mi dau seama ce altceva îmi trebuia. Dacă voiam să supravieţuiesc acestei misiuni şi să mă întorc, trebuia să călătoresc repede şi să rămân nevăzut.

Armura n-ar fi făcut decât să mă încetinească. Dacă mă descopereau trupele francilor, singur şi pe teritoriul lor, vesta de piele, coiful şi scutul nu aveau să fie suficiente ca să rămân în viaţă. Am ales doar o tolbă – oricum după bătălia de la poarta oraşului nu mai aveam săgeţi bune decât pentru una. Am rulat cea mai groasă pelerină pe care o aveam, i-am legat capetele unul de altul şi am aşezat-o pe umăr.

O ploscă pentru apă şi o pungă uzată din piele în care aveam carne sărată din provizia vasului, plus o pâine şi nişte brânză pe care le luasem din cămara lui Wulf îmi completau echipamentul. Împreună cu arcul, fireşte.

În timp ce vâslea, Tore m-a văzut scormonind prin cufăr.

— Nu ai nici o pradă încă, nu-i aşa? m-a întrebat.

Am scuturat din cap. Dacă norocul meu o ţinea tot aşa, cu siguranţă că nu aveam să strâng avere în călătoria asta.

— Dacă eşti ucis, cui vrei să-i rămână posesiunile tale? a insistat.

Era o întrebare pe care nu o luasem în consideraţie până atunci. Acum îmi dădeam seama, cu o strângere de inimă, că nu aveam pe nimeni— nici familie, nici camarazi apropiaţi – căruia să-i încredinţez cele câteva lucruri ale mele.

— Nu contează, am răspuns. Dacă sunt mort, nu îmi pasă.

— Nu ai pe nimeni? m-a întrebat Tore. Chiar pe nimeni?

Întrebările lui m-au făcut să mă gândesc la Harald şi la mama, de care îmi era foarte dor. Am scuturat din cap şi m-am întors, pentru ca Tore să nu-mi poată vedea faţa.

Atunci l-am văzut pe Einar, aşezat cu spatele la catarg şi ascuţindu-şi o săgeată cu o tocilă.

— Dă-i-le lui, am spus, arătându-l pe Einar. Dacă el se întoarce şi eu nu, dă-i lui lucrurile mele. Este prietenul meu.

Cel mai apropiat de un prieten, oricum.

Unul câte unul, cercetaşii au fost lăsaţi la ţărm, până când am rămas doar eu. Hastein mă ducea mult mai departe în inima Franciei decât pe ceilalţi.

Se lăsa seara. *Pescăruşul* înainta în aval şi trecea tot mai des pe lângă umbre lungi, aruncate de copacii de pe mal.

— Ajunge, a spus Hastein într-un final.

Torvald a îndreptat corabia spre mijlocul râului, apoi le-a ordonat vâslaşilor de la timonă să împingă vâslele în spate, iar celor de la babord, să împingă înainte. *Pescăruşul* s-a răsucit pe loc. Atunci când a ajuns cu faţa în aval, Torvald a cârmit spre ţărm. Doi bărbaţi au sărit pe mal cu funii şi au fixat corabia în loc.

Hastein s-a apropiat.

— Ne aflăm în inima ţinutului francilor, a spus. Te-am ales special să cercetezi această zonă în căutarea armatei lor. Pericolul va fi mai mare aici, iar ajutorul se află mult mai departe de tine. Cred însă că tu, mai mult decât oricare alt cercetaş, ai şanse să supravieţuieşti şi să te întorci.

Dacă aceste cuvinte erau menite să mă înveselească, pentru că mă onorau, ei bine, şi-au ratat ţinta. Preferam să fiu mai puţin onorat, dar cu mai multe şanse de a trăi.

— Peste două zile, Ivar şi cu mine vom porni din nou pe râu, în căutarea cercetaşilor noştri. Vom rămâne cinci zile, dacă armata francilor nu ne obligă să ne grăbim şi să ne întoarcem la Ruda. Dacă totul decurge bine, vei avea şapte zile ca să spionezi duşmanii şi să te întorci aici. Dacă nu ajungi la râu înainte să revenim la Ruda în cea de-a şaptea

zi sau dacă suntem nevoiţi să plecăm înainte, vei fi pe cont propriu.

Înainte ca întunericul să învăluie pământul, am ajuns pe mal şi am urcat în cel mai înalt copac din preajmă, ca să văd pe ce drum aveam s-o pornesc. Ramurile tocmai începeau să înmugurească – primăvara trezea la viaţă tărâmul Franciei. Dincolo de râu se vedea o câmpie plină de iarbă, presărată cu pâlcuri de copaci şi boscheţi. Departe, la orizont, am văzut o linie întunecată ce semnala, am presupus, marginea unei păduri.

După ce am coborât dintre ramurile copacilor, Hastein şi cu mine am mers până la marginea câmpiei. Noaptea se apropia cu repeziciune. Vântul se stârnise şi iarba înaltă din jurul meu începuse să se legene şi să foşnească. Dacă privea cineva de departe, speram ca întunericul să mă ascundă şi să par doar o umbră bătută de vânt peste câmpie.

— Drum bun şi noroc, mi-a urat nobilul. Şi să sperăm că vorbele lui Ragnar sunt adevărate.

M-am încruntat.

— Ce vorbe?

— Că o fylgja te călăuzeşte şi te protejează.

Am părăsit pădurea şi am pornit în pas vioi peste câmp. Iarba, care îmi ajungea până la şold, era maronie şi fragilă din pricina frigului iernii, dar noi fire lungi şi verzi începeau să răsară din pământ, creând o pernă moale sub picioarele mele.

O semilună răsărise şi lumina câmpul, dându-i un aspect spectral. Nori înalţi treceau cu repeziciune pe deasupra, umbrele lor acoperind din când în când pământul.

Ştiam că în ritmul în care mergeam aveam să parcurg o distanţă mare. După o vreme, m-am oprit ca să mă odihnesc şi am privit în urma mea. Nu mai vedeam linia copacilor care străjuiau râul unde se ascundea *Pescăruşul*. Mă aflam de unul singur în inima Franciei şi simţeam

această singurătate. Am luat o gură de apă şi am pornit din nou, mai repede. Nu voiam să mă prindă lumina zilei în câmpul acela deschis.

Trecuse de miezul nopţii când am simţit miros de fum. Vântul, care bătea acum din stânga mea, purta cu el un miros vag de lemn amestecat cu iz de carne arsă. Acest din urmă miros m-a făcut să-mi schimb direcţia. Unde era moarte, poate erau şi soldaţii franci. M-am întors şi am pornit cu faţa spre vânt, după miros.

Izul greu devenea tot mai puternic. Într-un sfârşit, am zărit înainte o umbră ca un zid întunecat, marcând marginea unei păduri. Chiar în faţa mea era o spărtură în acea linie. Forme neclare erau răspândite pe pământ. Mirosul acela înţepător venea dinspre ele.

M-am oprit şi mi-am încordat arcul, pregătind o săgeată, apoi am înaintat cu grijă. Pământul îşi schimbase forma şi mi-am dat seama că merg pe o suprafaţă denivelată, pe un teren arat. Apropiindu-mă, am înţeles că formele neclare din faţa mea erau rămăşiţele unui sat, compus din zece-douăsprezece case. Erau mult mai mici decât casa cea lungă în care crescusem, mai mici chiar şi decât locuinţele compacte din Hedeby. Unele abia erau cu puţin mai mari decât nişte colibe.

Satul era aşezat de-a lungul malului unui pârâu. Toate clădirile fuseseră arse. Rămăseseră doar mormane de cenuşă din care ieşeau lemne arse, acolo unde fuseseră stâlpii de susţinere. Când am atins scrumul, n-am simţit pic de căldură. Rămăşiţele unei singure colibe încă mai fumegau. Bârna principală a tavanului căzuse peste un trup. Nu îmi dădeam seama dacă era un bărbat sau o femeie. Hainele pe care le purtase cândva fuseseră distruse, iar pielea cadavrului era înnegrită şi arsă.

Ştiam că acest sat trebuie să fi fost atacat de o ceată de războinici de-ai noştri. Pe pământul din jur se vedeau

urmele copitelor. M-a surprins că se îndepărtaseră atât de mult de Ruda.

Mergând printre rămăşiţele caselor, am dat peste un alt cadavru, de data aceasta al unui bărbat. Doi câini care se hrăneau din el au mârâit spre mine, arătându-şi colţii, dar, văzând că nu îi atac, şi-au reluat festinul. Alte cadavre erau răspândite în jur, şi pe toate se vedea că serviseră drept hrană pentru câini şi păsări de pradă. Am trecut pe lângă trupul unei femei bătrâne. Era întinsă pe spate, craniul îi fusese despicat, fără îndoială cu o sabie sau o secure, iar pământul din jurul capului ei era roşu. Ochii, acum orbite golite de corbi, stăteau aţintiţi asupra cerului.

De ce fusese omorâtă? Nu mi-o puteam imagina pe această bătrână ca pe un duşman ce ameninţa pământul danezilor. Nici unul dintre aceşti simpli fermieri, masacraţi printre ruinele propriilor case, nu reprezentase un pericol pentru poporul nostru. Aceştia erau duşmanii pentru care călătorisem atât de mult ca să-i înfrângem?

Un zgomot mă smulse dintre gânduri. Ceva sau cineva se mişca printre ruine. Era un om, un animal sau spiritul unui mort? Am simţit un nod în stomac şi broboane de sudoare mi-au acoperit fruntea. Am apucat arcul.

Un pui de găină se ivi de după colţul uneia dintre casele distruse. Nu-mi dădeam seama cum le scăpase atacatorilor. Poate că, în confuzia generală din timpul atacului, zburase pe câmp. Mă întrebam dacă se apropia de mine din pricina singurătăţii sau pentru că îi păream mai puţin ameninţător decât câinii sălbatici care băntuiau acum prin sat.

Mă judecase greşit. Eram şi eu un prădător. Aveam nevoie de mai mult decât nişte carne de porc sărată pentru a-mi continua drumul. Am ţintit în biata pasăre, i-am scos măruntaiele şi am agăţat-o la brâu. Am aşezat măruntaiele într-o grămăjoară, pe un stâlp ars din colţul unei case, şi am adresat o rugăciune de mulţumire oricărui zeu sau

spirit care trimisese pasărea aceea în calea mea. Poate că fusese fylgja.

Părăsind satul în ruine, am pornit pe urmele cetei de cotropitori. O luaseră printr-un vad, spre nord şi vest, traversând ţinutul spre Sena şi Ruda. În pământul ud de lângă vad se vedeau, chiar şi la lumina palidă a lunii, pe lângă semnele lăsate de copitele cailor, urme de vite, oi şi porci. În plus, mai multe urme de oameni, majoritatea de dimensiuni mici, probabil lăsate de femei şi copii. Mi-am dat seama că aceste urme reprezentau prada atacatorilor, care era dusă la baza noastră din Ruda.

Ca şi Sena, pârâul pe care tocmai îl traversasem era străjuit de copaci. Dar, dincolo de ei, se întindea din nou un câmp. Am rămas pe marginea lui, întrebându-mă încotro s-o iau.

Privind în jos, mi-am dat seama că stăteam deasupra unor urme de cal. Veneau din direcţia câmpiei şi, în spatele meu, se uneau cu urmele atacatorilor. Oare cine fusese acest călăreţ singuratic? Pitindu-mă, am pornit pe urmele lui, în direcţia din care venise.

N-am mers prea mult că am şi rezolvat misterul. Urmele lui se uneau cu cele ale unui alt grup de călăreţi. Aceştia rămăseseră de partea cealaltă a râului, la mică distanţă de drumul părăsit de danezi. Urma lor traversa câmpul, paralel cu drumul atacatorilor.

Inima a început să-mi bată repede. Acest al doilea grup de călăreţi trebuie să fi fost compus din franci. Eram sigur de asta. Călăreţul singuratic părăsise grupul lor şi pornise după danezi. Ceilalţi mergeau la o oarecare distanţă, ca să nu distrugă urmele pe care pornise acesta.

Am ezitat. Cavaleria francilor se afla prin preajmă, aşa că, până la ivirea zorilor, trebuia să străbat câmpul deschis şi să-mi găsesc o ascunzătoare. Totuşi, dădusem de primele semne ale cavaleriei inamice. Dacă porneam pe urmele lor, aveau să mă conducă, în cele din urmă, la armata principală. Şovăind, am luat-o în grabă după ele.

Pentru că aveau prizonieri şi animale, danezii trebuie să fi înaintat cu greutate. Francii însă, fără poveri, se mişcaseră cu siguranţă mult mai repede. Dar, chiar şi aşa, danezii aveau avans mare, căci vânătorii nu dăduseră prea rapid de prada lor. Mă întrebam dacă cercetaşul francilor ar fi descoperit aceste urme dacă danezii n-ar fi dat foc satului, anunţându-şi prezenţa cu fumul vizibil de la mile depărtare.

Cerul începea deja să se lumineze la est când am văzut primele semne că danezii îşi dăduseră seama că sunt vânaţi. Urmele de pe pământ erau martori tăcuţi ai celor întâmplate. Odată ce îi zăriseră pe urmăritori, războinicii dăduseră dovadă de înţelepciune şi aleseseră să-şi abandoneze prada, pentru a-şi salva vieţile. Caii porniseră în galop, îndepărtându-se de prizonieri şi animale. După urmele amestecate, mi-am dat seama pe unde o luaseră francii în urmărirea oamenilor noştri, trecând pe lângă prada părăsită.

Cerul se lumina tot mai mult. Am început să alerg pe urmele danezilor şi ale francilor.

Majoritatea cailor pe care îi capturasem erau animale de fermă, crescuţi mai mult pentru a trage plugul decât pentru viteză. Cu siguranţă, caii francilor îi întrecuseră. Nu după multă vreme, am început să dau peste trupuri de danezi. Majoritatea erau străpunşi de suliţe, în spate, dovada sumbră a îndemânării cavaleriei france.

Ca în majoritatea urmăririlor, era măcel într-o singură tabără. O singură dată am dat de pierderi în rândul francilor, însă era vorba despre un cal, tăiat cu sabia în zona capului. După harnaşament, era al lor, cu siguranţă. În plus, era mai suplu şi mai înalt decât caii care creşteau în ţinutul nostru.

Soarele se ridicase la orizont când am ajuns în locul ultimei lupte. Deasupra mea, pe câmp, am văzut o movilă întunecată. Apropiindu-mă, am înţeles că danezii, dându-şi seama că vor fi ajunşi din urmă, aleseseră să se lupte.

Coborâseră de pe cai şi îi omorâseră, tăindu-le gâturile sau înjunghiindu-i. Trupurile animalelor formau un cerc.

Ultimul lor scut fusese format din această baricadă. Speraseră că trupurile animalelor vor fi un obstacol care să împiedice cavaleria duşmană să vină peste ei. Optsprezece trupuri hăcuite şi însângerate de danezi zăceau acolo. Francii nici nu se obosiseră să le îngroape trupurile.

Se părea că aceşti ultimi membri ai grupului de războinici danezi aleseseră să ia cu ei câţiva călăreţi duşmani în lumea de apoi. Nu rămăsese nici un trup de războinic franc, dar petele de sânge de pe iarbă, din afara cercului, vorbeau de la sine. Patru dintre caii francilor zăceau la pământ. În plus, am găsit un coif franc, străpuns şi murdar de sânge, şi o suliţă daneză, cu vârful înroşit. Două scuturi abandonate ale francilor fuseseră sfărâmate de lovituri puternice.

Ochii războinicilor danezi fuseseră mâncaţi de păsările de pradă, care le ciuguliseră carnea de pe feţe. Aceşti luptători muriseră departe de case şi de familii, iar trupurile lor nu aveau să fie niciodată îngropate sau arse. Mă întrebam dacă spiritele lor erau condamnate să bântuie pentru totdeauna acest ţinut străin.

Dincolo de locul bătăliei, la vreo trei aruncături de săgeată, se afla un pâlc de copaci. Mă întrebam dacă danezii încercaseră să ajungă acolo. Urmele francilor duceau în acea direcţie. Oare îşi făcuseră tabăra acolo după confruntare, ca să aibă grijă de răniţi? Mă întrebam dacă se mai aflau încă acolo.

Pentru câteva clipe, m-am gândit să mă arunc la pământ şi să mă ascund printre cadavre. Însă imediat mi-am dat seama că ar fi un plan stupid. Dacă şi-ar fi făcut tabăra acolo, cu siguranţă ar fi plasat santinele. Oricine m-ar fi putut zări lângă grămada de morţi, căci câmpia era acum puternic luminată de razele soarelui.

Pâlcul de copaci era singura ascunzătoare pe care o vedeam. Trebuia să merg acolo şi să mă ascund pe timpul zilei. Dacă francii stăteau ascunşi printre ierburi şi aşteptau – dacă aceasta era soarta pe care Nornele mi-o ţesuseră atunci nu aveam cale de scăpare. Mi-am pregătit o săgeată în arc şi am pornit încet, precaut, spre copaci.

12. Cârnaţi periculoşi

Francii trecuseră pe acolo, dar plecaseră. Pe pământ se vedea urme multe de oameni şi de cai. Trei cercuri negre, înconjurate cu pietre, marcau locurile în care îşi făcuseră focul.

Eram epuizat, dar şi flămând. Foamea a învins oboseala. Am jumulit puiul pe care îl adusesem cu mine, l-am tăiat şi l-am fript bucată cu bucată deasupra unui foc mic. Am avut grijă să adaug doar câteva crenguţe pe foc, pentru ca fumul să nu mă dea de gol. Nu aveam de gând să repet greşeala care îi costase viaţa pe războinici.

Am mâncat jumătate din pui cât era cald, cu o bucată din pâinea lui Wulf. Am păstrat cealaltă jumătate pentru cină. Am dat pe gât câteva înghiţituri de apă, tânjind după nişte bere – acea bere fină pe care Hastein mi-o oferise în comandamentul său, sau chiar şi berea slabă a lui Wulf.

Punga cu apă se golise primejdios de mult. Ar fi trebuit s-o umplu când traversasem râul de lângă satul în ruină. La venirea nopţii, când aveam să pornesc din nou la drum, trebuia să găsesc apă.

După ce am mâncat, m-am urcat într-un copac şi am privit câmpia din jurul meu. Singurul loc unde se vedea mişcare era cel în care îşi găsiseră sfârşitul danezii. Păsările se întorseseră şi îşi reluaseră festinul.

Am coborât, m-am înfăşurat în pelerină, m-am strecurat sub un tufiş ale cărui crengi mă ascundeau parţial şi am încercat să mă odihnesc. Dar, deşi eram obosit de atâta mers, m-am chinuit multă vreme să adorm. De fiecare dată când începeam să moţăi, un sunet – ciripitul unei păsări, bâzâitul unei albine – sau o mişcare – o muscă aşezându-se pe faţa mea – mă speria şi mă trezea din nou.

În cele din urmă, epuizarea m-a făcut să cedez, în ciuda fricii. Dar, chiar şi aşa, somnul meu nu a fost odihnitor. În

vis, am fost vizitat de spiritul bătrânei moarte din sat. Cu ochii minţii, am văzut-o stând la marginea crângului în care dormeam. Deşi am rămas nemişcat sub tufiş, sperând să plece, ea a intrat în pâlcul de copaci şi s-a apropiat până când a ajuns deasupra mea. Sângele şi creierul care îi ieşiseră din capul despicat îi încleiaseră părul. Îmi doream să fug, dar nu mă puteam mişca.

— Ştiu că eşti acolo, dar nu te pot vedea, a spus, întorcându-se cu orbitele goale înspre mine. Nu-mi dau seama. Eşti un om bun? Sau eşti rău? De ce te afli aici? De ce ai venit în acest ţinut?

Am încercat să vorbesc, să-i spun că îmi pare rău pentru atacul asupra satului ei, dar nu am reuşit să rostesc nici un cuvânt. În cele din urmă, am scos un geamăt.

Sunetul m-a trezit din somn. Simţeam că mă sufoc şi eram leoarcă de sudoare. Mai erau încă ore bune până la lăsarea întunericului, dar am abandonat orice efort de a dormi mai departe. Mă temeam că fantoma bătrânei va veni din nou, căci, până şi în lumina strălucitoare a după-amiezii, nu reuşeam să-mi alung din minte imaginea ei.

În timp ce aşteptam lăsarea serii, am mâncat restul puiului şi am terminat şi pâinea. În punga cu mâncare îmi mai rămăseseră doar bucata de brânză şi câteva felii de carne sărată de porc. Curând, foamea şi setea aveau să devină problematice.

Mâncând, mi-am făcut planuri. Hastein şi Ivar aveau să revină pe râu a doua zi, în căutarea cercetaşilor. Mă întrebam dacă vreunul dintre ei fusese capturat sau ucis de franci deja. Oare unde se afla Einar şi ce făcea?

M-am ridicat şi am început să mă plimb prin crâng, întrebându-mă ce să fac. Când am trecut pe lângă locul în care jumulisem şi prăjisem puiul în acea dimineaţă, un roi de muşte negre, deranjate de mişcarea mea, s-au ridicat de pe grămăjoara de pene, oase şi piele. Ar fi trebuit să

îngrop rămăşiţele, dar fusesem prea obosit în dimineaţa aceea ca să scap de ele.

M-am întors brusc şi am privit în jurul meu, cercetând fiecare bucăţică de iarbă. Pământul nu fusese deranjat nicăieri. Acelaşi lucru era valabil şi pentru iarba din jurul crângului. Totuşi, eram sigur, după sângele pe care îl văzusem pe suliţă şi pe coiful străpuns, că cel puţin un franc – dacă nu mai mulţi – pierise în lupta finală. Cu toate acestea, nu exista nici urmă de mormânt. Ce făcuseră francii cu morţii lor? Dar cu răniţii? Cu siguranţă, fuseseră câţiva.

După ce am urcat din nou într-un copac, ca să văd dacă nu mă pândeşte vreun pericol, am ieşit în câmp şi am examinat urmele trupelor de cavalerie. Astfel, am găsit şi răspunsul la întrebarea mea.

Printre numeroasele urme de copite, am descoperit patru perechi de şanţuri lungi, dar nu foarte adânci. Văzusem că francii tăiaseră puieţi din pâlcul de pădure, dar greşisem crezând că îi folosiseră ca să prăjească mâncarea. De fapt, construiseră patru tărgi trase de cai pentru a-şi transporta morţii şi răniţii.

Dacă mergeau cu morţi şi răniţi după ei, francii aveau să se întoarcă în tabăra armatei, speram eu. Urmele lor aveau să mă conducă acolo.

La lăsarea serii am pornit. Era uşor să mă iau după semnele lăsate, chiar şi pe întuneric. Am călătorit întreaga noapte, ca o umbră tăcută pe urmele lor.

Pe la mijlocul nopţii, am ajuns la un mic râu. Francii întorseseră acolo şi urmaseră cursul apei. Am sperat că vor continua să meargă pe acel drum. De-a lungul râului, aveam acces la apă şi mă puteam ascunde în timpul zilei, ba chiar puteam să găsesc nişte vânat cu care să-mi refac proviziile.

Urmele francilor apăreau încă pe malul râului când lumina zorilor m-a obligat să-mi caut adăpost între copaci

şi tufişuri. Am rămas treaz cât am putut de mult, cu arcul pregătit, sperând că vreun animal ori vreo pasăre va face o vizită matinală la apă. Nici pomeneală. Fylgja mea – dacă aveam una – nu îmi furniza hrana proaspătă la care tânjeam şi de care aveam nevoie. Poate că era la fel de obosită ca şi mine, prea obosită ca să trimită norocul în calea mea. Măcar nu mi-a fost greu să adorm. Distanţa mare pe care o străbătusem în ultimele două nopţi mă epuizase, aşa că am dormit fără vise.

M-am trezit aproape de lăsarea serii şi am mâncat niţică brânză şi carne sărată. Cercetând câmpul în lumina tot mai estompată, mi-am dat seama că ţinutul devenise mai deluros, iar pâlcurile de copaci şi tufişuri erau tot mai dese. Unde avea să mă poarte călătoria acum?

Mai era destul până la miezul nopţii când am ajuns pe o creastă. Câmpul cu iarbă se termina la marginea unei păduri. Din locul în care mă aflam, am zărit linia întunecată a unui drum ce traversa câmpia. Francii cotiseră spre acel drum. Am continuat să merg şi urmele m-au condus până în pădure. Era prea întuneric ca să mai pot citi semnele, dar oricum nu mai conta. Însuşi drumul era urma care îmi trebuia.

După două nopţi petrecute în câmp deschis, mi s-a părut dificil să călătoresc prin pădure, cu lumina stelelor şi a lunii acoperită de coroanele copacilor, incapabil să-mi dau seama ce distanţă străbătusem sau cât timp trecuse. Nu ştiam dacă era încă începutul nopţii sau dacă trecuse cu mult de mijlocul acesteia.

Deodată, în faţa mea, la distanţă, am văzut lumina pâlpâitoare a unui foc. Apoi o alta. Am ieşit de pe drum şi m-am pitulat printre copaci, pregătindu-mi arcul, şi am înaintat încet, ascunzându-mă în spatele trunchiurilor.

Curând mi-am dat seama că acele flăcări erau torţe purtate de oameni care patrulau. M-am apropiat şi mai mult şi mi-am dat seama că erau războinici franci, căci le

vedeam coifurile şi armurile. Doar partea de sus a trupurilor era vizibilă. Restul era ascuns sub o baricadă construită din trunchiuri de copac. Zidul de lemn bloca drumul, lăsând doar o deschizătură îngustă în mijloc, prin care putea trece doar un om sau un cal. Capetele zidului se curbau, îndepărtându-se de drum de ambele părţi ale acestuia.

De ce construiseră francii această fortificaţie aici, pe drumul din pădure? Oare armata francilor se afla dincolo de ea? M-am strecurat printre copaci, îndepărtându-mă de drum. M-am lăsat în mâini şi în genunchi, ca să mă furişez mai aproape.

Fortul proteja capătul unui pod scund de piatră. Râul al cărui curs îl urmasem mai devreme cotea spre vest, iar drumul îl traversa aici.

De partea cealaltă a râului, chiar dincolo de capătul podului, alte lumini străpungeau întunericul. M-am târât spre mal ca să cercetez.

Peste râu se afla un sat. Prin spaţiile dintre clădiri am văzut un foc de tabără aprins în piaţa din centru.

Acest sat era mai mare decât cel pe care îl arseseră danezii. Mai multe corturi fuseseră ridicate în piaţă, iar caii erau priponiţi de nişte ţăruşi, într-o parte. Mulţi bărbaţi – unii cu armuri, alţii fără – patrulau. Alţii stăteau în jurul focului.

Oare să se oprească urmele aici, la o biată garnizoană? În mod cert, aceasta nu era armata principală. Nu era ceea ce fusesem trimis să găsesc.

Podul era blocat, dar existau mai multe căi de a traversa un râu. După ce am mers destul de mult în amonte încât luminile satului şi ale fortului să nu mai fie vizibile, mi-am scos hainele, le-am înfăşurat în jurul armelor şi – ţinând bocceaua deasupra capului – am intrat în apa rece. Nu îmi trecea peste nivelul pieptului.

Drumul care trecea peste pod şi străbătea satul continua. Când am ajuns din nou la el, în cele din urmă,

am văzut că era acoperit cu urme. Oriunde ar fi dus, părea foarte folosit, aşa că am pornit prin pădure, paralel cu el.

Oboseala şi foamea m-au împiedicat să-mi continui drumul până în zori. Tălpile mă dureau şi îmi simţeam picioarele grele, amorţite. Mă tot gândeam la mâncărurile din trecut. De mai multe ori am călcat pe crengi căzute, anunţându-mi prezenţa cu trosnete destul de puternice încât să fie auzite de orice om aflat prin preajmă. Era prea periculos să merg mai departe în aceste condiţii.

Un deal, mai înalt decât majoritatea celor pe lângă care trecusem, se ridica printre copaci în dreapta mea. L-am urcat, mi-am croit drum până la un tufiş de lângă vârf şi m-am întins recunoscător pe pământ, înfăşurându-mă în pelerină. După câteva îmbucături de brânză, foamea mi s-a mai ostoit şi am căzut într-un somn adânc.

Un bubuit puternic m-a trezit din somn. M-am ridicat imediat, vârându-mi capul în mijlocul tufişului. Am dat crengile deoparte, cu mintea încă înceţoşată de somn, întrebându-mă unde eram. S-a auzit un alt bubuit, mai puternic decât primul, şi un fulger a străbătut cerul. Stropi mari de ploaie au început să cadă.

Deşi o întinsesem ca pe un cort, pelerina nu mă putea proteja multă vreme. Forţa ploii era prea mare. Chiar şi săgeţile din tolbă păreau deznădăjduite, cu penele atârnând ude. Am rămas aşa, trist, tremurând, întrebându-mă cât timp trecuse de când adormisem, căci norii negri de pe cer ascundeau poziţia soarelui.

În cele din urmă, stropii s-au rărit şi ploaia a încetat. M-am înfăşurat în pelerină căci, deşi udă, lâna groasă din care era făcută îmi oferea căldură. Cu toate astea, nu m-am oprit din tremurat. Nesăbuit, am mâncat şi restul de brânză şi carne uscată. Aveam nevoie de energia pe care mi-o dădea mâncarea.

Un zgomot de pe drum m-a trezit din starea aceea mizerabilă. M-am târât până la marginea tufişului şi am

privit afară. Un grup de călăreţi – cel mult zece – trecea pe drumul de dedesubt, galopând spre satul şi podul pe care le văzusem în noaptea de dinainte. Căpetenia lor purta o pelerină roşie-aprinsă, atât de scurtă încât de-abia îi ajungea sub talie. Flutura în jurul lui ca un drapel prins de umeri.

Deodată, ochii mei au descoperit un amănunt extraordinar. Pelerina francului era uscată, nu udă de ploaie ca a mea. Aceşti oameni – sau cel puţin căpitanul lor – se aflaseră la adăpost în timpul furtunii. Iar adăpostul lor nu putea fi prea departe, pentru că ploaia tocmai ce încetase.

Poate că prin preajmă se mai afla un sat ori o tabără militară. Dacă da, atunci la lăsarea nopţii mă puteam strecura până acolo ca să fur nişte mâncare. În clipa aceea, gândul că aş putea pune mânca pe un pui gras era mai plăcut decât găsirea întregii armate a francilor. Dacă rămâneam acolo, tremurând în noroi, mă temeam că nu voi mai avea destulă putere să merg mai departe.

M-am târât afară din tufiş, am curăţat hainele cât de bine am putut şi am coborât dealul, mergând prin pădure paralel cu drumul pe care venise cavaleria.

Am auzit zgomotele taberei – bărbaţi care strigau, cai nechezând, vaci mugind şi topoare care despicau lemnul – cu mult timp înainte de a o zări, ceea ce m-a făcut să cred că era de dimensiuni mari.

Drumul îngust pe care îl urmam se termina la răscrucea cu un drum mult mai mare şi mai folosit. Din ascunzătoarea mea am văzut un car tras de boi care se târa cu greu, venind dinspre vest. În spatele lui se afla un cioban care mâna cinci vite. Dinspre est venea o coloană dublă de soldaţi franci, întinzându-se cât vedeai cu ochii.

Tot acest du-te-vino părea a avea o singură destinaţie: o tabără mare, fortificată, care se construia dincolo de răscruce, într-un luminiş pe care îl făcuseră francii în pădure. Un şanţ adânc fusese săpat de jur împrejur, iar

copacii tăiaţi pentru a elibera locul erau folosiţi pentru crearea unei palisade deasupra unui zid de pământ.

Mai era încă mult până să fie gata – rămăseseră multe zone neterminate în şanţ şi în zid dar sunetul târnăcoapelor şi al ciocanelor vorbea despre amploarea muncii depuse pentru încheierea lucrării. Văzând dimensiunile taberei, mi-am dat seama că găsisem ceea ce căutam. Ascunsă în această pădure, armata francilor începea să se adune.

Tabăra era uriaşă. Cu siguranţă, şi armata pentru care se construia era numeroasă. Oare Ragnar şi Hastein nu calculaseră greşit şansele noastre de a învinge forţa francilor?

Văzusem destul. Acum era timpul să fug cu informaţiile pe care le dobândisem. Mai aveam încă cinci zile ca să ajung la râu, cinci zile pentru a reface drumul pe care îl parcursesem în doar trei nopţi. Îmi permiteam să-mi acord răgazul necesar ca să caut de mâncare. Mă temeam însă că în pădure nu aveam să găsesc nimic, în ciuda îndemânării mele de arcaş. Mişunau prea mulţi oameni prin această zonă, erau prea mult zgomot şi prea multă activitate. Animalele fugiseră sau se ascunseseră.

M-am gândit la carul tras de boi pe care îl văzusem pe drum. Era plin cu mărfuri – provizii, am bănuit eu – care urmau să fie transportate armatei uriaşe care începea să se adune. Dacă nu puteam găsi de mâncare vânând, atunci trebuia să fur.

Am pornit spre vest, urmând drumul principal, dar rămânând ascuns printre copaci. Călătorisem destul fără să întâlnesc pe nimeni, aşa că obosisem şi eram descurajat, când am simţit un miros.

Cineva prăjea cârnaţi. Era o acţiune periculoasă când prin preajmă se afla un om atât de flămând şi de disperat ca mine.

M-am oprit ca să-mi pregătesc arcul, apoi m-am strecurat înainte, printre copaci. După o vreme, am auzit

un murmur de voci. Încercând să-mi dau seama cât de departe se aflau acei oameni – şi, mai important, acei cârnaţi, am ieşit pe marginea drumului şi am privit precaut.

La mai puţin de douăzeci şi cinci de paşi în faţă, un car pe două roţi, cu o copertină de pânză aşezată deasupra, era oprit la marginea drumului. Cei doi cai priponiţi de el păşteau iarba care creştea la marginea pădurii. Alţi doi cai, înşeuaţi, erau legaţi cu frâiele de una dintre roţile carului. Nu se vedea nici un om.

M-am pitit din nou printre copaci şi am continuat să merg, strecurându-mă în spatele trunchiurilor. Când vocile au devenit destul de clare cât să le înţeleg, m-am lăsat în jos, târându-mă în mâini şi în genunchi spre sunetele acelea.

Un bărbat vorbea în latina aceea amestecată pe care o folosesc francii:

— Sper că nu ai de gând să mergi la fel de încet tot drumul, Genevieve. În ritmul ăsta, ne va lua o săptămână să ajungem la Paris.

— Vom ajunge când vom ajunge, răspunse o femeie. *Ce contează câte zile durează călătoria?*

Mă strecurasem mai aproape, pe burtă, ca un şarpe, până într-un loc din care îi puteam zări pe cei care vorbeau. Corpul meu era ascuns îndărătul unui trunchi gros de frasin. Arcul meu, săgeata şi tolba zăceau pe pământ, alături de mine. M-am împins în faţă doar cât să pot privi cu un ochi de după copac.

Două femei stăteau pe o manta care fusese întinsă pe jos, la umbra unui stejar mare. Un bărbat tânăr, complet echipat în armura cavaleriei francilor – cămaşă de zale, coif şi plăcuţe de fier la picioare – mergea în sus şi-n jos în faţa lor.

La câţiva paşi de drum, un al doilea bărbat stătea pe vine în preajma unui foc mic. Vârâse două furci de fier în pământ, de o parte şi de alta, şi aşezase pe ele o frigare.

Un şirag de cârnaţi groşi era răsucit peste frigare. Grăsimea care curgea din ei sfârâia când atingea flăcările. Stomacul mă rodea de foame.

— *Ce contează?* exclamă tânărul. *Ştii foarte bine! Tata mi-a ordonat să te escortez înapoi la Paris. Mi-a spus că nu mă pot alătura armatei până atunci.*

— *Câteva zile nu înseamnă nimic, Leonidas. Sunt sigură că nordicii nu îşi vor lua tălpăşiţa în acest răstimp. Nici măcar tatăl tău şi oamenii lui nu s-au alăturat încă armatei.*

Femeia care vorbise purta o rochie simplă, din lână gri, croită ca o tunică lungă până la glezne, acoperită de o glugă şi o manta dintr-un material mai subţire şi deschis la culoare – poate olandă. Nu îi puteam zări faţa, căci stătea cu spatele la mine.

— *Tata şi oamenii lui se vor alătura chiar mâine armatei,* răspunse tânărul pe care ea îl numise Leonidas. *Pentru că suntem din această parte a ţării, tata crede că trupele lui vor fi trimise să-i atace pe nordici. Iar eu nu voi putea merge cu ei pentru că te am pe tine pe cap.*

— *Mă ai pe mine pe cap?!Minunat. Încă de când eram copii aveai manierele unui porc,* spuse femeia. *Văd că vârsta nu te-a schimbat deloc.*

— *Iartă-mă, verişoară, dacă te-am jignit,* spuse tânărul, făcând o plecăciune batjocoritoare. Apoi se întoarse şi porni spre foc. *Nu sunt gata cârnaţii*? se stropşi el la bărbatul care îi avea în grijă.

Cea de-a doua femeie, care stătea parţial sprijinită de trunchiul stejarului, nu vorbise până acum. Când tânărul se îndepărtă, se aplecă şi îi vorbi în şoaptă tinerei:

— *Este vina mea că Leonidas este furios, domniţă Genevieve,* spuse ea. *Nu ar fi trebuit să ne oprim.*

— *Prostii, Clothilde,* răspunse femeia pe nume Genevieve*. Te simţeai rău. Păreai foarte slăbită şi trasă la faţă. Fără îndoială, este din pricina stării în care te afli. Cea mai bună cale de a trata un stomac neliniştit este de*

a-l hrăni. Ia nişte pâine cu brânză până se vor prăji cârnaţii.

Spunând acestea, Genevieve luă o pâine din coşul aflat în faţa ei, rupse o bucată mare şi i-o oferi tovarăşei sale.

Mi s-a părut dificil să mi-o imaginez pe Clothilde slăbită şi trasă la faţă. Era robustă, avea obraji rotunzi şi rumeni de la soare. Felul în care se purta sugera că era servitoarea tinerei. Dacă aşa stăteau lucrurile, hainele Genevievei erau surprinzător de simple.

Crezându-şi stăpâna pe cuvânt, Clothilde luă bucata de pâine, apoi scoase din coş un cuţitaş şi o bocceluţă învelită în pânză. Desfăcu bocceluţa şi scoase la iveală o bucată de brânză rotundă şi plată. Tăie o felie straşnică şi începu să o întindă pe pâine. Era moale şi cremoasă, aproape ca untul. Îmi lăsa gura apă privind-o.

— *Unde a plecat Hugh?* întrebă Leonidas. *Cât îi ia unui om să se uşureze?*

Privind-o pe Clothilde cum muşca din pâinea cu brânză, m-am întrebat cine era Hugh. Gândurile mi-au fost întrerupte de vârful ascuţit al unei săbii care îmi împungea ceafa.

— *Ridică-te încet,* spuse o voce. *Foarte încet, altfel te pun la frigare ca pe un câine pândar ce eşti. Şi nu te atinge de arc.*

13. Un premiu valoros

Fratele meu, Harald, mă învăţase că, în cazul sabiei, ca şi în al majorităţii armelor, păstrarea distanţei potrivite este totul. Această lecţie mă salvase acum. M-am ridicat încet în mâini şi în genunchi, privind înapoi precaut. Bărbatul din spatele meu, un războinic franc îmbrăcat cu o cămaşă de zale, dar fără coif, stătea lângă mine, ţinându-şi braţul întins. Vârful sabiei se odihnea acum între umerii mei.

Ar fi fost mai înţelept din partea lui dacă s-ar fi dat înapoi, pregătit să atace. Am strâns pumnul drept, umplându-l cu pământ, şi m-am sprijinit în el, apoi mi-am azvârlit braţul stâng în spate şi în sus. Apărătoarea groasă din piele pe care o aveam pe braţ ca să mă protejeze de lovitura corzii arcului lovi lama sabiei şi o doborî. Răsucindu-mă, am aruncat pământul în faţa francului şi m-am ridicat în picioare.

Bărbatul s-a dat înapoi, ştergându-şi ochii cu mâna stângă şi ridicând şovăielnic sabia pe care o ţinea în mâna dreaptă. M-am mişcat cu repeziciune şi i-am apucat braţul cu sabia, rotindu-l deasupra capetelor noastre. El mi-a apucat umărul cu mâna liberă şi a încercat să mă îndepărteze ca să aibă loc să lovească. M-am repezit spre el şi i-am izbit nasul cu fruntea, spărgându-i-l cu un zgomot puternic.

Francul a urlat de durere şi s-a dat înapoi, în timp ce eu mă ţineam disperat de braţul în care avea sabia. Sângele îi ţâşnea din nas şi în ochi i se citea frica. Am întins mâna liberă în spatele meu, apucând securea de la brâu şi lovindu-l cu ea în faţă.

— *Ajutor!* a strigat el, cu sângele năvălind din rana pe care i-o făcusem în frunte.

Am fluturat din nou securea, de data asta înfigându-i-o în creştet. În spatele meu, femeile ţipau.

— *Hugh!* a strigat o voce de bărbat.

În timp ce francul muribund se prăbuşea la pământ, m-am întors şi mi-am ridicat arcul şi tolba cu săgeţi de jos.

Francul care avusese grijă de foc alerga înspre mine cu un cuţit lung în mână. Nu avea armură. Celălalt franc, tânărul războinic pe nume Leonidas, tocmai dispărea din vedere, în spatele carului.

Am ridicat arcul şi săgeata pe care o pregătisem când mă apropiasem de tabără. Ţinând arcul orizontal, l-am nimerit pe francul care alerga fără să ţintesc. Era o lovitură neglijentă, dar distanţa fusese mică. Săgeata l-a nimerit în umăr. A scăpat cuţitul şi a făcut câţiva paşi înapoi, apucând săgeata, apoi a căzut în fund, cu surpriza citindu-i-se pe chip.

— *Gunthard! Gunthard!* a început servitoarea, Clothilde, să ţipe, apoi a leşinat.

Leonidas a reapărut, stând pe vine în spatele unui scut. Îşi scosese sabia şi se apropia de mine încet, precaut. Ar fi trebuit să fugă. Ar fi trebuit să se pregătească de atac. Aşa, nu a făcut decât să-mi ofere timp să pun o săgeată nouă în arc.

— *Lasă sabia jos şi n-am să te omor!* i-am strigat.

A părut surprins să mă audă vorbind latineşte, dar expresia lui s-a schimbat rapid într-un rânjet batjocoritor.

Am tras de săgeată, iar francul s-a lăsat şi mai jos, acoperindu-şi trupul cu scutul. Ochii de-abia i se zăreau peste margine. Scutul era de metal. Săgeata mea nu îl putea străpunge, nici măcar de aproape.

Francul a continuat să se apropie de mine încet. Braţele începeau să-mi obosească. Picioarele îi erau protejate de genunchiere metalice, dar era încălţat doar cu cizme din piele neagră. Am ţintit spre piciorul stâng, cel din faţă. Văzând mişcarea arcului meu, a lăsat scutul şi mai jos, chiar când am dat drumul săgeţii. Marginea de jos a

scutului a atins pământul chiar cu o clipă înainte ca săgeata mea să ajungă la ţintă. În loc să-i intre în picior, s-a izbit de fier şi a ricoşat.

— *Ai grijă, Leonidas!* a strigat Genevieve.

Din nou – din pricina lipsei de experienţă sau a fricii, tânărul franc a pornit încet spre mine, când ar fi trebuit, de fapt, să fugă.

Am scos o altă săgeată şi am pregătit-o. Unul dintre noi trebuia să rişte moartea pentru a-l omorî pe celălalt. Am pregătit arcul şi am pornit spre franc, pas cu pas, ţintind spre marginea de sus a scutului şi spre ochii care mă priveau de acolo.

Francul s-a oprit surprins. Am continuat să înaintez încet, oprindu-mă, apoi înaintând, iar oprindu-mă, iar înaintând, privindu-i ochii şi ţintind. Cu fiecare pas pe care îl făceam, îi micşoram timpul de reacţie. Dar dacă îmi para din nou săgeata...

Brusc, m-am repezit asupra lui, urlând. S-a speriat şi s-a lăsat în jos, ridicând scutul ca să-şi apere faţa. Când a văzut că nu vine nici o săgeată, şi-a dat seama că îl păcălisem şi acum, ascuns după scut, nu mă mai putea vedea. Ridicându-şi braţul cu sabia gata să lovească, tânărul franc s-a repezit spre mine, scoţând un urlet de furie amestecată cu frică.

Săgeata mea l-a nimerit drept în gură. A murit înainte să cadă la pământ.

— *Leonidas!* a strigat Genevieve.

Femeia s-a ridicat şi a făcut câţiva paşi spre trupul întins la pământ. Şi-a dat seama şi ea că bărbatul era mort. S-a întors spre mine îngrozită.

— *Nu! Te rog, nu mă omorî!*

Nu aveam să omor o femeie. De ce credea asta?

Trebuia să-mi pun gândurile în ordine. Nu planificasem această luptă, dar Nornele o prinseseră în ţesătura sorţii mele. Supravieţuisem. Dar ce se va întâmpla când trupurile bărbaţilor pe care îi omorâsem vor fi găsite? Ce

se va întâmpla când aceste femei vor povesti cum un singur războinic le omorâse escorta şi apoi fugise în pădure? Întreaga armată a francilor se afla în josul drumului. Aveam să fiu vânat. Pădurile se vor umple de războinici franci care vor porni pe urmele mele.

— *Cine eşti?* m-a întrebat femeia. *Eşti un dezertor din armată? Un răufăcător?*

Întrebările ei m-au luat prin surprindere. Mă credea un răufăcător? M-am privit. Poate nu era chiar atât de surprinzător. Hainele, faţa şi părul îmi erau murdare după atâtea zile petrecute pe drum şi după ce dormisem direct pe pământ. Mâinile îmi erau pătate de sângele omului pe care îl omorâsem cu securea. Mă întrebam dacă nu aveam sânge şi pe faţă. Pesemne arătam ca un fugar disperat, cineva care trăia în sălbăticie.

— *Sunt danez,* am spus.

— *Dumnezeule*, a murmurat ea, făcând semnul crucii peste inimă. *Sfântă Maică a Domnului, ai grijă de mine acum, căci sunt pierdută cu siguranţă.*

Începeam să îmi dau seama ce făcusem. Trebuia să-mi fac planuri, dar nu reuşeam să mă concentrez. În schimb, revedeam cele întâmplate. Am văzut frica din ochii primului franc, l-am auzit strigând după ajutor şi am simţit cum securea i se înfige în cap. Nu era acelaşi lucru cu trasul săgeţii de la distanţă.

Am simţit cum mi se înmoaie genunchii brusc. M-am bălăbănit câţiva paşi şi m-am aşezat pe mantaua femeii.

Genevieve s-a dat înapoi, alarmată.

— *Ce faci?* m-a întrebat.

Nu voiam să-mi recunosc slăbiciunea.

— *Mi-e foame*, i-am spus.

Am apucat pâinea, am rupt o bucată şi am vârât-o în gură. Era proaspătă şi avea un gust minunat. Am apucat brânza şi am muşcat şi din aceea.

— *Ne-a atacat, l-a ucis pe Hugh, l-a ucis pe Leonidas şi toate astea doar pentru mâncare,* a murmurat Genevieve.

Am ridicat privirea spre ea. Privea în gol. Nu cred că îşi dădea seama că gândise cu voce tare.

Femeia asta vorbea prea mult. Aveam nevoie să tacă. Trebuia să-mi limpezesc gândurile.

— *Nu am atacat pe nimeni,* am spus. *Pur şi simplu priveam de după copaci. Omul vostru m-a atacat. Cu toţii m-au atacat. Nu am nici o vină pentru moartea lor.*

— *Eşti nordic,* a spus ea, de parcă acesta ar fi fost un argument. *Eşti un pirat şi un criminal.*

Discuţia era inutilă. Din fericire, mâncarea mă făcuse să mă simt mai bine. Măcar picioarele îşi recăpătaseră forţa. M-am ridicat, m-am apropiat de foc şi am tăiat un cârnat. Mâncându-l, am analizat scena dezastrului.

Doi bărbaţi zăceau morţi, iar al treilea era rănit. Stătea încă pe pământ şi mă privea precaut. Femeia pe nume Clothilde zăcea în continuare inconştientă.

M-am întors spre Genevieve, apoi am arătat spre servitoare cu mâna în care ţineam cârnatul pe jumătate mâncat.

— *Trezeşte-o!* am spus.

Genevieve s-a dat în spate câţiva paşi, îndepărtându-se de mine. A privit spre Clothilde, apoi spre drumul din spatele acesteia. Cu siguranţă nu era atât de proastă încât să încerce să fugă.

— *Ce ai de gând cu noi? Ia-ne mâncarea şi pleacă.*

Frica îi răzbătea în voce. Ceea ce sugera era tentant. Mi-aş fi dorit să pot pleca, dar nu îmi permiteam. Cineva avea să treacă în curând pe aici. Mă miram că nu se întâmplase deja. Nu puteam lăsa ca cineva să le spună francilor pe cine să vâneze. Nu puteam nici măcar să las morţii acolo. Carul urma să fie găsit – era prea mare ca să îl pot ascunde. Aveam să las misterul celor întâmplate să fie dezlegat de franci. Rezolvarea lui îmi va câştiga timp preţios.

Mi-am ridicat săgeata de la pământ – cea care nimerise în scutul lui Leonidas – şi m-am apropiat de locul unde zăcea acesta. Genevieve mă privea îngrozită.

— *Nu te uita,* i-am spus.

Mă temeam că va leşina şi ea. Nu mai aveam nevoie de încă o femeie inconştientă de care să mă ocup. Am arătat spre Clothilde.

— *Ţi-am spus s-o trezeşti. Fă ce îţi spun şi nu vei păţi nimic. Dar dacă nu mă asculţi...*

Am lăsat fraza suspendată în aer, lăsându-i imaginaţia şi teama să o ducă până la capăt.

Genevieve s-a întors şi a alergat cu paşi mărunţi spre Clothilde, s-a lăsat în genunchi lângă ea şi a început să-i scuture umerii.

— *Clothilde, trebuie să te trezeşti*.

Femeia căzută a gemut, dar nu şi-a putut deschide ochii.

Capul ascuţit al săgeţii trecuse cu totul prin gâtul tânărului franc, retezându-i spinarea. Avea încă ochii deschişi, uluiţi. Mă întrebam dacă, după ce îl nimerise săgeata, mai trăise destul cât să-şi dea seama de propria moarte. Mi-am scos săgeata, am şters-o de poalele mantiei sale şi am aşezat-o la loc în tolbă.

— *Ai de gând să mă omori?*

Bărbatul rănit era cel care vorbise.

— *Doar dacă nu am încotro*, i-am răspuns. *Cum te cheamă?*

— *Gunthard,* a răspuns el.

— *Fă ce îţi spun, Gunthard, şi vei trăi. Nu încerca să scapi şi nu mă ataca din nou.*

— *Ce ai de gând să faci cu noi*? m-a întrebat. *Ce ai de gând să faci cu domniţa Genevieve şi cu Clothilde?*

— *Mergem în pădure*, am spus. *Cu toţii. Morţii, viii şi caii. Dacă suntem descoperiţi, vor muri mai mulţi. Probabil că tu vei face parte dintre ei. Poate şi femeile.*

Ultima propoziţie era falsă. Nu aveam să omor femei lipsite de apărare, dar el nu trebuia să ştie asta.

— *Ce vrei să fac?* m-a întrebat.

Mai întâi, a trebuit să-mi scot săgeata din umărul lui. Era un bărbat curajos şi nu a strigat de durere. Din fericire, pentru că fusesem nevoit să-l lovesc în grabă, nu trăsesem arcul de tot, aşa că săgeata nu intrase adânc. Dar pierdea sânge.

M-a ajutat să dezleg caii. Am aşezat câte un cadavru pe spinarea fiecăruia. I-am legat cu sfoara pe care o găsisem în car, apoi am legat frâiele între ele.

Gunthard se făcuse deja alb ca varul, iar mâneca tunicii îi era îmbibată în sânge. Am oftat, exasperat din pricina întârzierii. Nu aveam timp să-l bandajez. Scoţându-mi pumnalul, am tăiat mâneca tunicii şi i-a scos rana la iveală.

— *Du-te la femei,* i-am spus*. Pune-le să te bandajeze până termin eu aici.*

Femeia cea grasă gemea uşor, dar tot nu-şi deschidea ochii. Nu exista timp pentru aşa ceva. M-am apropiat de ele, am scos plosca de piele şi i-am turnat apă pe faţă. S-a ridicat brusc, a deschis ochii şi a început să ţipe când m-a văzut.

— *Ajutor! Genevieve! Gunthard!*

— *Potoleşte-o!* m-am răstit la Genevieve. *Sau măcar fă-o să tacă. Dacă n-o faci tu, o fac eu.*

— *Taci, Clothilde,* a spus ea înfricoşată. *Nu-l înfuria. Este nordic. Te va omorî. Ne va omorî pe toţi.*

Ţipetele încetară. Reputaţia de criminal sângeros are unele avantaje.

— *Bebeluşul meu,* s-a văicărit Clothilde.

Am privit carul neîncrezător.

— *E un copil acolo?* am întrebat-o uimit pe Genevieve.

— *Este în burta ei*, a răspuns Genevieve.

M-am uitat la ea şi la Clothilde. Chiar nu aveam nevoie de aşa ceva.

— *Ridic-o şi pregăteşte-o de drum*, m-am răţoit. *Şi pune un bandaj pe rana lui. Leagă-l strâns, ca să nu mai sângereze. Grăbeşte-te! Trebuie să plecăm curând.*

Am pus restul de brânză şi pâine în punga pentru mâncare. Căutând rapid prin car, am dat peste două ploşti cu apă şi un vas de lut cu dop. Am ridicat dopul şi am mirosit. Era vin. Am pus toate cele trei recipiente în coşul femeilor şi am adăugat cârnaţii. În coş mai erau şi alte bocceluţe – cu mâncare, speram eu – dar n-am pierdut vremea cu cercetările. Am pus coşul pe şaua unuia dintre caii pentru călărie, apoi i-am condus pe amândoi până la caii de tracţiune pe care se aflau morţii.

Mai erau puţine de făcut. Am stins focul, împrăştiind cărbunii, am ridicat scutul şi săbiile războinicilor morţi, apoi le-am aşezat pe spinările cailor. Pământul era pătat de sânge acolo unde muriseră cei doi. Am împrăştiat nişte pământ şi nişte frunze deasupra. Dacă francii aveau un cercetaş priceput cu ei, nu aveau să fie păcăliţi multă vreme. Numai că dura să aduci un cercetaş aici.

M-am apropiat de locul în care stăteau cei trei prizonieri ai mei. Genevieve şi Clothilde înfăşuraseră o fâşie de pânză albă – ruptă de la poalele cămăşii pe care Clothilde o avea pe sub rochie – în jurul umerilor lui Gunthard. Sângele începuse deja să treacă prin material.

— *Ridicaţi-vă*, am ordonat. *Plecăm*.

Am adus un cal şi i-am dat frâiele lui Gunthard.

— *Voi doi veţi călări pe calul acesta*, i-am spus, arătând-o cu capul pe Clothilde. Apoi am vorbit către servitoare. *Tu călăreşti în spatele lui. E slăbit din pricina rănii şi va fi din ce în ce mai rău. Nu îl lăsa să cadă de pe cal.*

Şeile francilor nu aveau scări. Gunthard a încercat să urce pe spinarea calului, dar era prea slăbit. M-am apropiat şi m-am ghemuit lângă el.

— *Pune-ţi piciorul pe genunchiul meu*, am spus.

Când a făcut aşa, m-am săltat. A apucat şaua cu mâna sănătoasă şi a reuşit să se aşeze. S-a clătinat câteva clipe, apoi mi-a făcut semn din cap.

M-am întors spre Clothilde şi mi-am unit mâinile. M-a privit alarmată şi a făcut un pas înapoi.

— *Pune piciorul în mâinile mele,* i-am spus pe un ton răstit. *Acum!*

A procedat întocmai, aşa că am săltat-o şi pe ea în spatele lui Gunthard. Era o femeie masivă. Dacă cineva trebuia să o salte pe cal de mai multe ori pe zi, cu siguranţă depunea mare efort.

Am luat frâiele calului rămas şi m-am întors spre Genevieve.

— *Tu vei călători cu mine pe acest cal*, i-am spus.

— *Nu vreau să călătoresc împreună cu tine,* a răspuns ea.

Mi-am dat ochii peste cap. Ce era în neregulă cu femeia asta? Nu înţelegea că era prizonieră?

— *Nu îmi pasă,* i-am spus.

Mi-am unit mâinile, dar ea s-a dat înapoi. M-am îndreptat enervat şi am privit-o. Era o femeie foarte mică de statură. Nu-mi dădusem seama de asta până atunci. Am întins mâna brusc, am apucat-o de talie cu mâinile şi am aşezat-o pe şa. Rochia i se ridicase, scoţându-i la iveală picioarele subţiri. A scos un ţipăt şi a început să tragă de material, ca să se acopere.

— *Să nu mă atingi! Să nu mă mai atingi vreodată!* mi-a strigat.

M-am aplecat, am ridicat arcul de unde îl lăsasem şi am sărit pe cal în spatele el. A scos un strigăt când m-am aplecat în faţă, peste spatele ei, şi am întins mâinile ca să apuc frâiele.

Am întors calul cu faţa spre Gunthard şi Clothilde, apoi le-am vorbit cu voce tunătoare:

— *Ascultaţi-mă toţi trei! Luaţi aminte la cuvintele mele. Când vă spun să vă opriţi, vă opriţi. Când vă spun să*

mergeţi, mergeţi. Dacă vă spun să tăceţi, nu scoateţi nici un sunet. Nu ieşiţi din cuvântul meu şi nu mă înfuriaţi. Ţineţi minte, sunt nordic. Dacă voi fi nevoit, vă voi omorî. Vă voi omorî pe toţi, începând cu stăpâna voastră.

Genevieve scoase un ţipăt, iar Clothilde îşi închise ochii şi începu să murmure o rugăciune. Gunthard doar mă privea în ochi. Probabil că se întreba dacă mi-aş duce la îndeplinire ameninţarea.

Urma noastră nu avea să fie greu de găsit. Din fericire, ziua era pe sfârşite. Cu puţin noroc, chiar dacă francii descopereau carul înainte de lăsarea nopţii, tot nu aveau timp să aducă un cercetaş înainte ca adăpostul întunericului să ne ascundă urmele.

Am pornit spre nord-vest. Speram să traversăm râul, mai sus de fortificaţia de lângă pod, înainte să ne oprim pentru odihnă.

După căderea întunericului însă, a devenit tot mai greu să-mi dau seama încotro să o luăm. Deşi copacii nu înfrunziseră cu totul, crengile lor reuşeau să ascundă stelele. Pe măsură ce înaintam în noapte, întunericul pădurii părea să devină tot mai profund, mai gros, încât uneori aveam impresia că este ceva fizic, ceva care îmi atinge cu blândeţe faţa şi mâinile. Dacă nu aş fi legat caii între ei, cu siguranţă că ne-am fi rătăcit unii de alţii prin întuneric.

Pentru că nu puteam vedea nimic, până la urmă am dat drumul frâielor şi am lăsat calul să-şi aleagă singur drumul printre copaci. Speram să nu ne poarte în cerc, înapoi la drum.

O bufniţă ţipa prin preajmă. Genevieve a tresărit în braţele mele şi s-a ridicat în şa – cu timpul alunecase tot mai mult, sprijinindu-se de pieptul meu. A împins capul în faţă.

— *Unde ne aflăm?* a şoptit, înspăimântată.

— *Suntem în pădure*, am răspuns.

Mai mult de-atât nu ştiam nici eu.

Auzindu-ne vocile, Clothilde a deschis gura:

— *Domniţă Genevieve, sunt îngrijorată din pricina lui Gunthard. Este inconştient de ceva vreme. Iar spinarea şi picioarele... mă dor atât de tare!*

— *Nu ne putem opri?* s-a rugat Genevieve. *Măcar puţin, ca să ne întindem oasele şi să ne odihnim?*

Pădurea părea mai puţin deasă şi întunecată aici. Începusem să urcăm de ceva vreme şi zăream în dreapta creasta unui deal. Un petic de cer se vedea deasupra lui. De pe deal aş fi putut sta cu ochii pe urmăritori. Şi adevărul era că şi pe mine mă apucase oboseala.

Am arătat spre vârful dealului şi i-am răspuns Genevievei, dar destul de tare cât să fiu auzit şi de Clothilde.

— *Vom urca până acolo. Ne vom opri pentru odihnă în vârful acelui deal.*

Pe când urcam panta, o formă neclară răsări în faţa noastră. Era mai înaltă decât statura unui bărbat şi se întindea cât vedeam cu ochii, pe ambele laturi ale dealului, blocându-ne. La început am crezut că este o stâncă uriaşă, dar, când ne-am apropiat, mi-am dat seama că era un zid din piatră, construit de mâna omului.

— *Ce este locul acesta?* murmură Genevieve.

Era ţinutul ei, nu al meu. De ce mă întreba pe mine?

— *Nu ştiu*, am răspuns.

Orice ar fi fost, părea foarte vechi şi nu părea să locuiască nimeni acolo acum.

Ne-am întors şi am pornit spre stânga, încercuind vârful dealului, chiar sub zid. În spatele meu, Guthard a gemut. Ca pentru a-i răspunde, ceva a foşnit printre frunzele moarte aflate de partea cealaltă a zidului. Calul meu a ciulit imediat urechile. I-am simţit muşchii încordându-i-se sub picioarele mele.

— *Aţi auzit?* a întrebat Genevieve în şoaptă. *Ce a fost asta?*

— *Doar un animal. Probabil o vulpe*, am răspuns, mai mult ca să mă liniştesc pe mine, pentru că mi se ridicase părul la ceafă.

Mă întrebam dacă fantomele bântuiau acest loc străvechi. Probabil că simţiseră mirosul de sânge al lui Gunthard.

Am ajuns în dreptul unei spărturi din zid. Am ezitat, întrebându-mă dacă să intrăm. În dosul acestor ziduri aveam să fim la adăpost, ascunşi. Puteam să-i urmăresc pe cei porniţi după noi, rămânând nevăzut. Dar dacă erau fantome?

Am scuturat capul, dezgustat de propria-mi frică. Nu văzusem nici o fantomă până atunci, cu excepţia celor din vis, iar acelea nu îmi făcuseră niciodată rău. În schimb, oamenii mă hăituiseră şi ştiam că francii aveau să fie pe urmele mele în curând. Acela era un pericol real, din pricina căruia puteam să mor. Am strunit calul şi am trecut prin spărtura zidului.

M-a trezit ciripitul păsărelelor. Soarele de sus, de pe cer, îmi lumina faţa. Era aproape de prânz. Dormisem mult mai mult decât intenţionasem.

M-am ridicat şi mi-am frecat ochii. La câţiva paşi depărtare, Genevieve stătea cu spatele lipit de trunchiul copăcelului de care o legasem. Mă privea cu ochi împăienjeniţi. În spatele ei, de partea cealaltă a copacului, Clothilde alunecase pe o parte şi sforăia zgomotos. Gunthard se culcuşise în braţele ei.

Înainte să adorm, le aşezasem pe cele două femei spate în spate, lipite de copac, şi le legasem mâinile şi picioarele, apoi trecusem o sfoară peste mijlocul lor şi în jurul trunchiului de copac. Nu mă obosisem să-l leg şi pe Gunthard. Nu îşi recăpătase cunoştinţa nici măcar când îl trăsesem jos de pe cal şi îl întinsesem pe pământ. Clothilde insistase să-l aşez astfel încât să stea cu capul în poala ei. Bărbatul pierduse mult sânge. Nu ştiam ce talente avea

Genevieve, dar cu siguranţă bandajatul nu se afla printre ele.

Văzând că mă trezisem, Genevieve a vorbit:

— *Sforile astea sunt prea strânse. Nu-mi mai simt picioarele. Şi trebuie să mă ridic.*

Îmi era uşor să mi-o imaginez ca stăpână de sclavi. Era obişnuită să dea ordine care să-i fie îndeplinite fără crâcnire. M-am ridicat şi am pornit spre locul în care legasem caii, la adăpostul zidului de piatră. Coşul cu mâncare era acolo, încă prins de şa.

— *Te rog,* a spus din nou, de data aceasta cu disperare în glas. *Trebuie să mă ridic. Nu mai pot să aştept.*

M-am întors spre ea, înţelegând brusc.

— *Trebuie să te uşurezi*? am întrebat-o.

S-a înroşit, a lăsat capul în jos şi a încuviinţat.

— *Nu te îndepărta,* i-am spus.

După ce am dezlegat-o, s-a ridicat, clătinându-se din cauză că îi amorţiseră picioarele.

— *Rămâi unde te pot vedea*.

— *Ai de gând să te uiţi*? m-a întrebat, şocată.

Acum eu eram cel jenat.

— *Nu*, am răspuns sec şi am întors privirea.

Mi-am făcut de lucru şi am cercetat conţinutul coşului cu mâncare. În afară de ploştile cu apă, ulciorul cu vin şi cârnaţi, am dat peste alte bucăţi de brânză – una moale, ca aceea pe care o gustasem deja, şi trei tari –, două pâini şi şase mere. Cel mai mare premiu a fost însă un pui gras, deja fript, învelit în pânză şi legat cu un şnur. Nu avea să ţină mult, aşa că urma să-l mâncăm acum.

Genevieve s-a apropiat. Avea chipul obosit – presupun că dormise foarte puţin sau deloc. Pentru o tânără nobilă, a dormi pe pământ, sub cerul liber, reprezenta cu siguranţă o experienţă nouă.

Am privit-o şi mi-am dat seama că era mult mai tânără decât mi se păruse la început. Probabil că nu era mai mare decât mine.

— *La ce te holbezi?* m-a întrebat ea agitată.

— *Nu mă holbez*, i-am spus. *Trezeşte-i pe ceilalţi. O să mâncăm.*

Gunthard părea să aibă febră, dar măcar Genevieve şi Clothilde reuşiseră să-l trezească. Nu avea poftă de mâncare, dar a băut cu plăcere din ulciorul cu vin pe care i l-am oferit. Împărţind mâncarea între noi patru, am terminat puiul, restul din pâinea începută şi roata de brânză din care mâncasem ieri. Clothilde mai voia. I-am dat un măr şi am pus restul de mâncare în coş. Nu ştiam cât timp trebuia să ne ajungă.

Pe când strângeam merindele, l-am văzut pe Gunthard privindu-mă fix.

— *Eşti singur, nu-i aşa, nordicule?* m-a întrebat.

L-am ignorat şi mi-am continuat treaba.

— *Credeam că ai venit cu atacatorii, că ne duci la ei,* a continuat, *dar m-am înşelat. Nu mai există alţii. Eşti singur.*

Genevieve s-a întors şi m-a privit surprinsă.

— *Eşti condamnat,* a adăugat Gunthard. *Nu vei scăpa niciodată de unul singur.*

S-a lăsat din nou pe umărul Clothildei, gâfâind din pricina efortului de a vorbi. Nu a mai spus nimic. Era prea slăbit. Era mai mult decât evident. Acum nu mai avea nici un sens să-i car după mine. Câştigasem avantaj cât se putuse, luându-i de la scena luptei şi lăsându-i pe francii care descoperiseră carul abandonat să se întrebe ce era cu el. Odată cu venirea zorilor însă, urmăritorii ne puteau găsi urmele. Acum trebuia să mă mişc mai repede decât ei. Aceşti prizonieri n-ar fi făcut decât să mă încetinească.

Am mers până în vârful dealului. Era plat, de parcă ar fi fost nivelat cândva, în trecut. Mă întrebam dacă nu cumva aici se aflase casa unei căpetenii, cu mult timp înainte. La lumina zilei, era clar că zidul de piatră fusese cândva un fort. Sute de ani trebuie să fi trecut de când nu mai fusese folosit, căci mai mulţi copaci maturi crescuseră în

interiorul zidurilor, natura cerându-şi pământul pe care oamenii îl curăţaseră cândva.

Privind înspre pădure, am văzut că, în timpul nopţii, străbătusem o distanţă mult mai mare decât îndrăznisem să sper. Printre copaci, sub latura abruptă a dealului, am văzut sclipirea unei ape. Trebuia să fie râul.

Am coborât în locul unde legasem caii. Fusesem prea obosit în noaptea de dinainte ca să dau jos încărcătura de pe ei. Am desfăcut acum cele două cadavre, le-am tras pe pământ şi am început să le cercetez, să văd dacă au asupra lor ceva ce îmi putea fi de folos.

Francul pe care îl ucisesem cu securea era, în mod cert, un soldat obişnuit. Armura era făcută din plăcuţe de metal cusute de o vestă din piele – eficientă, dar mai grea decât zalele. Sabia lui nu era demnă de remarcat.

Echipamentul lui Leonidas, tânărul nobil, era cu totul diferit. Cămaşa lui de zale era foarte bine lucrată. Era mai lungă decât majoritatea celor purtate de războinicii nordici – mânecile ajungeau sub cot, iar marginea de jos trecea de coapse. Era şi foarte suplă, căci zalele erau mai mici decât orice văzusem până atunci. Sabia era, de asemenea, de calitate. Era făcută din mai multe metale, ca a lui Harald. Mânerul era decorat cu argint. În plus, avea un balans foarte bun.

Mortul părea de statura mea. Am început să-i scot cămaşa de zale şi vesta de dedesubt. Nu era uşor lucru, căci, în timpul nopţii, trupul devenise ţeapăn, dar m-am gândit că merită efortul. Speram să ajung la *Pescăruşul* înainte ca urmăritorii să dea de mine. Era doar o speranţă, şi probabil una deşartă. Alesesem să nu-mi iau armura cu mine în această misiune pentru că nu avusesem de gând să mă lupt. Acum eram hăituit şi existau şanse tot mai mari să fiu nevoit să îi înfrunt pe franci. În acest caz, armura şi sabia omului mort mă puteau ajuta să supravieţuiesc.

După ce mi-am pus vesta şi cămaşa de zale, prinzându-mi centura cu sabia în jurul taliei, am agăţat

coiful şi scutul lui Leonidas în spatele şeilor, apoi am condus cei doi cai de tracţiune la gaura din zid şi le-am dat drumul, lovindu-i uşor cu palma pe spate. Poate că drumul pe care îl alegeau avea să-i zăpăcească pe urmăritori, pentru o vreme.

M-am întors în locul în care erau aşezaţi cei trei prizonieri ai mei. Mă priveau agitaţi.

— *Dă-mi coşul cu mâncare*, i-am spus Clothildei.

Acesta se afla pe pământ, între ea şi Genevieve.

— *Presupun că, dacă suntem morţi, nu vom avea nevoie de mâncare. Şi nici de cai,* spuse Gunthard, privindu-mă în ochi.

— *Ce vrei să spui?* întrebă Clothilde.

— *Nu ai de gând să ne duci mai departe, nu-i aşa?* a întrebat el, privindu-mă îndeaproape.

— *Ai dreptate. Nu am de gând*, am răspuns.

Genevieve a scos un strigăt.

— *Te rog, nu ne omorî*, s-a rugat. *Dacă îmi cruţi viaţa, tatăl meu te va plăti bine. Este un om bogat şi puternic.*

— *Aşadar, tatăl tău va plăti răscumpărare pentru tine?* am întrebat dezgustat. *Cum rămâne cu Gunthard şi Clothilde? Viaţa lor nu valorează nimic? Pe ei să-i omor?*

Clothilde a scos un vaiet, apoi, plângând, a apucat braţul lui Gunthard, trăgându-l înspre ea şi lipindu-şi faţa de umărul lui. El a gemut de durere, dar şi-a pus braţul sănătos în jurul ei, ca să o liniştească.

Eram un om cumsecade. Îmi era ruşine pentru gluma mea crudă.

— *Credeţi că aş fi irosit mâncarea pe voi dacă aş fi avut de gând să vă omor?* am întrebat, scuturând din cap. Apoi am întrebat-o pe Genevieve*: Cine este omul puternic şi bogat care îţi este tată?*

— *Este conte, unul dintre cei mai influenţi ai regelui Carol. Conduce multe oraşe şi ţinuturi pentru rege.*

Fata era o pradă valoroasă. O pradă foarte valoroasă, cu adevărat. Descoperisem, de când sosise armata noastră

în Francia, că nu aveam puterea de a jefui oamenii simpli de puţina lor avuţie. Acum însă Nornele îmi oferiseră o cale diferită de a ieşi în avantaj din această călătorie – dacă aveam să supravieţuiesc.

— *Ce ai de gând să faci cu noi, dacă nu ne omori?* întrebă Gunthard.

— *Am de gând să vă las aici,* am răspuns. *Lipsa fiicei unui conte atât de mare va fi cu siguranţă simţită. Războinicii armatei voastre vor porni în căutarea ei, după ce vor descoperi carul abandonat. Fără îndoială că deja sunt pe urmele noastre. În cele din urmă, vă vor găsi aici. Sau, dacă nu vreţi să-i aşteptaţi, râul se află acolo,* am adăugat, arătând spre deal. *Dacă porniţi în aval, veţi ajunge la un sat. O parte din armata voastră se află acolo.*

— *Îţi mulţumim pentru că ne-ai cruţat vieţile*, spuse Genevieve. *Mulţumim că ne-ai lăsat aici.*

— *Îi las doar pe ei,* i-am răspuns. *Tu vii cu mine.*

14. Prins în capcană

— *Vreau să transmiteţi un mesaj pentru mine*.

Stăteam pe cal, ţinând frâiele pentru ca Genevieve să poată urca. Plângea încetişor. Era un progres faţă de rugăminţile, argumentările şi văicărelile de dinainte. În cele din urmă, ca s-o determin să tacă şi să coopereze, fusesem nevoit să o ameninţ că-i pun căluş şi o aşez pe cal aşa cum aşezasem cadavrele în noaptea de dinainte.

Gunthard stătea jos, sprijinindu-se de Clothilde. Şi ea plângea.

— *Spuneţi-i tatălui ei că a fost capturată de danezi,* am continuat. *O voi elibera în schimbul unei răscumpărări. Asiguraţi-l că ultima oară când aţi văzut-o era teafără şi că voi face tot ce îmi stă în putinţă pentru ca să rămână astfel, atâta timp cât nu încearcă să scape.*

— *Cât va costa eliberarea ei?* a întrebat Gunthard.

Nu aveam habar cât valora fata. Nu mai primisem recompense până atunci.

— *Va primi veste de la mine,* am spus, apoi am întors calul şi am trecut prin gaura din zid, conducând animalul lui Genevieve, care se afla în spate.

— *Te vor vâna, nordicule!* a strigat Gunthard după mine. *N-ai să scapi! Ai încredere, domniţă Genevieve! Te vor găsi!*

Trebuia să ne mişcăm rapid, altminteri predicţiile lui Gunthard aveau să devină realitate. Chiar dacă armata francilor nu reuşise să ne dea de urmă până de dimineaţă, ore bune de lumină trecuseră în timp ce dormisem. Dacă aveau un cercetaş iscusit şi se grăbeau, avansul meu trebuia să se fi micşorat considerabil. Dacă doar alergam de urmăritorii noştri, mă temeam că ne vor ajunge din urmă. O urmă lăsată de doi cai nu este greu de găsit

pentru un cercetaş cu experienţă. Trebuia să găsesc o cale de a-i păcăli.

Am străbătut apa călare. M-am oprit în mijlocul râului şi am studiat canalul. Mai fusesem o dată vânat şi atunci îmi ştersesem urmele în apă cât putusem de des, făcându-i pe urmăritori să piardă vremea căutând locul pe unde revenisem pe uscat. Însă atunci eram pe jos şi singur.

Nu credeam că această tactică putea funcţiona în cazul de faţă. Mersul prin apă era periculos pentru cai. În plus, încetineam prea mult, iar urmele copitelor erau uşor de găsit în pământul umed de pe mal. Am îndemnat calul să meargă înainte şi am traversat râul, luând-o prin pădure.

Stabilisem să mă îndrept spre nord-vest, sperând să rămân sub ascunzătoarea pădurii cât mai mult timp posibil. În cele din urmă, aveam să fiu nevoit să traversez câmpia pentru a ajunge la râul Sena, dar voiam să amân cât mai mult acest moment periculos.

Genevieve se oprise din plâns la scurt timp după ce părăsisem fortăreaţa din vârful dealului. În mod clar, nu era o călăreaţă experimentată, fiind nevoită să-şi concentreze toate forţele ca să rămână pe cal. Totuşi, după-amiaza târziu a început să se vaiete din nou.

— *Ce s-a întâmplat?* am întrebat-o.

— *Sunt epuizată*, a răspuns. *Mă doare spatele, iar carnea de pe picioare parcă mi-ar fi fost zdrobită. Nu mai pot continua.*

Îmi era uşor să-mi imaginez cum se simţea. Şi eu simţeam oboseală şi durere. Faptul că puteam călări, în loc să merg, era o chinuitoare binecuvântare.

— *Ne vom odihni,* am spus. *Dar nu pentru multă vreme.*

Speram să continuăm să călărim în restul zilei şi întreaga noapte sau măcar o parte din ea. Bineînţeles că nu i-am spus acest lucru Genevievei. Nu voiam să o apuce disperarea.

După ce am ajutat-o să descalece, fata s-a îndreptat şchiopătând spre trunchiul unui stejar, s-a lăsat uşor la

pământ şi s-a sprijinit de copac. A rămas acolo, respirând încet, cu ochii închişi. Era palidă şi trasă la faţă. Am rămas din nou uluit cât de tânără părea, aşa murdară şi obosită cum era.

Am dezlegat coşul cu provizii de pe şa, ducându-l în locul în care stătea. Am scos dopul ulciorului cu vin şi i l-am întins.

— *Poftim, bea din ăsta. Şi mănâncă. O să mai prinzi ceva puteri.*

A privit suspicioasă butelca – poate pentru că, fiind o domniţă elegantă, nu băuse niciodată direct din aşa ceva –, apoi a dus-o cu grijă la buze. După ce a gustat, a luat două înghiţituri mari. Când am tăiat pâinea, brânza şi cârnaţii şi i-am împărţit cu ea, a mâncat cu mare poftă.

— *De ce nu mă laşi să plec*? m-a întrebat oftând, după ce şi-a potolit cât de cât foamea. *Ai călători mult mai repede fără mine. Nu pot ţine pasul.*

— *Vii cu mine,* i-am spus ferm. *Fără tine, aş fi mult mai sărac la sfârşitul călătoriei. Tu ai spus că tatăl tău va plăti o răscumpărare generoasă în schimbul tău.*

— *Mă temeam că mă vei omori. De-asta am spus-o.*

A ridicat capul spre mine, dar când mi-a întâlnit privirea, n-a putut să mă înfrunte şi s-a uitat imediat în altă parte. Desigur, mă gândeam, nu minţise în privinţa răscumpărării.

— *Tatăl tău este conte?* am insistat eu.

— *Da, este.*

— *Şi va plăti răscumpărare pentru recuperarea ta?*

A ridicat privirea, dar apoi a mutat-o iar. A durat mult până mi-a răspuns, atât de mult încât am început să mă tem că pierdusem degeaba timp preţios aducând-o cu mine. Oare îmi riscam viaţa pentru o recompensă care nu avea să fie plătită?

— *Nu va dori să o plătească,* spuse ea în cele din urmă, *dar sunt sigură că o va face. Altminteri, imaginea lui ar*

avea de suferit, iar tatăl meu este foarte atent în ceea ce priveşte propria-i onoare.

Răspunsul mi s-a părut ciudat. De ce nu ar fi dorit tatăl ei să plătească răscumpărarea? Am întrebat-o.

— Nu vreau să discut despre asta, a răspuns ea. *Este o chestiune privată. Este suficient să ştii că va plăti. Totuşi, dacă voi păţi ceva rău – indiferent ce – nu va da la fel de mult. Şi ar mai trebui să ştii ceva. Sunt o femeie sfântă. Mi-am dedicat viaţa Dumnezeului meu, Domnului Iisus Hristos. Dacă îmi faci rău, vei fi blestemat. Nu încerca...* Rostind aceste cuvinte, s-a oprit pentru câteva clipe, de parcă ar fi căutat cuvintele potrivite. Când a continuat, vocea îi tremura, iar ochii ei mă ocoleau: *Nu încerca să mă iei cu forţa, căci îl voi chema pe Dumnezeul meu să se răzbune, iar El te va omorî.*

M-am uitat la ea uluit, apoi am izbucnit în râs.

Atunci şi-a ridicat privirea spre mine şi lacrimile i-au umplut ochii. Râsul meu, se pare, îi confirmase cele mai mari temeri.

— Îmi pare rău, i-am spus*. Nu vreau să îmi bat joc de tine. Trebuie să ştii ceva. Mama mea nu a fost daneză. A fost capturată de către tatăl meu într-un atac asupra ţinutului ei. Mama mi-a povestit cât de îngrozită a fost la gândul că va fi violată. Nu trebuie să te temi pentru asta în ce mă priveşte.*

Genevieve a părut sceptică.

— Am auzit atâtea poveşti despre femei capturate de nordici, a spus.

Fără îndoială că auzise. Deşi tatăl meu nu o violase pe mama, femeile capturate de alţi războinici în acelaşi atac nu fuseseră la fel de norocoase.

— Femeile despre care ai auzit poveşti nu au fost capturate de mine, i-am spus*. Tot ce vreau de la tine este bogăţia pe care mi-o va aduce răscumpărarea ta.*

Încă părea sceptică.

— De ce ai râs? m-a întrebat ea.

— Mama mea l-a venerat toată viaţa pe Hristul cel Alb, i-am explicat. *Rugăciunile ei n-au protejat-o. Tu încercai să mă sperii cu ameninţări deşarte. Nu am văzut nici o dovadă că zeul vostru are puterea de a-şi proteja oamenii, cu atât mai puţin de a omorî pe cineva.*

Faţa ei a devenit roşie, iar privirea i-a coborât din nou în pământ. M-a surprins că se simţea stingherită pentru că fusese prinsă spunând minciuni unui duşman. Nu mi se părea nimic dezonorant în ceea ce făcuse.

— De cât timp eşti preoteasă? am întrebat-o.

— Nu sunt preoteasă, sunt călugăriţă, a răspuns ea.

— Ce înseamnă asta?

— Noi... călugăriţele, a spus, *ne dedicăm viaţa rugăciunii şi slujirii Domnului. Suntem miresele lui Hristos, nu ale bărbaţilor.*

Dacă eşti căsătorită cu un zeu, atunci cu siguranţă eşti o preoteasă, m-am gândit, indiferent dacă îi spui aşa sau nu. Mă întrebam cum se poate căsători cineva cu Dumnezeu, când nu poate fi nici văzut, nici atins.

— Şi cum a fost? am întrebat-o*. Ceremonia prin care te-ai căsătorit cu Dumnezeu?*

A ezitat.

— Nu a avut loc nici o ceremonie, a spus ea într-un final. *Nu încă. Mă pregătesc să devin călugăriţă.*

Măcar ce-mi spunea explica hainele ciudate, simple, pe care le purta. Pesemne era veşmântul unei preotese. Mi se păruse ciudat ca fiica unui conte să nu fie îmbrăcată mai bine.

— Ai spus că îl slujeşti pe Dumnezeu. Cum îl slujeşti şi unde? Locuieşti într-un templu? Există vreun anumit preot mai mare căruia i te supui?

A scuturat cu putere din cap.

— Nu înţelegi. Noi, creştinii, nu avem temple, avem biserici. Iar călugăriţele nu locuiesc în biserici. Nimeni – nici femeie, nici bărbat – nu locuieşte acolo. Biserica este casa Domnului.

— Dar unde locuieşti? Unde stau călugăriţele?

— Locuim departe de lume, în comunităţile noastre. Îl slujim pe Dumnezeu acolo, ducând o viaţă de rugăciune şi devoţiune.

Avea dreptate. Nu înţelegeam. Care era scopul preoţilor şi al preoteselor, dacă nu locuiau printre oameni? Cum puteau interveni pe lângă zei în folosul oamenilor?

Un gând mi-a trecut atunci prin minte. Dacă aceste călugăriţe locuiau departe de lume, ce căuta ea pe drum în compania soldaţilor?

— Unde se află acest loc, această comunitate în care locuieşti tu? am întrebat-o.

— În abaţia Sfintei Genevieve din Paris, a zis.

— De ce călătoreai pe drumul acela?

— Soţia unchiului meu, mătuşa mea Therese, era bolnavă. Îmi este foarte dragă, e ca o a doua mamă pentru mine. O vreme, unchiul s-a temut că va muri. M-a rugat să vin ca să o liniştesc şi să am grijă de ea. Stareţa mi-a permis să plec.

— Când te-am găsit eu te aflai în drum spre ea? am întrebat-o.

Surprinsă de întrebarea mea, a scuturat din cap.

— Nu, a răspuns. *Ne întorceam la Paris. Drumul acela duce din oraşul Dreux, unde locuieşte unchiul meu, până la Paris. Mătuşa mea s-a făcut bine, iar eu mă întorceam la abaţie.*

Mă întrebam dacă această informaţie – încotro ducea drumul şi unde se aflau oraşele prin care trecea – era dorită de Hastein şi Ragnar. Speram că nu. Cu siguranţă nu se gândeau să aducă armata noastră atât de departe de siguranţa Senei şi a corăbiilor noastre.

Drumurile şi râul... Poate pentru că mă gândeam la amândouă în acelaşi timp, în mintea mea a început să se contureze un plan. Folosindu-mi degetul, am desenat o linie pe pământul dintre noi.

— *Acesta este drumul pe care ne-am aflat,* i-am explicat. *Tu spui că te întorceai din oraşul unchiului tău şi mergeai spre Paris?*

Fata a încuviinţat. Am pus nişte pietricele în fiecare capăt al liniei desenate.

— *Acesta este Parisul,* i-am spus. *Iar acesta este oraşul unde locuieşte unchiul tău.*

S-a uitat la pietre, apoi la mine.

— *Dacă spui tu.*

— *Există vreun drum care duce în această direcţie?* am întrebat-o arătând deasupra liniei desenate. *Un drum care duce spre nord?*

Genevieve a ridicat din umeri.

— *Nu ştiu în ce direcţie este nordul*.

Am privit-o neîncrezător. Nu vedea soarele ridicându-se la est dimineaţa şi apunând la vest? Cum putea călători cineva fără să ştie în ce direcţie se îndreaptă?

M-a privit cu o expresie goală pe chip.

— *Ce este? De ce te uiţi la mine aşa?* s-a mirat.

— *Există vreun drum care duce în orice altă direcţie din oraşul unchiului tău, în afară de cel care merge la Paris?* am întrebat-o exasperat.

— *Nu ştiu,* a răspuns, părând la rândul ei exasperată. *De unde să ştiu? Mi-am petrecut întreaga viaţă la Paris. Am călătorit doar de câteva ori la Dreux ca să-i văd pe unchiul şi pe familia lui de acolo, dar niciodată mai departe.*

Trebuia să existe o cale de a afla ceea ce voiam să ştiu.

— *Cunoşti oraşul Ruda*? am întrebat-o.

S-a încruntat şi a scuturat din cap. Am murmurat o înjurătură. Ruda era numele pe care îl foloseau nordicii pentru oraşul de pe Sena. Nu era o denumire francă. Nu-mi aminteam cum îi spusese Wulf.

— *Oraşul de pe râul Sena, unde şi-au făcut tabăra nordicii... Trebuie să-l fi auzit pe tatăl sau pe unchiul tău vorbind despre el.*

— *Ah, făcu ea,* dând din cap cu putere. *Te referi la Rouen.*

Asta era!

— *Da, mă refer la Rouen. Există vreun drum între Dreux şi Rouen?*

A ridicat din nou din umeri. Gestul mă obosea deja.

— *Nu am fost niciodată la Rouen.* Ştiam că va spune asta*. Dar,* a continuat ea, *după ce starea mătuşii s-a îmbunătăţit şi am început să vorbesc despre întoarcerea la Paris, ea i-a spus unchiului meu că nu trebuie să mă lase să plec. Spunea că e prea periculos acum, că nordicii sunt aici. El i-a răspuns că nu este nici un pericol, pentru că nici un nordic nu fusese văzut la sud de oraşul Evreux.* A făcut o pauză scurtă, apoi a mijit ochii şi m-a întrebat: *De ce mă întrebi aceste lucruri?*

— *Ştii unde este Evreux?* am continuat, ignorându-i întrebarea.

— *Nu,* a răspuns oftând. *Nu am fost niciodată acolo*. Am oftat şi eu. *Dar, a adăugat, cred că se află între Dreux şi Rouen. De fapt, sunt sigură de asta. Contele de Rouen s-a oprit la Evreux după ce a plecat de la Rouen spre Dreux. L-am auzit spunând asta. A rămas acasă la unchiul meu mai bine de o săptămână, până când a venit convocarea regelui, apoi a plecat să se alăture armatei.*

Dacă ar fi spus aşa de la început! Totuşi aflasem ceea ce aveam nevoie să ştiu. Aceste oraşe – Dreux, Evreux şi Rouen – erau conectate de un drum care pornea spre nord, către râu. Acolo se afla speranţa mea de a scăpa de urmăritori şi de a ajunge la Sena şi la *Pescăruşul* în siguranţă. Drumul acela ne va ascunde urmele. Vom călători noaptea. Circulaţia din timpul zilei va şterge urmele lăsate de caii noştri.

— *Acum încearcă să te odihneşti*, i-am spus. *Dormi, dacă poţi. La căderea nopţii vom porni din nou.*

Când soarele a început să apună, devenind rozaliu înainte de a dispărea la orizont, i-am observat poziţia şi am închis ochii, încercând să mi-o fixez în minte.

La apus, am pornit spre vest. Voiam să găsesc drumul acela cât mai repede posibil. Când s-a lăsat de tot întunericul, mai mult am ghicit decât am ştiut direcţia în care trebuia să mergem. Din când în când, închideam ochii şi încercam să-mi amintesc poziţia soarelui la apus. Danezii, îmi spusese fratele meu, Harald, erau marinari atât de pricepuţi pentru că aveau un simţ natural al direcţiei, mai fin decât al altora. Am sperat că moştenisem simţul de orientare de la tatăl meu danez şi nu de la mama mea irlandeză.

Pământul de sub picioare era acoperit cu frunze, aşa că trecerea noastră nu producea sunete, exceptând pocnetul copitelor pe câte o piatră, din când în când. În spatele nostru, la distanţă, s-a auzit un urlet de lup. Câteva clipe mai târziu, alţi doi lupi au răspuns. Am sperat că francii care ne vânau îi vor găsi pe Gunthard şi Clothilde înaintea lupilor.

Trecuse mult de miezul nopţii când un drum a apărut în faţa noastră. Era mai mult decât o potecă prin pădure – era lat cât să încapă două care unul lângă altul, şi, din câte puteam zări în lumina palidă, era drept ca o săgeată. Mă întrebam dacă fusese construit de romani. Tărâmul francilor părea că abundă de lucrările străvechi şi măiestrite ale acestui popor, cândva atât de puternic.

Am făcut o oprire scurtă printre copacii de la marginea drumului, ascultând şi privind. Pădurea era tăcută, cu excepţia ţipetelor unei bufniţe. Nu vedeam nimic în afara trunchiurilor copacilor care se estompau în întuneric, de o parte şi de alta a drumului. Am îndemnat calul Genevievei şi am ieşit pe suprafaţa prăfoasă, luând-o spre nord.

Cu trecerea nopţii, mi-a venit tot mai greu să rămân treaz. Deşi Genevieve dormise câteva ore în timpul opririi de la amiază, eu nu avusesem parte de somn. Rămăsesem

de pază, temându-mă de francii aflaţi pe urmele noastre. Dar acum, legănarea monotonă a calului şi oboseala acumulată în ultimele zile şi nopţi mă făceau incapabil să rămân în alertă.

Nu ştiu de cât timp dormeam. O uşoară exclamaţie a Genevievei m-a trezit. Calul ei mersese alături de al meu de când găsisem drumul.

În faţa noastră, într-o parte a drumului, printre copaci, se zărea lumina pâlpâitoare a unui foc. Silueta unui bărbat – o santinelă pesemne – a ieşit pe drum. Râdea şi stătea cu faţa la foc, discutând cu o persoană pe care nu o puteam vedea.

— *Repede!* am şoptit. *Ieşi de pe drum!*

Am îmboldit ambii cai şi am apucat frâiele, ghidându-l pe al meu în dreapta şi apucând căpăstrul animalului ei. Intrând în pădure, Genevieve a privit cu alean spre lumina focului, apoi s-a uitat la mine înspăimântată. Mă temeam că va striga.

Chiar atunci am auzit o voce în depărtare.

— *Heeei, e cineva acolo?*

— *Nu scoate nici un sunet,* i-am şoptit fetei. *Nu-ţi va folosi la nimic. Până să-şi înşeueze caii şi să vină după noi, vom fi dispărut în pădure. Nu vor reuşi să ne găsească pe întuneric. Dar dacă încerci să-i strigi, îţi voi face rău. Jur.*

A rămas tăcută. Nici un sunet nu s-a mai auzit din direcţia taberei francilor. Probabil că santinela nu era sigură că văzuse ceva. Era o prostie din partea sa că stătuse atât de aproape de foc, privind spre el, când ar fi trebuit să stea de pază. Lumina focului trebuie să fi făcut întunericul să pară mult mai dens.

Am călătorit printre copaci, intrând mai adânc în pădure şi îndepărtându-ne de drum. Mă întrebam dacă francii pe care îi văzusem erau urmăritorii noştri sau doar un grup de soldaţi peste care dădusem din întâmplare. Mă întrebam dacă să îndrăznesc să mă întorc pe drum sau să

continui să merg prin pădure. Am ales ultima variantă, pentru că era mai sigură.

Gândurile mi-au fost întrerupte de un plânset care venea din spatele meu. Întorcându-mă în şa, am şoptit spre Genevieve:

— *Ce s-a întâmplat? De ce plângi?*

Nu mi-a răspuns. Am văzut-o ducând mâna la gură, ca să acopere sunetul. Am tras de frâiele calului, încetinindu-l, şi am aşteptat să ajungă în dreptul meu.

— *Eşti rănită? Te doare ceva?*

— *Îmi este ruşine. Sunt dezgustată de mine însămi. Sunt o laşă.*

— *Ar fi fost o prostie să strigi,* i-am spus. *Nu ai dat dovadă de laşitate alegând calea înţeleaptă.*

N-a mai spus nimic, dar plânsetul a continuat o vreme.

Trebuie să fi adormit din nou, călare prin noapte, chiar dacă ochii mi-au rămas deschişi, căci mi-am dat seama că pădurea devenise mult mai luminoasă. Se apropia dimineaţa. Zăream fiecare copac în parte, acolo unde înainte vedeam doar umbre.

Am privit în spatele meu. Genevieve era trează şi mă privea sfidătoare.

În faţă, spre dreapta, lumina părea mai puternică. Nu era un luminiş, ci marginea pădurii. Câmpia din faţa noastră era îmbăiată în lumina de dinainte de răsărit.

O parte din mine tânjea să traverseze câmpul şi să ajungă la râu şi la siguranţa *Pescăruşului*. Mă obosise încercarea de a rămâne vigilent tot timpul, temându-mă că în spatele fiecărui copac se află un franc gata să-mi ia viaţa. Dar ştiam că nu putem îndrăzni asta. Ne-ar fi luat o jumătate de zi, dacă nu mai mult, să traversăm câmpul călare. Mai mult, am fi lăsat urme clare în iarba înaltă, vizibile de la distanţă, într-o zonă masiv patrulată de franci. Trebuia să ne întoarcem la adăpost şi să ne ascundem până la lăsarea nopţii.

Soarele strălucea cu putere deasupra noastră, iar pădurea se trezise deja la viaţă. O râpă îşi făcu apariţia brusc. Marginile fiindu-i ascunse de tufe, fusese invizibilă până când am ajuns la ea. Un pârâiaş curgea în vale. Dacă cineva venea pe urmele noastre, ne putea găsi aici, dar râpa era destul de adâncă încât să ne ascundă caii de posibilii trecători.

Am făcut un dig din pietre şi am creat un mic bazin din care să se adape caii. I-am legat de un puiet aflat pe marginea apei şi i-am lăsat să se mişte în voie. Mi-aş fi dorit să le dau şi ceva de mâncare, căci aveam de gând să-i muncesc tare la căderea nopţii.

Ştiam că, de data aceasta, nu voi reuşi să rămân treaz. Dacă francii ne găseau urmele, trebuia să mă bazez pe fylgja să mă trezească şi să mă avertizeze de venirea lor.

Am strâns un morman de frunze, mi-am pus pelerina deasupra şi am strigat-o pe Genevieve, care stătea lângă cai şi mânca pâine şi brânză.

— *Vino aici!* am strigat-o.

S-a uitat la pelerină, apoi la mine, îngrijorată.

— *De ce? Ce vrei de la mine?* m-a întrebat.

— *Trebuie să dorm. Sunt prea obosit ca să rămân treaz.*

— *Şi vrei să mă întind lângă tine?* a exclamat.

— *Doar ca să dormi, am asigurat-o. Ţi-am dat deja cuvântul că n-am să îţi fac rău şi jur din nou că n-am s-o fac. Printre oamenii mei, dacă un om îşi încalcă jurământul, nu are onoare. Poţi avea încredere că vei fi în siguranţă.*

— *Nu vreau să mă întind lângă tine. O să dorm aici.*

— *Dacă dormi lângă mine, nu va trebui să te leg atât de strâns. Îţi voi lega doar mâinile şi le voi prinde de încheietura mâinii mele. Dacă te ridici, dacă vrei să fugi, asta va fi destul ca să mă trezească. Dar dacă alegi să nu dormi aici, îţi voi lega mâinile şi picioarele, te voi prinde de copac şi îţi voi pune căluş. Va fi o zi lungă şi câtuşi de puţin confortabilă.*

Încă stătea acolo, privindu-mă cu suspiciune.

— *Îţi ofer asta din bunătate*, i-am spus. *Pentru mine nu contează. Este decizia ta.*

Şovăielnică, s-a ridicat şi a venit spre mine.

Am adormit lângă o sursă de răscumpărare, o speranţă de a face avere, dar m-am trezit lângă o femeie.

Era după-amiaza târziu. La un moment dat, în somn, ne rostogolisem, iar spinarea ei se lipise de pieptul meu şi picioarele mele, de ale ei. Cu braţul îi cuprinsesem trupul.

Am ieşit treptat de sub vraja somnului. Era plăcut să simt căldura trupului Genevievei lipit de al meu şi ritmul blând al respiraţiei sale în braţele mele. Îşi scosese gluga şi mantaua înainte să adoarmă, iar părul ei îmi mângâia obrazul. Senzaţia trupului ei lipit de al meu mi-a dat fiori.

Ne-am trezit amândoi de-a binelea în acelaşi timp şi ne-am rostogolit departe unul de altul. M-am ridicat, privind în altă parte, şi am desfăcut funia din jurul încheieturii.

— Trebuie să mă uşurez, am murmurat şi am pornit prin râpă.

Am mâncat împreună cârnaţii rămaşi, felii de brânză, rămăşiţele de pâine şi câte un măr. Nici unul dintre noi nu a vorbit. Evitam să ne privim. După ce am terminat de mâncat, la lăsarea serii, mi-am tras vesta şi cămaşa de zale peste tunică, mi-am pus noua sabie la brâu şi am înşeuat caii.

O broască râioasă neagră se strecurase dintr-o văgăună şi îmi privea pregătirile. I-am zâmbit, apoi m-am aplecat şi am luat apă din bazinul pentru cai în căuşul palmelor. Am aruncat stropii pe spinarea ei. A scos limba şi a şters cu ea o picătură de apă care sclipea pe o frunză.

Iubeam pădurea şi creaturile ei. Aici mă simţeam ca acasă, eram încrezător în forţele mele. Animalele sălbatice duceau o viaţă simplă, pură. Atunci când omorau, o făceau doar ca să se apere pe ele ori pe puii lui sau ca să se

hrănească pentru a putea supravieţui. Creaturile pădurii nu înţelegeau sensul războiului. Mi-aş fi dorit să pot duce o viaţă la fel de simplă.

Îmi era groază să mă întorc pe câmp. Mă întrebam dacă francii vor da peste noi acolo şi dacă va trebui să mă lupt.

— *În noaptea asta vom traversa câmpia, spre râul Sena,* i-am spus Genevievei. *Vom îndemna caii să se grăbească şi vom încerca să străbatem distanţa asta cât mai repede.*

— *Nu sunt o călăreaţă iscusită,* a protestat ea.

Era adevărat. Nici eu nu mă consideram un călăreţ bun, dar ea se descurca mult mai prost decât mine.

— *Nu voi impune un ritm în care să nu poţi merge,* am asigurat-o.

— *Ce se va întâmpla la râu?*

Mă întrebam acelaşi lucru. În zori avea să fie a cincea zi în care Hastein şi Ivar se aflau pe râu— ultima pe care planificau să o petreacă în acel loc – în căutarea cercetaşilor.

Oare *Pescăruşul* şi Ursul se mai aflau acolo? Sau francii năvăliseră pe malurile râului obligându-i pe Hastein şi Ivar să se întoarcă la Ruda mai devreme?

— *Acolo ne va aştepta un vas*, i-am spus apoi Genevievei.

Speram să am dreptate.

După estimările mele, ne aflam la o distanţă considerabilă în susul râului de locul în care mă lăsase *Pescăruşul*, dar nu ştiam cât de departe. Mă întrebam dacă Hastein sau Ivar s-ar fi aventurat până aici în căutarea mea. Mi s-a părut mai înţelept să o iau spre nord şi să ajung la râu în aval decât să traversez câmpul direct, deşi o asemenea strategie îmi mânca mult mai mult timp.

Traversarea a fost lipsită de incidente, chiar dacă a necesitat întreaga noapte. Am ocolit pâlcurile de copaci. Într-unul mi s-a părut că văd sclipiri, ca şi cum un foc de tabără ar fi ars în centru, parţial ascuns de tufişuri. Mă

întrebam dacă o patrulă a francilor îşi făcuse tabără acolo, dar eram departe şi, în lumina palidă a lunii, trebuie să fi devenit una cu umbrele care străbăteau câmpul.

Întunericul nopţii începea să se risipească atunci când am ajuns, în sfârşit, pe malul Senei. După fiecare dâmb sperasem să văd râul. Când, în cele din urmă, s-a ivit în faţa noastră, nu am simţit nici o uşurare. Nu mai văzusem bucata asta. Eram sigur. Ne aflam încă în amonte – cât de departe încă nu ştiam – faţă de locul în care mă lăsase *Pescăruşul*.

— *Unde este vasul tău?* mă întrebă Genevieve.

— *Într-acolo,* am minţit eu plin de speranţă, arătând în aval.

Am călărit în ritm alert până când soarele s-a ridicat la orizont şi a luminat câmpul. Niciodată nu mă bucurasem mai puţin de ivirea zorilor. Nu îmi folosea. Nu mai puteam rămâne acolo, pe câmpie, expuşi vederii. Văzusem deja patru urme separate de cai. Trebuia să ne ascundem.

Am trecut pe lângă mai multe pâlcuri de copaci aliniate pe malul râului. Am ales, în schimb, o porţiune unde malul era acoperit cu tufişuri şi sălcii.

Pâlcul de copaci şi tufe nu era mai lung de trei aruncături de suliţă. Trebuia să ne ajungă. Speram ca orice patrulă a francilor să considere acest loc atât de expus vederii, încât nimeni să nu se poată ascunde în el.

Am oprit caii în câmp. Eram şi aşa în primejdie, nu aveam nevoie ca urmele cailor să îi conducă pe franci direct în ascunzătoarea noastră.

— *Dă-te jos de pe cal*, am instruit-o pe Genevieve, *şi mergi spre copacii de acolo.*

M-a privit o clipă, încruntată, dar nu a spus nimic. După ce a descălecat, i-am dat coşul cu mâncare.

Mi-am luat coiful şi scutul agăţate de şa. Mi-am pus coiful şi m-am lăsat la pământ. Calul meu îşi întorsese capul spre mine, privindu-mă şi pufnind, apoi a muşcat din iarba uscată, maronie, şi a început să mestece.

— Ştiu că eşti ostenit, i-am spus. M-ai purtat drum lung şi mi-ai fost credincios, chiar dacă eu nu ţi-am oferit hrană şi te-am lăsat să te odihneşti prea puţin. Îmi pare rău, dar trebuie să-ţi mai cer ceva.

O patrulă a francilor ar fi găsit aceşti cai. Era inevitabil. Puteam însă face în aşa fel încât să interpreteze greşit ceea ce găseau.

Lăsându-mi scutul să atârne în spate, mi-am pregătit arcul şi am scos două săgeţi din tolbă. Am privit umărul calului şi am întins coarda doar pe jumătate. Nu voiam să omor bietul animal şi nici să-l rănesc mai mult decât era necesar. Apoi am tras.

Calul a nechezat din pricina surprizei şi a durerii. A ridicat capul, privind în jur, încercând să-şi dea seama ce anume îl atacase fără avertisment.

Am strigat spre el, fluturându-mi braţul şi arcul. Calul a făcut doi paşi, apoi s-a oprit, lovind din copite şi nechezând furios.

Am aşezat a doua săgeată în arc – din nou, trăgând coarda numai pe jumătate – şi am lansat-o spre calul lui Genevieve. Speriat deja de reacţia tovarăşului şi de strigătele mele, s-a întors şi a luat-o peste câmpie în galop. Calul meu a pornit în grabă pe urmele lui.

Am pornit cu spatele, pas cu pas, spre pâlcul de sălcii. Trecând, am ridicat iarba cu mâna, acolo unde se îndoise ori se turtise, încercând să şterg orice urmă a trecerii noastre.

Genevieve stătea la marginea copacilor, privindu-mă cu oroare şi dezgust. Am trecut pe lângă ea, am pus scutul şi coiful pe pământ şi mi-am desfăcut arcul.

— *Eşti un monstru!* exclamă ea. *Cum poţi fi atât de crud?*

Ştiam că se referea la cai. Mă simţeam vinovat pentru durerea pe care le-o pricinuisem, chiar şi fără cuvintele ei.

— *Nu am dorit să le fac rău*, i-am spus. *Iar rănile lor nu sunt mortale. Am făcut doar ce a trebuit să fac.*

— *Ce a trebuit să faci?!*

Din vocea ei sfidătoare răzbătea neîncrederea.

Nu ştiam de ce simţeam nevoia să îmi justific acţiunile în faţa ei. Era o sursă de venit, nimic mai mult.

— *Trupele voastre patrulează prin zona asta în mod regulat,* i-am explicat. *Le-am văzut urmele. Vor găsi caii, iar săgeata mea îi va face să creadă că aceşti cai au aparţinut unor soldaţi atacaţi de danezi. Este mai bine să creadă asta decât să suspecteze că sunt caii pe care am mers noi.*

Am lăsat-o la marginea pădurii, unde stătea privind în zare, şi am pornit să cercetez ascunzătoarea.

Cândva, salcia cea mare trebuie să fi crescut chiar pe marginea apei, cu rădăcinile înfipte în mâl, ca să poată sorbi direct apa. Cu timpul, rădăcinile se amestecaseră cu nisipul şi pietrişul, formând stratul inferior al plajei, lat de doar câteva picioare şi dispus dincolo de marginea primei albii a râului. Dacă ne ghemuiam acolo, în spatele trunchiului sălciei, aveam să fim bine ascunşi, în caz că inspecta cineva locul.

Mi-am dus scutul şi coiful pe plajă şi am aşezat alături arcul şi tolba cu săgeţi.

— *Vino!* am strigat-o pe Genevieve. *Şi adu şi coşul cu mâncare! Vom aştepta corabia aici.*

— *Nu există nici o corabie, nu-i aşa?* a spus ea, după ce mi s-a alăturat. *A plecat. Eşti prins în capcană aici şi nu ai scăpare.*

Nu i-am răspuns, căci, în inima mea, mă temeam că avea dreptate. *Pescăruşul* nu va veni. Ne aflam prea în amonte.

Soarele a ajuns la zenit, iar sufletul meu, la nadir, când i-am zărit. Cincisprezece călăreţi franci se apropiau încet de noi dinspre amonte. Păreau să vină după urmele lăsate de caii noştri, căci călăreţul din faţă se apleca periodic şi studia pământul. Presupun că era căpitanul lor, deoarece

un mic drapel cu dungi albastre şi albe îi flutura prins de suliţa lungă.

Patrula se opri în partea opusă pâlcului de copaci unde ne ascunsesem, ghemuiţi pe fâşia joasă de plajă. Oare ne zăriseră urmele de paşi? Nu le ştersesem bine? Căpitanul şi mai mulţi dintre oamenii săi erau angajaţi într-o discuţie. Privindu-i, mi-am pregătit arcul şi am tras tolba lângă mine.

În cele din urmă, un franc îşi struni calul în direcţia noastră şi se apropie cu pas lent. Nu se uita pe jos după nici o urmă de picior. Nu părea să se aştepte nici la probleme – îşi lăsase scutul să-i atârne în spate, iar suliţa i se odihnea pe umăr. Francii nu îşi dădeau seama că suntem aici. Războinicul acesta nu făcea decât să verifice crângul înainte ca patrula să meargă mai departe.

Poate că avea să arunce doar o privire superficială peste marginea pădurii, fără să ne vadă. Poate.

— *Stai jos!* am avertizat-o pe Genevieve în şoaptă. Îi privea cu mult interes pe franci. *Nu te mişca şi nu scoate nici un sunet!*

Când călăreţul se apropie de marginea tufişului, Genevieve scoase un mic ţipăt.

— *Ce e?* am şuierat spre ea.

— *Îl cunosc pe şeful lor,* şopti ea mai mult pentru sine. *E căpitanul Marcus, iar oamenii aceia fac parte din armata unchiului meu.* Brusc, ţâşni de lângă mine şi porni în goană pe plajă. *Ajutor!* începu ea să strige, dând din mâini. *Căpitane Marcus! Sunt aici!*

Surprins, francul din apropiere şi-a dat calul înapoi, şi-a aşezat scutul în faţă şi a coborât vârful suliţei.

Dând drumul arcului, am fugit după ea. După trei paşi, am ajuns-o din urmă. Când am apucat-o din spate a ţipat.

— *Este domniţa Genevieve*! a strigat francul şi şi-a mânat calul spre marginea tufişului.

M-am dat într-o parte şi am aruncat-o pe Genevieve la pământ, în timp ce bărbatul a tras de frâie, ca să oblige

calul s-o evite. Şi-a aruncat suliţa spre mine cu putere, ţintindu-mi gâtul. M-am aruncat la pământ, iar vârful suliţei a trecut peste umărul meu, zgâriindu-mi cămaşa de zale.

Şi-a îmboldit calul din nou, încercând să-l determine să treacă peste mine. M-am rostogolit cu repeziciune, înnebunit, dându-mă din calea suliţei.

Francul s-a întors cu faţa spre câmpie, şi-a ridicat suliţa peste cap şi a fluturat-o înainte şi înapoi.

— *Căpitane Marcus! Fata e aici!* a strigat. Şi-a aşezat scutul în spinare şi a pornit călare spre Genevieve, aplecându-se şi întinzându-i braţul. *Vino!* i-a spus.

Fata s-a clătinat pe picioare şi a făcut un pas spre el. Mi-am scos sabia din teacă şi m-am repezit înainte, înfigând-o în burta calului.

Calul a nechezat şi m-a lovit cu picioarele. Pe când mă dădeam înapoi, francul s-a răsucit în şa şi a încercat să mă izbească în cap cu mânerul suliţei. Mi-am ridicat sabia şi am parat lovitura, apoi am ţâşnit din nou înainte şi am retezat până la os piciorul din spate al calului.

Calul s-a clătinat şi a dat să cadă. Apucând cu disperare de căpăstru, francul şi-a scăpat suliţa şi a încercat să zorească bietul animal afară din raza sabiei mele. Calul a încercat să se ridice, dar greutatea care îi apăsa piciorul rănit l-a făcut să se clatine din nou, izbindu-se de o salcie.

Mi-am vârât sabia în teacă şi am apucat suliţa căzută. Alergând în spatele calului, am aruncat suliţa cu ambele mâini, înfigându-i lama lungă în spinarea francului.

— *Nu!* a zbierat Genevieve.

Bărbatul urla de durere. I-am scos suliţa din trup şi s-a aplecat în faţă, alunecând de pe cal. Animalul a trecut de marginea tufişului clătinându-se şi a căzut pe câmp.

Restul francilor se apropiau de pâlcul de copaci, mergând în linie. M-am întors şi am alergat spre Genevieve. Ca şi primul călăreţ, căpitanul s-a repezit spre marginea tufişului şi a scos suliţa ca să o arunce.

Apucând-o pe Genevieve de umăr, am răsucit-o, astfel încât a ajuns între mine şi franc.

Ţinând-o strâns lipită de pieptul meu, cu braţul în jurul taliei, am ridicat-o de jos şi am început să mă dau înapoi din faţa căpitanului francilor. Fata a început să dea neajutorată din mâini şi din picioare, în timp ce eu porneam spre mal, folosind-o ca scut şi ţinând suliţa pregătită în cealaltă mână.

— *Rămâneţi în spate!* am strigat, în timp ce un al doilea războinic intra în crâng, apoi un al treilea. *Rămâneţi în spate sau, dacă suliţele voastre nu o vor ucide, atunci o voi face eu!*

Deja întreaga trupă de războinici se îndrepta spre copaci. Majoritatea s-au oprit la margine, neştiind ce să facă. Doar primii trei călăreţi, inclusiv căpitanul, intraseră în crâng. Unul dintre ei a coborât de pe cal şi a alergat spre camaradul care zăcea la pământ şi gemea. Aşezând braţul rănitului după umărul său, l-a ridicat în picioare. Cel de-al doilea bărbat intrat în tufiş s-a apropiat călare, m-a privit precaut, apoi şi-a agăţat scutul în spate şi s-a aplecat, întinzând braţul ca să-l urce pe rănit pe cal.

Ajunsesem la marginea râului. Lăsând suliţa să cadă, am coborât pe plajă şi m-am ascuns în spatele sălciei masive. Aruncând-o pe Genevieve la pământ cu putere, cât s-o las fără suflare, m-am răstit la ea:

— *Nu te mişca!*

A rămas acolo, tuşind şi gâfâind, iar eu mi-am ridicat arcul şi tolba cu săgeţi.

Tremuram de furie din cauza faptei fetei. Gestul ei nesăbuit aproape mă costase viaţa. Francii aveau să plătească cu sânge.

Am pregătit o săgeată şi am tras de coardă, făcând câţiva paşi în lateral şi ieşind din ascunzătoarea sălciei.

Căpitanul îşi mânase calul mai în faţă, încercând să vadă unde eram eu şi Genevieve. Se afla la doar o aruncătură de suliţă de mine. Când m-a văzut, a făcut ochii

mari şi a dat să-şi avertizeze oamenii. Săgeata mea a intrat chiar în gura lui deschisă.

Bărbatul a căzut pe spate şi a început să alunece din şa. Înainte să se izbească de pământ, o altă săgeată îl nimerise deja pe francul care îşi ajutase camaradul rănit să descalece. Ghemuindu-se la pământ, francul rămas în crâng, care îşi ţinea braţul în jurul tovarăşului lovit, şi-a întors calul şi l-a strunit cu putere. Tocmai când ieşea din tufiş, cea de-a treia săgeată l-a nimerit între umeri. Calul a continuat să alerge, dar călăreţul şi bărbatul pe care îl ducea au căzut.

Atacul meu brusc şi mortal i-a panicat pe cei rămaşi. Şi-au îndemnat caii şi au ieşit în galop pe câmpie, în afara razei arcului meu.

Patru dintre franci, inclusiv căpitanul, zăceau la pământ, morţi sau muribunzi. Unsprezece erau încă în picioare şi puteau trimite după întăriri. Eram prins în capcană. Nu puteam părăsi crângul, iar francii aveau timpul de partea lor.

Genevieve se ridicase şi îşi ştergea nisipul de pe faţă.

— *Ce s-a întâmplat?* a întrebat.

— *Francii s-au retras*, i-am răspuns. *Probabil doar pentru moment.*

O lacrimă i-a curs pe un obraz, lăsând o dâră pe nisipul pe care mâna ei nu reuşise să-l şteargă.

Nu o puteam elibera. Asta era limpede. Trebuia să mă asigur că nu va interveni în lupta mea, atunci când francii aveau să atace din nou, dar lăsasem sfoara cu care o legasem mai devreme pe şaua calului.

Scoţând coarda de rezervă din punga de la brâu, am păşit spre ea. A tresărit şi s-a dat înapoi. Am împins-o cu putere, lipind-o de o rădăcină groasă care pornea de la baza trunchiului sălciei şi se întindea spre plajă. Cu timpul, ploaia şi apa măcinaseră pământul de dedesubt, aşa că rădăcina stătea ridicată. Am înfăşurat coarda arcului de mai multe ori în jurul gâtului Genevievei şi în

jurul rădăcinii şi am fixat-o bine. Dacă nu stătea liniştită, o putea strangula.

— *Nu mă atinge!* a protestat ea, în timp ce o legam. *Eşti un porc. Eşti un laş. Ce fel de războinic se ascunde în spatele unei femei?*

Cuvintele ei m-au înfuriat şi mai tare, împingându-mă la cruzime.

— *Felul de războinic ce omoară franci. Şi îi voi mai omorî şi pe alţii înainte de încheierea acestei zile. Ai spus că îl cunoşti pe căpitanul acestor oameni? Asta l-a costat viaţa. Zace mort de partea cealaltă a acestui copac. Dacă nu ai fi strigat, acum ar fi trăit.*

Şi-a închis ochii şi a început să plângă. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraz.

Mi-am apucat tolba şi am agăţat-o pe umăr. Douăzeci şi una de săgeţi rămăseseră în ea. Alte trei se aflau în trupurile francilor doborâţi. Speram să nu fie rupte. Mă aşteptam să am nevoie de toate şi să-mi doresc să am mai multe, înainte ca ziua să se sfârşească.

Căpitanul şi oamenii pe care îi ţintisem în piept erau morţi. Cel de-al treilea franc, căzut în afara crângului, încă mai respira. Din fericire, era inconştient şi nu părea să se mai trezească vreodată. După ce mi-am recuperat săgeţile, m-am ridicat şi am privit câmpul. Restul călăreţilor franci stăteau pe cai şi mă priveau de la o distanţă sigură. I-am numărat. Mai erau doar zece. Îl trimiseseră deja pe unul dintre ei după ajutor.

Întorcându-mă, am supravegheat crângul. Ceea ce sperasem să fie o ascunzătoare trebuia să fie fortăreaţa mea acum. Mă întrebam dacă soarta pe care Nornele mi-o ţesuseră avea să se încheie aici. Dacă da, atunci ce rost avea totul? De ce îmi dăduseră voie, în ciuda tuturor vicisitudinilor, să devin om liber şi războinic, dacă mă aduceau în acest ţinut străin ca să mor?

Alungându-mi gândurile, m-am pus pe treabă. Tufişurile pipernicite răspândite printre copaci fuseseră folositoare

drept paravan, ascunzând malul râului şi micuţa plajă de privirea oricui s-ar fi aflat în câmpie. Acum erau în linia mea de ochire. Am scos securea de la brâu şi am început să tai tufişurile din preajma sălciei, apoi le-am dus într-o parte a desişului. Am ridicat o moviliţă de frunze uscate şi crengi dedesubt şi am aprins cu amnarul şi cremenea o bucată de iască. Nu puteam să le las acolo, ca un atacator să se poată ascunde în spatele lor. Arzând, lemnul verde şi frunzele au scos un fum gros, înţepător.

Dimensiunile mici ale pâlcului de copaci aveau să reprezinte un avantaj pentru mine. Salcia bătrână de pe malul apei era singurul copac destul de gros încât să se poată ascunde un om în spatele lui. Restul copacilor erau puieţi – cel mai mare avea tulpina de grosimea braţului unui om. Aveam să ripostez de pe plajă, protejat de această acoperire. Apropiindu-se, francii aveau să fie expuşi. Totuşi, dacă erau destul de mulţi şi dacă erau dispuşi să piardă o parte din oameni, puteau învinge.

După-amiaza târziu a sosit o a doua trupă de călăreţi. Unindu-se cu ceilalţi zece care aşteptaseră pe câmp, s-au aşezat într-o linie extinsă şi au pornit spre desiş.

Călăreţii s-au oprit chiar dincolo de raza arcului meu. Un călăreţ – căpitan, judecând după drapelul prins de suliţă – a continuat să înainteze.

— *Nordicule!* a strigat, apropiindu-se. *Nu trage! Dorim să negociem cu tine.*

L-am privit apropiindu-se şi am rămas jos, ascuns, privind cu un ochi de după trunchiul sălciei, fără să răspund. Mă gândeam să-l omor dacă se mai apropia mult. Nu ştiam de câte ori aveam să nimeresc ţinta fără greş.

— *Ai luat-o prizonieră pe una dintre femeile noastre, nu-i aşa*? a continuat francul. *Este domniţa Genevieve? O ai pe fiica contelui Robert?*

Tot nu am răspuns.

— *Vorbeşte cu mine, nordicule!* a strigat francul. *Nu te va costa nimic să negociezi. Poate ajungem la o înţelegere.*

M-am ridicat şi am înaintat până unde putea să mă vadă. Francul se afla deja aproape de marginea crângului.

— *Nu veni mai aproape*, am spus. *Vom sta de vorbă. Ce oferi?*

— *Lasă-mă să o văd pe domniţă,* a răspuns. *Trebuie să mă asigur că este vie şi nevătămată.*

— *Vorbeşte cu el!* i-am strigat Genevievei. Nu aveam de gând să o dezleg doar ca să o vadă francul. *Spune-i cine eşti şi că nu ai fost rănită.*

— *Mă auzi?* a strigat ea. *Sunt Genevieve! Tatăl meu este Robert, Conte de Tours, Autun şi Paris!*

Nu mă gândisem să o întreb pe Genevieve peste ce oraşe şi ţinuturi stăpânea tatăl ei. Părea mult mai puternic – şi era, speram eu, mult mai bogat – decât contele care stăpânea peste Ruda. Fata era un premiu mai valoros decât îmi imaginasem.

— *Eşti sănătoasă, domniţă?* a întrebat francul.

— *Sunt obosită, flămândă şi îmi este frică, dar nordicul nu mi-a făcut nici un rău.*

— *Nu i-am făcut nici un rău încă!* am strigat. *Dacă oamenii tăi atacă, îi voi tăia gâtul.*

Am auzit-o pe Genevieve scoţând un ţipăt.

— *Dacă o omori, nimic nu ne va mai opri,* a spus bărbatul. *Te vom omorî.*

— *Voi sunteţi mulţi, eu sunt doar unul. Dacă mă atacaţi, unii dintre voi vor muri, dar eu voi fi ucis cu siguranţă, ştim amândoi asta. Ce va spune tatăl ei, ce va face dacă fata va muri din cauză că m-aţi atacat?*

Speram ca tatălui ei să-i pese, deşi, din ce-mi spusese Genevieve mai devreme – că nu avea să plătească recompensa cu bucurie nu eram sigur că se va întâmpla aşa. Speram ca acest franc să nu ştie că relaţia dintre tată şi fiică era tensionată.

— *Elibereaz-o,* mi-a cerut căpitanul. *Îţi voi da un cal şi te voi lăsa să pleci în pace. Îţi dau cuvântul că nici unul dintre oamenii aflaţi sub comanda mea nu te va urmări.*

Mi s-a părut o ofertă deşartă. Eram convins că restul patrulelor fuseseră alertate deja şi că aveau să mă intercepteze cu mult înainte să ajung la Ruda.

— *Am obosit să tot călăresc pe caii voştri*, i-am spus. *Oferta voastră nu mă încântă. Aduceţi-mi un vas. Unul cu vâsle, mic, care să poată fi manevrat de un singur om. Apoi vom mai vedea. Până atunci, nu mai avem nimic de discutat.*

— *Aşteaptă, nordicule,* a protestat francul.

Mi-am ridicat arcul şi am scos o săgeată din tolbă.

— *Am fost de acord să te apropii ca să discutăm. Discuţia noastră s-a încheiat. Pleacă acum, cât mai poţi.*

Bărbatul şi-a strunit calul şi a pornit în galop spre câmpie.

Genevieve mă privea înspăimântată.

— *M-ai omorî? Mi-ai tăia gâtul?* m-a întrebat.

— *Am ameninţat că o fac ca să îi împiedic să atace.*

— *L-ai ucis pe căpitanul Marcus. L-ai ucis pe vărul meu, Leonidas. I-ai omorât şi pe ceilalţi soldaţi.*

Am încuviinţat.

— *Da, aşa este. Erau războinici, ca şi mine. M-au atacat, iar eu am ripostat. Aşa merg lucrurile. Asta fac războinicii. Dacă nu m-ar fi atacat, nu i-aş fi omorât. Ei au ales calea care i-a condus spre moarte.*

— *Eşti un ucigaş,* a spus ea, *un criminal fără milă.*

Am scuturat din cap.

— *Sunt un războinic.*

— *Şi care este diferenţa?* m-a întrebat cu un aer dispreţuitor.

— *Dacă aş fi fost un ucigaş, te-aş fi omorât. Dar n-am s-o fac. Dacă mă atacă soldaţii, am să mă lupt cu ei şi am să ucid câţi am să pot. Apoi mă vor omorî ei pe mine, iar tu vei fi liberă.*

Începea să se lase întunericul. Francii postaseră santinele în jurul crângului, destul de departe cât să nu le pot nimeri cu arcul, în timp ce restul războinicilor se retrăseseră pe câmpie şi îşi instalaseră tabăra. Deja începuseră să ardă focurile pentru pregătirea mâncării. Eram mulţumit că vântul bătea dinspre râu. Singura hrană rămasă în punga mea era o bucată de brânză tare şi nişte apă. Nu voiam să fiu chinuit de mirosul mâncării lor proaspăt prăjite.

Trebuia să rămân treaz în timpul nopţii, pentru că francii se puteau strecura în apropiere, la adăpostul întunericului, ca să mă atace pe neaşteptate. Avea să fie dificil, pentru că nu dormisem întreaga zi şi în nopţile precedente. Ultima oară avusesem parte de somn în râpă, alături de Genevieve. Am închis ochii pentru o clipă şi mi-am amintit mirosul părului ei, care îmi mângâia obrajii.

— *De ce zâmbeşti?* m-a întrebat.

Am deschis ochii şi am văzut-o din nou privindu-mă fix. Am scuturat din cap.

— *Mă gândeam la alt loc şi la alt timp.*

Deodată, am auzit zgomot pe câmp. M-am ridicat şi am văzut un călăreţ franc înaintând dinspre josul râului. Mergea în galop spre tabără. După ce a ajuns, războinicii au început să mişune care încotro. Aşezau şeile pe cai şi îşi puneau armurile.

— *Ce se întâmplă?* m-a întrebat Genevieve.

— *Nu ştiu,* i-am zis. *Francii de pe câmpie îşi pun armurile. Cred că vor ataca.*

Cu inima strânsă, mi-am pregătit arcul, am aruncat tolba cu săgeţi pe umăr şi mi-am pus repede coiful pe care îl luasem de la vărul mort al Genevievei. Pe când îmi prindeam cureaua sub bărbie, am auzit un sunet uşor venind dinspre râu, din aval.

Era un corn. Când a sunat din nou, mai tare de data aceasta, mi-am dat seama că mai auzisem acest sunet. Era cornul lui Ivar.

Ieşit din minţi, am căutat pe jos o bucată de iască, orice putea arde. După ce am adunat destule ierburi şi frunze uscate, mi-am scos pumnalul şi m-am apropiat de locul în care stătea Genevieve, lipită de rădăcina sălciei.

— *Ce faci?* a întrebat îngrozită. *Ai spus că nu mă omori.*

— *Am nevoie de o bucată de pânză,* i-am explicat.

M-am lăsat în jos şi am tăiat o fâşie îngustă de pânză din cămaşa ei. Am folosit-o ca să leg iasca de un capăt al săgeţii mele, apoi am aprins-o cu cremenea şi amnarul. Când flacăra a ars cum trebuie, am pus săgeata în arc şi am ţintit spre cer.

Săgeata aprinsă a ţâşnit deasupra râului, lăsând scântei în urmă, şi a coborât asemenea unei stele căzătoare. Din josul râului, cornul a sunat din nou, de trei ori, rapid şi scurt.

— Ce este? a întrebat Genevieve.

Lacrimile îmi curgeau pe faţă când m-am întors şi i-am răspuns. Nu le puteam opri, dar nu îmi păsa. Din nou, Nornele aleseseră să continue urzeala sorţii mele.

— *Este un vas,* am spus. *Sunt salvat.*

Disperarea s-a aşternut pe chipul Genevievei. A început să verse lacrimi amare.

Lista personajelor

Bertrada
Soţia lui Wulf, căpitan franc de vas şi negustor din Ruda (sau Rouen).

Bjorn Coaste de Fier
Unul dintre fiii lui Ragnar Logbrod şi căpetenie vikingi, unul dintre conducătorii atacului danezilor asupra Franciei de Vest.

Carol
Regele regatului vestic al francilor, care corespunde aproximativ teritoriului Franţei moderne.

Clothilde
Femeie francă, servitoarea personală a Genevievei, fiica contelui Robert de Paris.

Cullain
Servitorul personal al nobilului Hastein, fost călugăr irlandez capturat şi făcut sclav în timpul unui atac viking asupra Irlandei.

Derdriu
Femeie irlandeză de viţă nobilă, capturată de către căpetenia daneză Hrorik într-un atac în Irlanda, care a devenit sclavă în casa lui Hrorik şi care, ca amantă, i-a născut un fiu ilegitim, pe nume Halfdan.

Einar
Războinic danez şi cercetaş priceput dintr-un sat de pe Limfjord, din nordul Iutlandei, care se împrieteneşte cu Halfdan.

Genevieve
Tânără nobilă francă, fiica contelui Robert de Paris.

Gunhild
Cea de-a doua soţie a căpeteniei daneze Hrorik şi mama, dintr-o căsătorie anterioară, a fiului vitreg al lui Hrorik, Toke.

Halfdan
Fiul lui Hrorik, o căpetenie daneză, şi al lui Derdriu, o nobilă irlandeză care devine sclava lui Hrorik.

Harald
Fiul căpeteniei daneze Hrorik şi al primei soţii a acestuia; fratele vitreg al lui Halfdan şi fratele geamăn al lui Sigrid.

Hastein
Un nobil danez care se împrieteneşte cu Halfdan, unul dintre conducătorii atacului danezilor asupra Franciei de Vest.

Horik
Regele danezilor.

Hrodgar
Căpetenia unui sat de pe Limfjord, din Iutlanda, şi căpitan al unei corăbii cu războinici care ia parte la atacul din Francia.

Hrorik
Căpetenie daneză, cunoscut şi sub numele de Secure-Puternică; tatăl lui Halfdan, Harald şi Sigrid şi tatăl vitreg al lui Toke.

Ivar Cel fără Oase
Unul dintre fiii lui Ragnar Logbrod şi căpetenie a vikingilor, unul dintre conducătorii atacului danezilor asupra Franciei de Vest.

Leonidas
Tânăr ofiţer de cavalerie franc; vărul lui Genevieve şi nepotul contelui Robert de Paris.

Odd
Membru al echipajului de pe corabia lui Hastein, *Pescăruşul*, şi arcaş priceput.

Ragnar
Conducătorul atacului danezilor asupra Franciei de Vest, cunoscut sub porecla Logbrod sau „Pantaloni Păroşi”.

Robert
Nobil franc de rang înalt, contele care stăpâneşte peste mai multe oraşe şi ţinuturi din Francia de Vest, incluzând Parisul; tatăl Genevievei.

Sigrid
Fata căpeteniei daneze Hrorik de la prima soţie, Helge; sora geamănă a lui Harald şi sora vitregă a lui Halfdan.

Snorre
Războinic danez, secundul căpitanului Toke.

Stenkil
Războinic danez, tovarăşul unui om pe care îl ucide Halfdan.

Stig

Slujitor al nobilului Hastein şi căpitan al vasului Şarpele.

Svein
Slujitor al nobilului Hastein şi căpitan al vasului Lupul de Mare.

Toke
Căpetenie daneză, fiul Gunhildei din prima căsătorie, fiul vitreg al căpeteniei daneze Hrorik şi ucigaşul lui Harald, fratele vitreg al lui Halfdan.

Tore
Membru al echipajului de pe corabia lui Hastein, *Pescăruşul*, şi şeful arcaşilor.

Torvald
Cârmaciul de pe vasul lui Hastein, *Pescăruşul*.

Wulf
Căpitanul vasului comercial franc pe care îl capturează flota daneză.

Glosar

Adunare: Întrunire care se ţinea periodic în culturile scandinave şi în care oamenii prezentau cazuri asupra cărora urma să se decidă prin vot, potrivit legii. Adunările sunt precursoarele şi originea a ceea ce a devenit, secole mai târziu, conceptul de proces cu juraţi în cultura engleză.

Berserki: Războinici din Scandinavia, remarcabili prin ferocitatea şi cutezanţa în luptă, dar şi pentru dispoziţia schimbătoare, capricioasă, la vreme de pace.

Birka: Oraş de coastă din Suedia, unul dintre principalele centre de negoţ vikinge. Birka reprezenta capătul nordic al unui lung drum comercial care traversa mai multe fluvii, trecând prin teritoriile Rusiei moderne şi ajungând, în cele din urmă, la Marea Neagră. Folosind Drumul de la Răsărit, aşa cum era denumit, vikingii au făcut schimburi comerciale cu Imperiul Bizantin şi cu regatele maure din Orientul Mijlociu.

Corabie lungă: Vas lung şi îngust folosit la război de scandinavi pe vremea vikingilor. Vasele lungi erau joase, ceea ce le permitea să fie trase pe plajă sau să urce de-a lungul râurilor, şi erau proiectate să fie propulsate rapid fie cu ajutorul pânzelor, fie de vâsle. Uneori li se mai spunea vase-dragon, pentru că multe dintre ele aveau prora decorată cu capete de dragon cioplite în lemn.

Danevirke: Mare zid de pământ construit de-a lungul bazei peninsulei Iutlanda din Danemarca, zid care ducea de la o coastă la cealaltă, pentru a proteja teritoriile daneze de invazia francilor.

Dorestad: Port şi centru comercial franc, situat la confluenţa dintre Rin şi râul Lek, în zona care astăzi face parte din Olanda. Dorestad era unul dintre cele mai mari centre comerciale ale Europei Evului Mediu Timpuriu.

Francia: Ţinutul francilor, care corespunde în mare parte zonei unde astăzi se află Franţa, Belgia, Olanda şi vestul Germaniei. Până în 845 e.n., locul de desfăşurare a acţiunii din Dragonii mărilor, fostul imperiu franc, se împărţise în trei regate: Francia de Vest, care corespunde aproximativ teritoriului Franţei moderne, Regatul Franciei de Est, care se întinde de la Rin spre est, prin teritoriile care compun Germania modernă, şi Regatul de Mijloc, care se întindea din Frisia, în nord, până la coasta mediteraneană a Franţei, incluzând şi părţi din nordul Italiei.

Frisia: O regiune de coastă a Franciei, care corespunde în mare parte ţinuturilor care compun astăzi Olanda.

fylgja: Un spirit benefic ce se ataşează de o persoană şi îi aduce noroc. Unele erau vizibile şi luau forma animalelor, adesea reflectând o caracteristică a omului pe care îl urmau, cum ar fi un corb care simboliza înţelepciunea sau un lup care reprezenta ferocitatea. Altele erau invizibile, dar erau în general considerate spirite protectoare feminine.

Hedeby: Cel mai mare oraş din Danemarca secolului al IX-lea şi un important centru comercial viking. Hedeby se afla la baza peninsulei Iutlanda, pe latura estică, pe un fiord care pornea dinspre coastă spre interiorul teritoriului.

hnefatafl: Un popular joc de masă viking, al cărui nume s-ar traduce aproximativ prin „Masa Regelui”. Se juca pe o placă divizată în pătrate, asemănătoare celei de şah. Un jucător îşi punea piesele în centrul plăcii şi încerca să le mute spre margine. Celălalt jucător înconjura piesele „regelui” cu ale sale, încercând să-l captureze înainte ca acesta să scape.

Hristosul cel Alb: Numele dat de vikingi Dumnezeului creştin, termen peiorativ insinuând că este o divinitate laşă pentru că a acceptat să fie capturat şi omorât fără să-i înfrunte pe cei care au făcut asta.

Iutlanda: Peninsulă, cea mai mare întindere de pământ din Danemarca modernă şi antică, numită după Jute, un trib danez antic.

Jul: Festival germanic păgân în mijlocul iernii, cunoscut în Anglia drept Yule.

Limfjord: Fiord uriaş care traversează vârful nordic al peninsulei Iutlanda, oferind o trecere protejată între Marea Baltică şi Marea Nordului.

Niddingsvaark: Infamie; faptele lipsite de onoare ale unui Nithing.

Nithing: Cineva care nu mai era considerat om pentru că nu avea onoare.

Norne: Trei surori care, conform scandinavilor păgâni, stăteau împreună sub copacul lumii şi urzeau soarta tuturor oamenilor la războiul lor de ţesut.

Nordici: Scandinavii care locuiau în zona Norvegiei moderne. La mijlocul secolului al IX-lea, mari suprafeţe din

pământurile lor erau, cel puţin nominal, conduse de regele danez. Uneori, alte popoare foloseau termenul „oameni din nord” pentru a descrie orice atacator viking de pe pământurile scandinave.

Odin: Zeul scandinav al morţii, războiului, înţelepciunii, răzbunării şi poeziei; zeul zeilor.

Pantaloni Păroşi: Pantaloni Păroşi este traducerea pentru „Logbrod”, porecla lui Ragnar, un faimos conducător viking din secolul al IX-lea.

Ribe: Un oraş de pe vremea vikingilor, centru comercial de pe coasta de vest a peninsulei Iutlanda din Danemarca.

Ruda: Numele viking pentru Rouen, un oraş franc de lângă gura Senei.

Rune: Alfabet folosit pentru scrierea vechilor limbi scandinave şi germanice. Literele runice, formate din combinaţii de linii simple, erau uşor de cioplit în piatră sau lemn.

Schliefjord: Un fiord lung de pe coasta de est a peninsulei Iutlanda, aproape de baza acesteia, unde se afla oraşul Hedeby.

strandhog: Practica echipajelor vaselor vikinge de a se aproviziona cu vite şi alte lucruri necesare venind pe mal şi furându-le.

Thor: Zeul scandinav al tunetului şi al recoltelor bogate, al puterii, onoarei şi jurămintelor; cel mai puternic dintre zeii scandinavi.

Wergild: Suma care trebuia plătită drept compensaţie pentru uciderea unui om.

Mulţumiri

Atunci când ajunge, în cele din urmă, în mâinile cititorilor, fiecare carte este rezultatul unui efort de echipă. Deşi nu pot şti în ce fel şi cât de mult au muncit atâţia oameni – multora nici măcar nu le ştiu numele – pentru a aduce Saga Arcului Lung şi această carte la lumină, aş dori să profit de ocazie şi să le mulţumesc tuturor pentru efortul lor uriaş.

Mulţumiri speciale pentru Sarah Thomson, care a editat *Dragonii mării* şi care, prin munca asiduă şi ideile excelente, a jucat un rol extrem de important în obţinerea versiunii finale a acestui roman. îi mulţumesc, de asemenea, Maestrului Nathan, pentru ochiul vigilent.

Note istorice

Denaturările produse de trecerea multor secole au dus la opinia larg răspândită şi greşită că vikingii erau nişte barbari nemiloşi, spaima ţărilor europene considerate mai civilizate. Nu este foarte cunoscut faptul că, în timpul secolelor al VIII-lea şi al IX-lea, francii – astăzi priviţi drept modele de perfecţiune a civilizaţiei şi a culturii în vremurile întunecate – erau cei care îşi terorizau vecinii. În ultimele decenii ale secolului al VIII-lea, regele franc Carol cel Mare sau Charlemagne a pornit un război sângeros şi de lungă durată împotriva triburilor saxone care trăiau mai jos de baza peninsulei Iutlanda. Francii au masacrat mii de prizonieri saxoni, au vândut alte mii ca sclavi şi i-au gonit pe cei rămaşi de pe pământurile lor în zone sălbatice, de-a lungul coastei estice a imperiului franc.

Charlemagne şi-a întors privirea şi spre danezi, iar la începutul secolului al IX-lea a lansat o campanie fără succes asupra lor. Ca răspuns la ameninţările francilor, Godfred, regele danezilor din acea vreme, a reparat şi a extins Danevirke, un zid de apărare masiv, construit din pământ, care se întindea de-a lungul bazei peninsulei Iutlanda, inima Danemarcei, şi a atacat Frisia cu o flotă din corăbii lungi, rapide, pentru a elimina armatele francilor. Francii au atacat din nou Danemarca – fără succes – în timpul domniei lui Ludovic cel Pios, fiul lui Charlemagne.

Până în anul 845 e.n., când are loc acţiunea din romanul *Dragonii mării,* Ludovic cel Pios fusese deja urmat la tron de cei trei fii ai săi, care împărţiseră imperiul franc în trei regate. Deşi vikingii hărţuiseră vreme de mai mulţi ani coasta francă cu atacuri pe scară mică, în anul

845 două asalturi de proporţii au fost lansate de către danezi împotriva francilor.

O flotă, posibil condusă de însuşi Horik, regele danezilor, a lovit în susul râului Elba şi a atacat oraşul-fortăreaţă Hamburg. Cealaltă, compusă din 120 de corăbii vikinge, a pornit în susul Senei, invadând regatul lui Carol cel Pleşuv. Potrivit surselor france, căpetenia acestei armate se numea Ragnar.

Ragnar Logbrod, fiii săi Ivar Cel fără Oase şi Bjom Coaste de Fier şi căpetenia Hastein au fost cu toţii conducători vikingi reali, care au influenţat multe dintre evenimentele celei de-a doua jumătăţi a secolului al IX-lea. După toate probabilităţile, acel Ragnar care a condus atacul în susul Senei în 845 a fost Ragnar Logbrod. Cititorii care îşi doresc să afle mai multe despre aceşti oameni, despre faptele lor şi despre lumea în care este plasată Saga Arcului Lung sunt rugaţi să viziteze www.strongbowsaga.com, un website educaţional dedicat vikingilor şi epocii lor de glorie.